

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Wells, H. G.; overs. fra Engelsk af A. Halling.

Gudernes Føde og hvordan den kom til Jorden

København : V. Pio, 1905

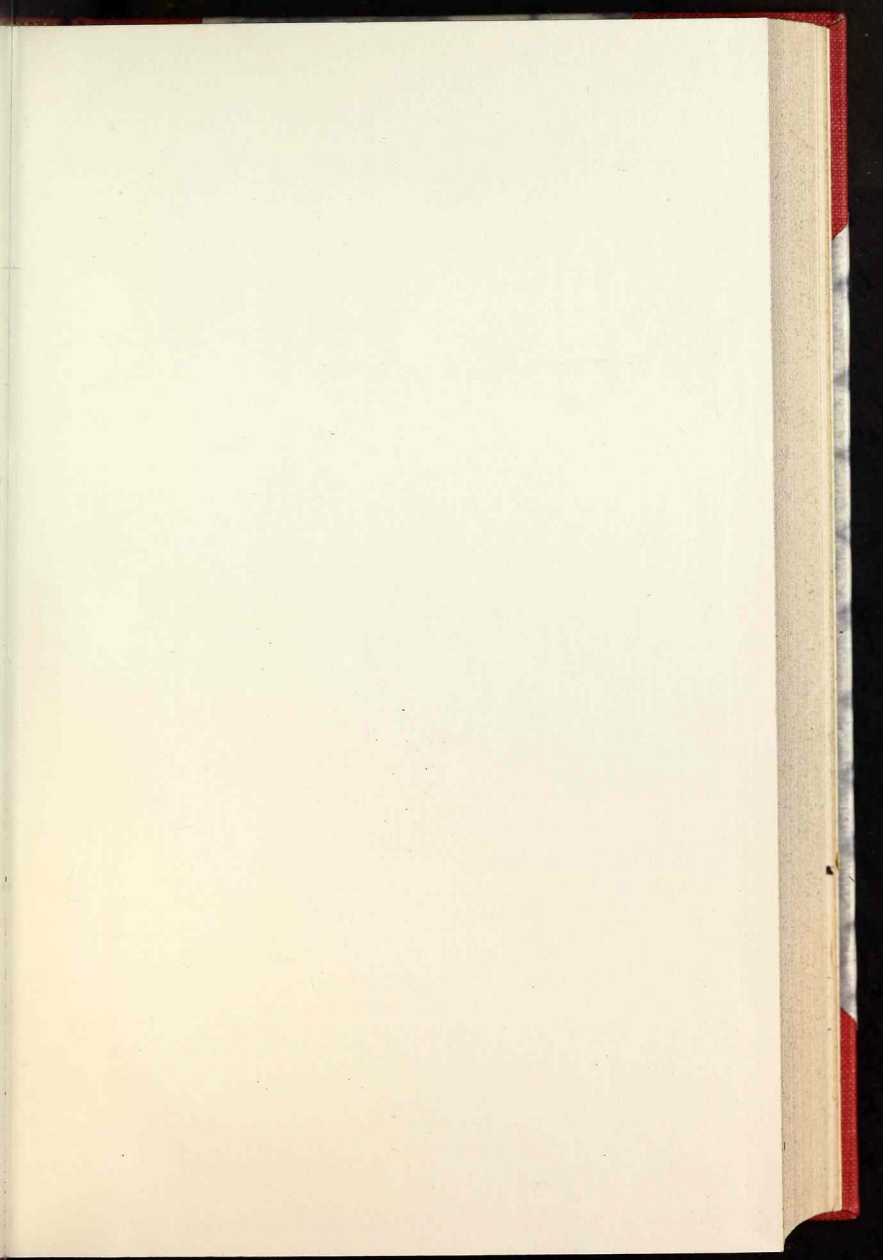
352 s.

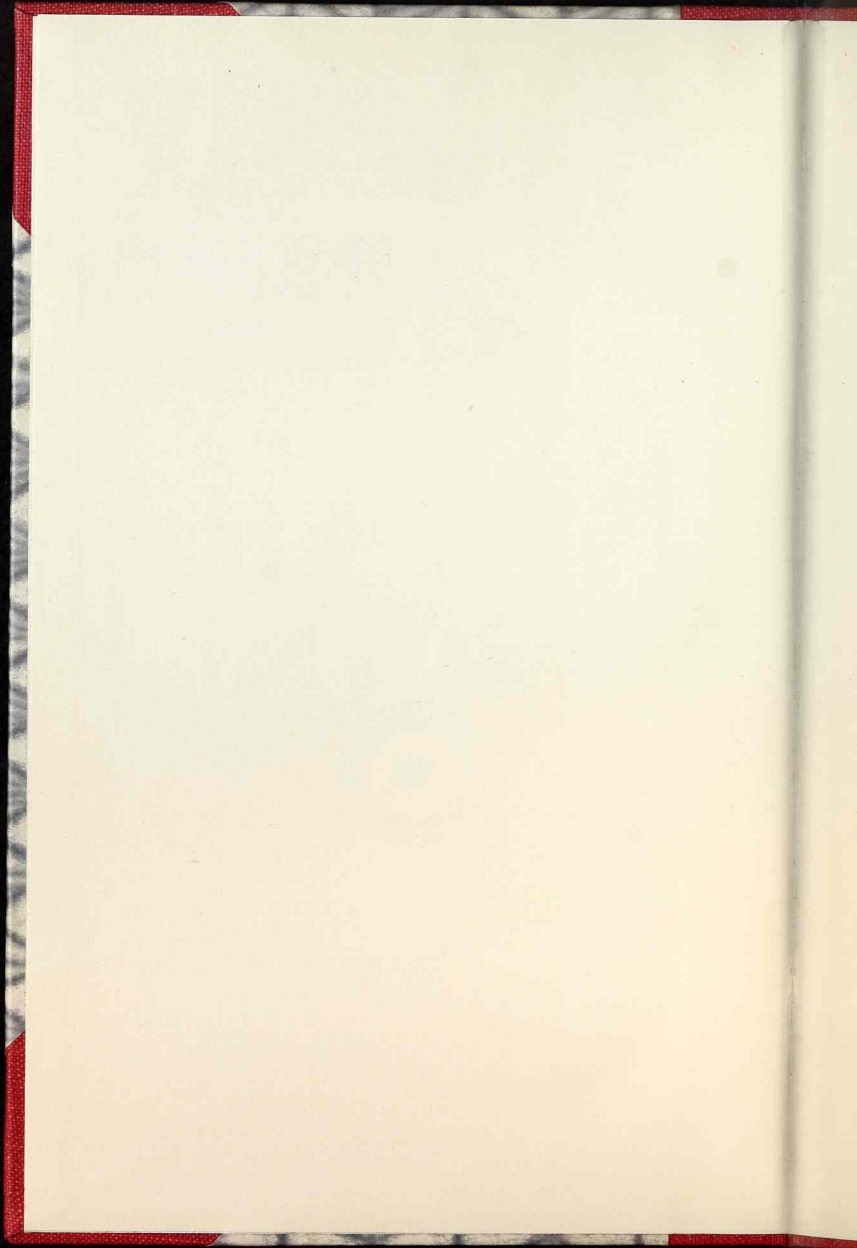
DK

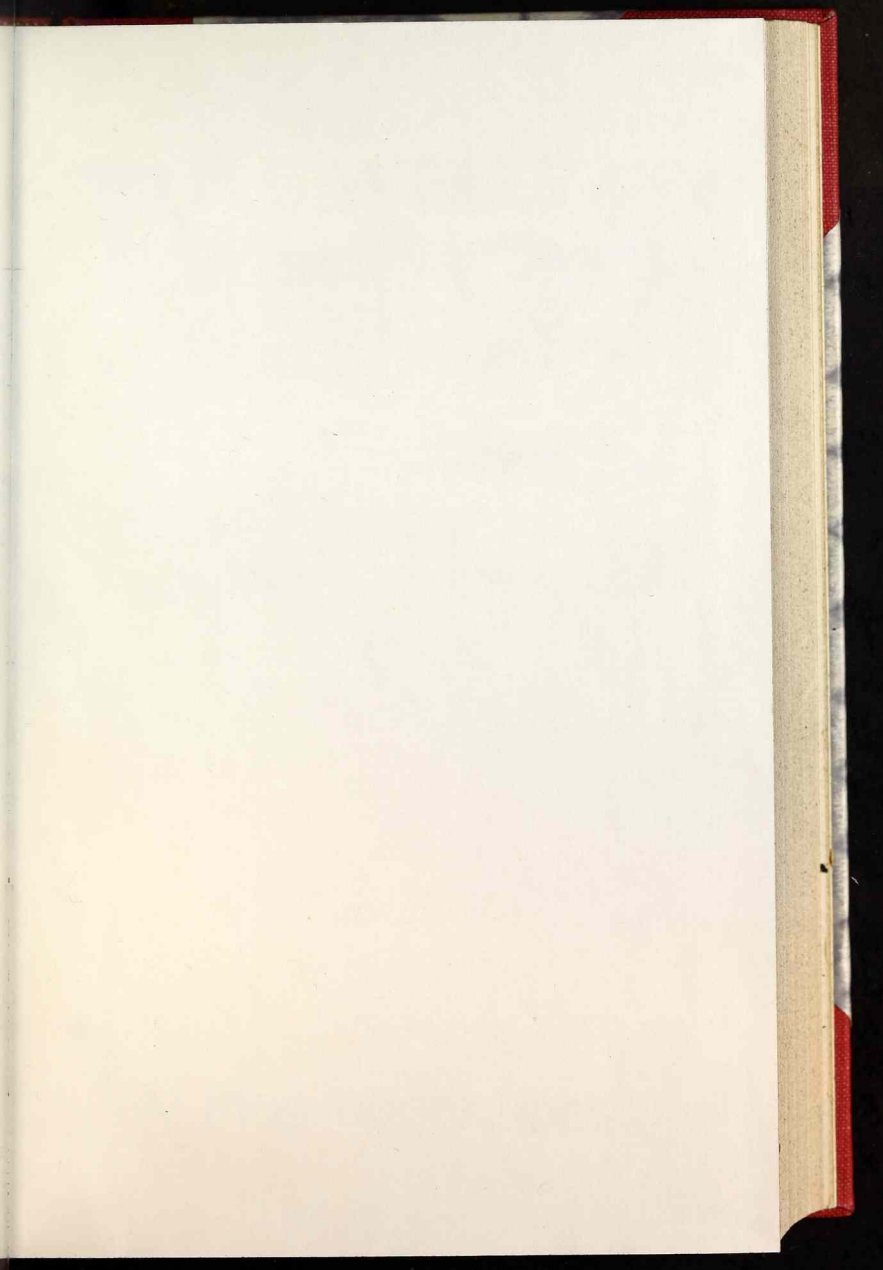
Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

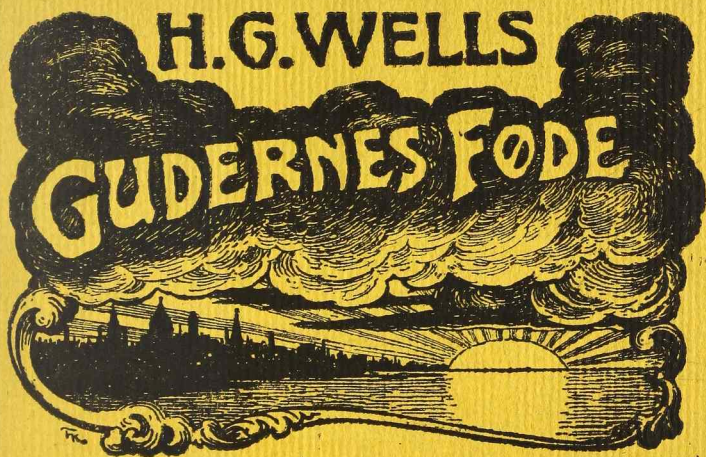
The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

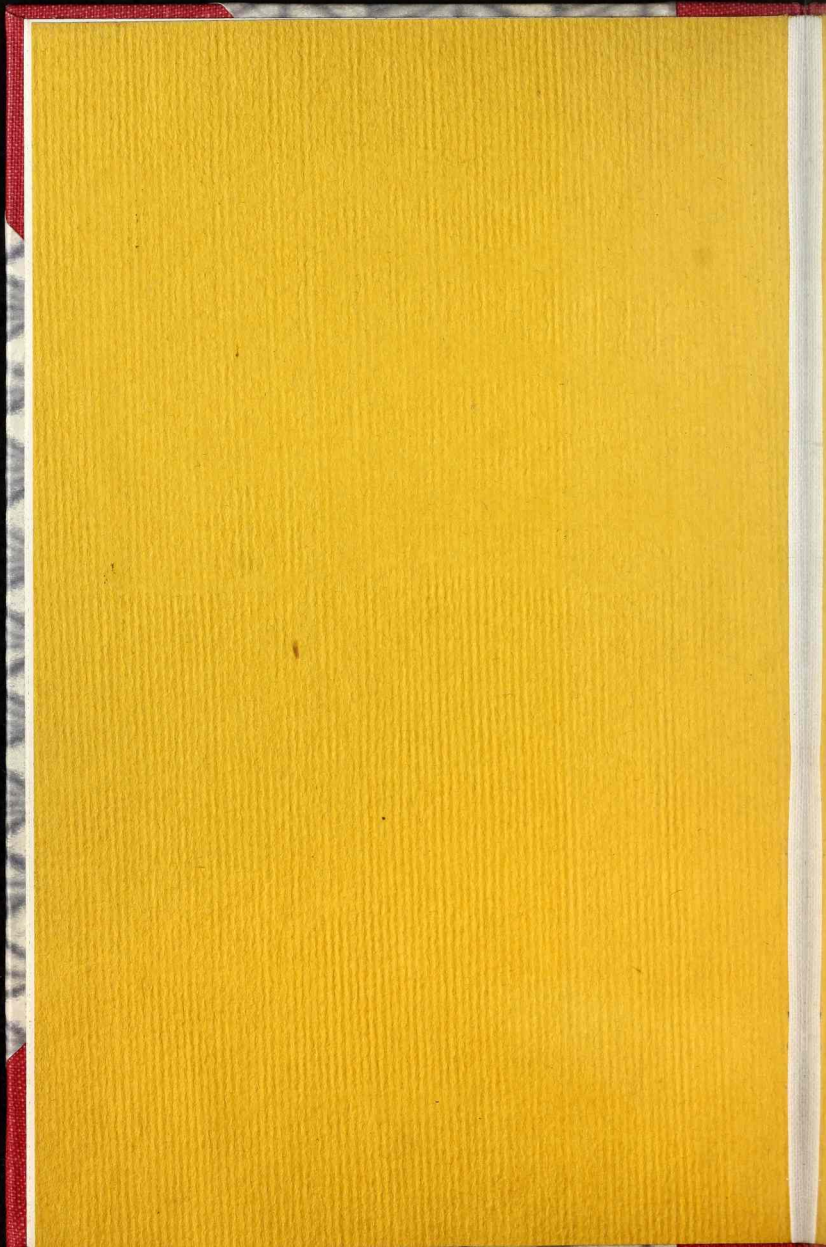

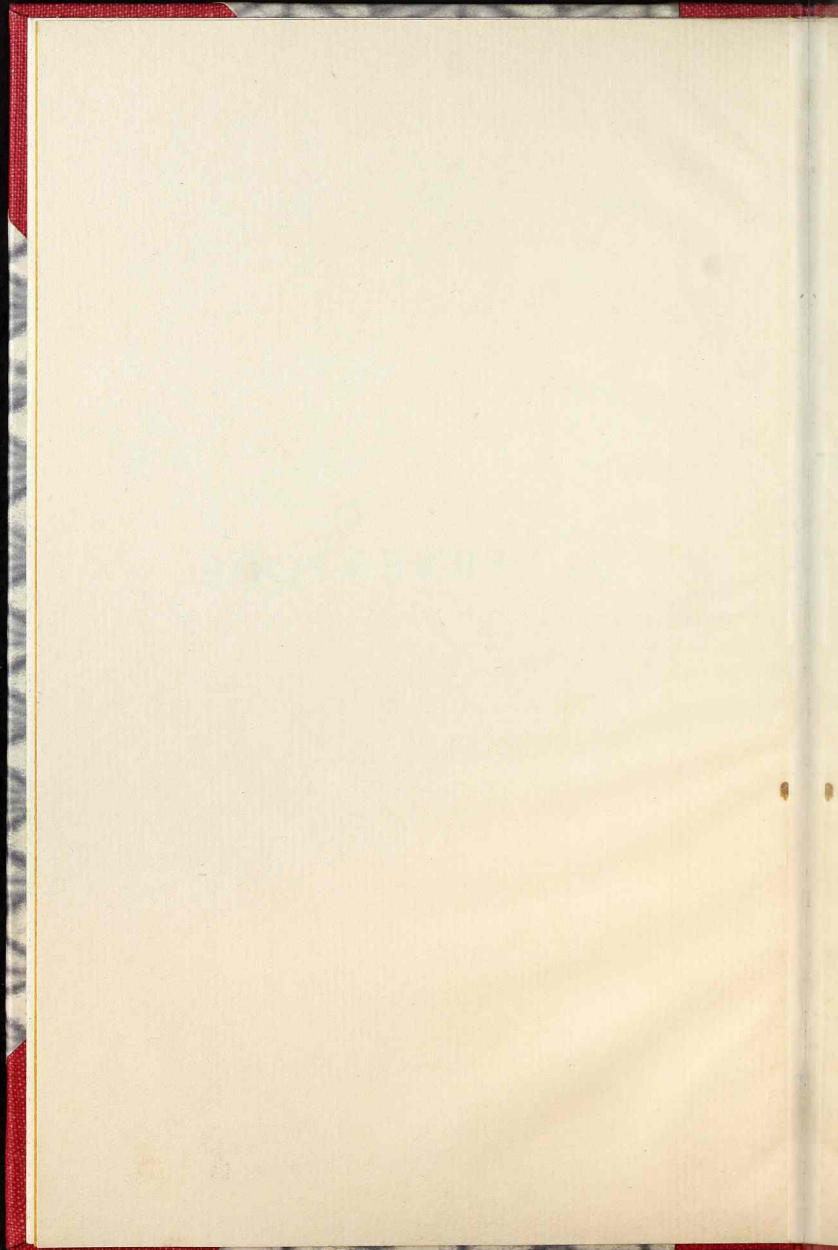

1905. L. 2526

V. PIOS BOGHANDEL

GUDERNES FØDE

H. G. WELLS

GUDERNES FØDE

OG HVORDAN DEN KOM TIL JORDEN

OVERSAT FRA ENGELSK

AF

A. HALLING

KØBENHAVN

FORLAGT AF V. PIOS BOGHANDEL

1905

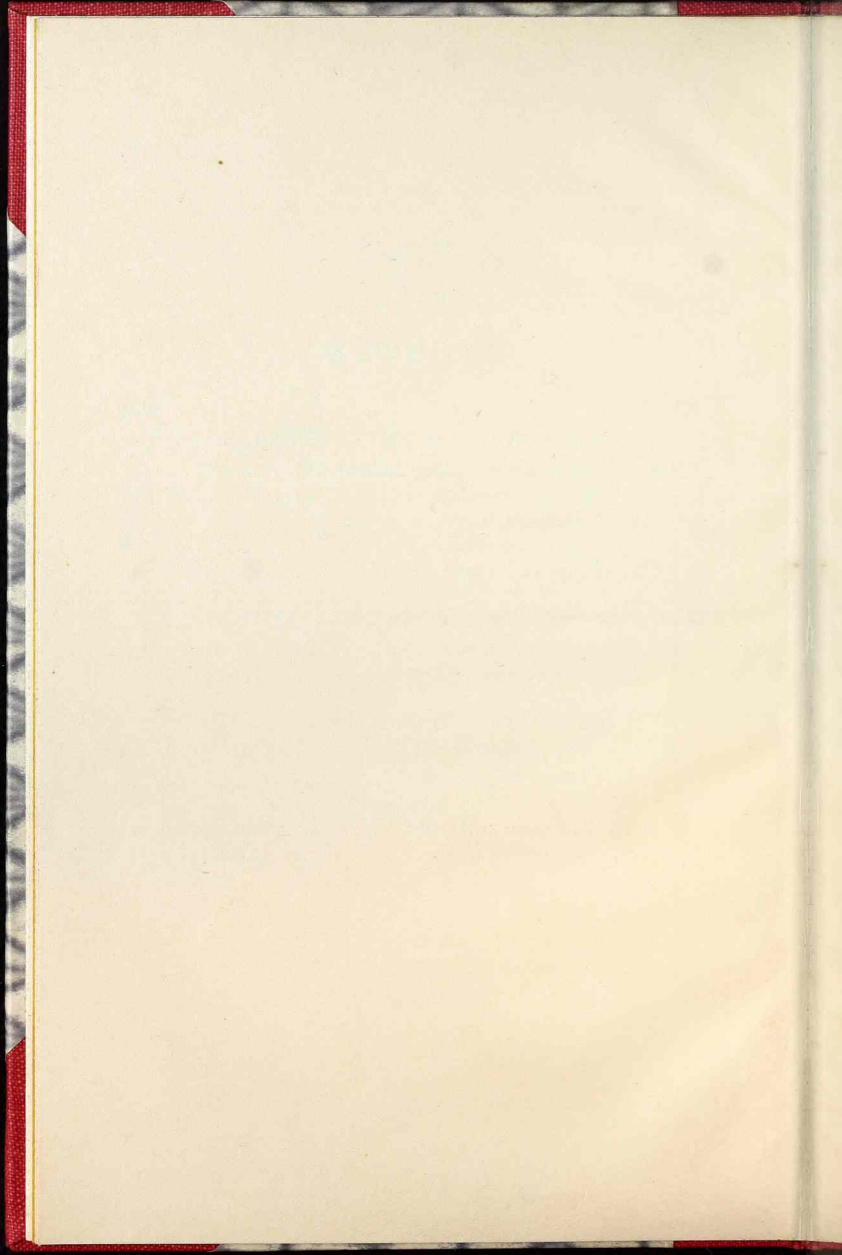
3918

Triers Bogtrykkeri (G. L. Lind & Numa Frænkel) Bredgade 32.

INDHOLD

	Side
FØRSTE BOG: FØDENS OPRINDELSE.	
Kap. I. Hvordan Føden blev opdaget	1
- II. Forsøgs-Hønseriet	15
- III. Kæmperotterne	59
- IV. Kæmpebørnene	108
- V. Bensington bliver den lille	148
ANDEN BOG: FØDEN I LANDSBYEN.	
Kap. I. Fødens Komme	167
- II. Kæmpeungen	196
TREDIE BOG: FØDENS HØST.	
Kap. I. Den forandrede Verden	223
- II. Kæmpe-Elskerparret	257
- III. Unge Caddles i London	283
- IV. Redwoods to Dage	302
- V. Kæmpernes Lejr	330

FØRSTE BOG
FØDENS OPRINDELSE

FØRSTE KAPITEL.

Hvordan Føden blev opdaget.

I.

Det var omkring Midten af det nittende Aarhundrede, at der i denne vor sælsomme Verden blev Overflod paa en Klasse Mænd — Mænd, som for Størstedelen var noget til Aars, og som kaldes, og med Rette kaldes, men overmaade nødig vil kaldes »Videnskabsmænd«. De hader dette Ord i den Grad, at det er banlyst fra Spalterne af *Nature*, som lige fra Begyndelsen har været deres særlige og ejendommelige Organ, ligesaa omhyggeligt, som om det var — et vist andet Ord, der er Grundlaget for alle virkelig uartige Ord her til Lands. Men det store Publikum og dets Presse lader sig ikke narre deraf; »Videnskabsmænd« er de, og naar de paa en eller anden Maade dukker frem i Offentlighedens Lys, kan vi ikke give dem ringere Titler end »fremragende Videnskabsmænd« og »udmærkede Videnskabsmænd« og »berømte Videnskabsmænd«.

Sikkert er det, at baade Bensington og Professor

Redwood fuldtud fortjente enhver af disse Titler, længe før de gjorde den vidunderlige Opdagelse, som denne Fortælling handler om. Bensington var Medlem af det kongelige Videnskabernes Selskab og forhenværende Præsident i det kemiske Selskab, og Professor Redwood var Professor i Fysiologi ved Londons Universitet og var Gang paa Gang bleven grovelig nedrasket af Vivisektionens Modstandere. Og begge havde fra deres allertidligste Ungdom gjort fremragende akademisk Karriere.

De var naturligvis meget ubetydelige at se til, som jo alle ægte Videnskabsmænd er. Der er mere personligt fremtrædende ved den beskedneste Skuespiller i Verden end ved hele det kongelige Videnskabernes Selskab. Bensington var lille, meget, meget skaldet og lidt krumrygget; han gik med Guldbriller og Tøjstøvler, som var slidsede op paa mange Steder paa Grund af hans talrige Ligtorne. Professor Redwood var ogsaa overmaade dagligdags af Ydre. Før den Tid, da de tilfældigvis opdagede Gudernes Føde (jeg kan ikke andet end kalde den dette), levede de i en saa fremragende og flittig Ukendthed, at det er vanskeligt at finde nogetsomhelst at fortælle Læseren om dem.

Bensington vandt sine Sporer (hvis man kan bruge et saadant Udtryk om en Mand, der gaar med opslidsede Tøjstøvler) ved sine glimrende Undersøgelser om de giftigere Alkaloider, og Professor Redwood blev en fremragende Mand — ja, jeg husker ikke tydeligt, hvorved det var, at han blev en fremragende Mand. Jeg véd, at han var meget fremragende, men det er ogsaa det hele. Den Slags

Ting ligesom vokser frem. Det forekommer mig, at det var et bindstærkt Værk om Reaktionstider med en hel Mængde Tavler fulde af sfygmografiske Kurver (jeg tør ikke indestaa for, at jeg husker rigtigt) og en beundringsværdig ny Terminologi, som gjorde ham til, hvad han var.

Det store Publikum saa lidet eller intet til nogen af de to Herrer. Stundom kunde det paa Steder som det kongelige Institut eller Kunstforeningen paa en Maade faa Bensington at se, eller i det mindste hans rødmende Skaldethed og noget af hans Flip og Frakke, og høre Brudstykker af en Forelæsning eller et Foredrag, som han bildte sig ind at læse højt og lydeligt op; og jeg mindes en Gang — en Dag i den svundne Fortid — da den britiske naturvidenskabelige Forening holdt sit Aarsmøde i Dover, at jeg snublede over Sektion C eller D eller hvad det nu var for et Bogstav, som havde slaaet sig ned i et Værtshus, og at jeg af ren og skær Nysgærrighed fulgte efter to Damer med alvorlige Ansigter og Papirspakker i Hænderne gennem en Dør med Paaskriften »Billadsalon« ind i et skammeligt Mørke, der kun brødes af en Laterna magicas Lyskreds, som fremviste Redwoods Kurver.

Jeg saa Lysbillederne komme og gaa og lyttede til en Stemme (jeg har glemt, hvad den sagde) som formodentlig var Professor Redwoods Stemme, og der var en Hvislen fra Lygten og en anden Lyd, som fik mig til at blive siddende, stadig af Nysgærrighed, indtil der uventet blev skruet op for Lyset. Og da gik det op for mig, at denne Lyd skrev sig fra en Gumlen Wienerbrød og Smørrebrød og andre

Spisevarer, som de forsamlede Medlemmer af den britiske naturvidenskabelige Forening var tyede herhen for at spise i Laterna magica-Mørkets Ly.

Og Redwood, husker jeg, vedblev at tale hele Tiden, mens der var lyst, og pege paa det Sted paa Skærmen, hvor hans Tegning skulde have været synlig — hvad den ogsaa blev igen, saa snart der atter blev mørkt. Jeg husker ham som en overmaade dagligdags, lidt nervøst udseende, mørkhaaret Mand med et Udtryk af at være optaget af andre Ting og at gøre, hvad han netop i Øjeblikket gjorde, af en uforklarlig Pligtfølelse.

Jeg har ogsaa en Gang — i gamle Dage — hørt Bensington tale ved et pædagogisk Møde i Bloomsbury. Ligesom de fleste fremragende Kemikere og Botanikere betragtede Bensington sig selv som en stor Avtoritet i Undervisningsspørgsmaal — skønt jeg er sikker paa, at en almindelig Klasse Skoledrenge kunde skræmme Livet af ham i en halv Time — og saa vidt jeg nu kan huske, foreslog han en Forbedring af Professor Armstrongs heuristiske Methode, hvorved — med en Bekostning af Apparater for en tre, fire hundrede Pund, en fuldstændig Forsømmelse af alle andre Fag og en ualmindelig ævnerig Lærers udelte Opmærksomhed — et jævnt begavet Barn i Løbet af ti eller tolv Aar med en ejendommelig Slags klodset Grundighed kunde lære næsten ligesaa meget Kemi, som man kunde finde i en af de afskyelige smaa Lærebøger, der var saa almindelige

Ganske hverdagsagtige Personer var de, forstaar man nok — begge to, udenfor deres Videnskab.

Eller om ikke det, saa snarest paa den upraktiske Side af det hverdagsagtige. Og det, vil man finde, er Tilfældet med Videnskabsmænd som Klasse betragtet hele Verden over. Det store, der er ved dem, er en Ærgrelse for andre Videnskabsmænd og en Ubegribelighed for Publikum i Almindelighed, og hvad der ikke er stort, er øjensynligt.

Der er ingen Tvivl om, hvad der ikke er stort ved dem; ingen Menneskeklasse er saa iøjnefaldende smaa. Med Hensyn til Samkvem med andre Mennesker lever de i en snæver Verden; deres Undersøgelser medfører uendelig Opmærksomhed og en næsten munkeagtig Afsondrethed; og hvad der bliver tilovers, er ikke ret meget. Naar man ser en sær, menneskesky, vanskabt, graahaaret, vigtig lille Opdager af store Opdagelser, latterligt pyntet med en eller anden Ridderordens brede Baand og i Færd med at optræde som Vært overfor sine Medmennesker — eller naar man læser *Nature's* Jammer over, at »Videnskaben negligeres«, naar Engelen, der besørger Fødseldagsuddelingen af Ordener, gaar Videnskabernes Selskabs Dør forbi — eller naar man hører en utrættelig Lichenolog kritisere en anden utrættelig Lichenologs Bog — saa tvinges man til at forstaa, hvor uforanderligt smaa Menneskene er.

Og alligevel er Videnskabens Korallrev, som disse smaa »Videnskabsmænd« har bygget og endnu bygger paa, saa vidunderligt, saa uhyre, saa fuldt af mystiske, halvtudformede Løfter for Menneskeslægtens mægtige Fremtid! Det lader til, at de selv slet ikke forstaa, hvad det er, de gør! Formodentlig har selv Bensington en Gang for længe siden, da

han valgte denne Livsbane, da han viede sit Liv til Alkaloiderne og de med dem beslægtede Forbindelser, faaet et Glimt af Visionen — mere end et Glimt. Hvilken ung Mand vilde vel have ofret sit Liv til et saadant Arbejde, saadan som unge Mænd gør det, uden en saadan Inspiration og kun for de Hædersbevisninger og Stillinger, som en »Videnskabsmand« kan vente at opnaa? Nej, de *maa* have set Straaleglansen, de *maa* have haft Visionen, men de har været saa tæt paa den, at den har blændet dem. Der er vederfaredes dem den Barmhjertighed, at Glansen har blændet dem, saa at de Resten af deres Liv uden Besvær kan holde Kundskabens Lys i Vejret — for at vi andre kan se!

Og maaske Forklaringen af Redwoods optagne Udtryk ligger i, at han — hvad der nu ikke kan være nogen Tvivl om — var forskellig fra sine Kaldsfæller, forsaavidt som noget af Visionen endnu svævede ham for Øje.

II.

Gudernes Føde kalder jeg den, denne Substans, som Bensington og Professor Redwood ved fælles Hjælp fremstillede; og naar man tænker paa, hvad den allerede nu har bevirket, og paa alt, hvad den sikkert vil bevirke, er der sandelig ingen Overdrivelse i Navnet. Derfor vil jeg vedblive at kalde den det i hele min Fortælling. Men Bensington vilde ligesaa lidt med koldt Blod have kaldt den det, som han vilde have spadseret ud fra sin Lejlighed i Sloane-

Gade klædt i kongeligt Purpur og med en Lavrbærkrans om Panden. Udtrykket var blot et første Udbrud af Forbavselse fra ham. Han kaldte den Gudernes Føde i sin Begejstring og højst en Times Tid eller saa i det hele. Derefter blev han enig med sig selv om, at det var noget Tosseri. Da han først tænkte over Sagen, øjnede han saa at sige en Udsigt over kolossale Muligheder — bogstaveligt talt kolossale Muligheder, men efter en eneste forbavset Stirren paa denne blændende Udsigt lukkede han resolut sine Øjne, som det sig hør og bør for en samvittighedsfuld »Videnskabsmand«. Og derefter lød »Gudernes Føde« saa pralende, at det næsten var uanstændigt. Han undrede sig over, at han havde brugt det Udtryk. Men alligevel blev noget af dette Øjeblik Klarsynethed hængende ved ham og gav sig atter og atter Udslag

»Ja, véd De hvad,« sagde han, idet han gned sine Hænder og lo nervøst, »det har virkelig mere end theoretisk Interesse. For Eksempel,« vedblev han, idet han stak Ansigtet tæt hen til Professorens og sænkede Stemmen til en sagte, fortrolig Tone, »kunde man maaske, hvis man tog fornuftigt fat paa Tingen, gøre *Forretninger* med det Netop,« sagde han og gik op og ned, »som et Næringsmiddel. Eller i det mindste som en Bestanddel af et Næringsmiddel. Naturligvis under den Forudsætning, at det er velsmagende. Hvilket vi ikke kan vide, førend vi har fremstillet det.«

Han vendte sig om paa Kamintæppet og studerede de omhyggeligt anbragte Slidser i sine Tøjsko.

»Hvad vi skal kalde det?« sagde han og saa op til Svar paa et Spørgsmaal. »Jeg for mit Vedkommende er tilbøjelig til at holde paa et Udtryk laant fra de gode gamle klassiske Sprog. De — de gør Naturvidenskaben agtv—. Giver den et Anstrøg af gammeldags Værdighed. Jeg har tænkt paa De vil maaske anse det for noget Tosseri af mig Men alligevel har man da ved visse Lejligheder Lov til at give Fantasien lidt Spillerum Herakleophorbia. Hvad mener De om det? En eventuel Herkules' Føde? Det *kunde* jo maaske Men naturligvis, hvis De *ikke* synes — — —«

Redwood grublede med Øjnene fæstede paa Ilden og gjorde ingen Indvending.

»Synes De, at det kunde gaa an?«

Redwood nikkede alvorligt.

»Vi kunde jo ogsaa kalde det Titanophorbia. Føde for Titaner Men De foretrækker maaske mit første Forslag? — Og De er ganske sikker paa, at De ikke synes, det er en *lille* Smule for — — —«

»Nej, jeg gør ikke.«

»Naa! Det glæder mig.«

Altsaa kaldte de det i alle deres Undersøgelser Herakleophorbia, og i deres Rapport — den Rapport, som aldrig blev offentliggjort paa Grund af de uventede Følger, der omstødte alle deres Planer — benævnes det uforanderligt saaledes. De fremstillede tre beslægtede Stoffer, førend de naaede det, som deres theoretiske Tankegang havde forudsagt, og dem omtalte de som Herakleophorbia I, Herakleophorbia II og Herakleophorbia III. Det er Herakleo-

phorbia IV, som jeg — idet jeg optager Bensingtons oprindelige Udtryk — her kalder Gudernes Føde.

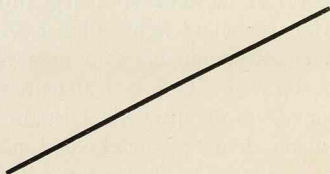
III.

Idéen var Bensingtons. Men da den vakt hos ham ved et af Professor Redwoods Bidrag til *Philosophical Transactions*, var det fuldstændigt korrekt af ham, at han raadførte sig med Professoren, førend han gik videre. Desuden gjaldt Undersøgelsen fuldt saa meget et fysiologisk som et kemisk Spørgsmaal.

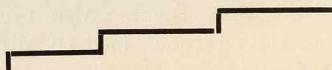
Professor Redwood var en af de Videnskabsmænd, der er forfaldne til Linier og Kurver. Læreren kender godt — hvis han da overhovedet hører til den Kategori af Læsere, som jeg holder af — den Slags videnskabelige Afhandlinger, som jeg sigter til. Det er Afhandlinger, som man umuligt kan hitte Rede i, og ved Slutningen af dem er der fem eller seks lange, sammenfoldede Diagrammer, som, naar man lukker dem op, indeholder mærkværdige Zigzaglinier, overdrevne Lynstraaler, eller bølgende, uforklarlige Indretninger, der kaldes »Normalkurver« og er anbragte paa Ordinator og baserede paa Abscisser — og den Slags Sager. Man grubler over Tingen i lang Tid og ender med en Mistanke om, at ikke blot forstaar man den ikke selv, men Forfatteren forstaar den heller ikke. Men i Virkeligheden véd man, at mange af disse Videnskabsmænd meget godt forstaar Meningen i deres egne Afhandlinger; det er ganske simpelt en Mangel paa Ævne til at udtrykke sig, som rejser Skranken imellem os.

Jeg er tilbøjelig til at tro, at Redwood tænkte i Linier og Kurver. Efter at have fuldført sit monumentale Arbejde om Reaktionstider (den uvidenskabelige Læser anmodes om at holde ud et lille Øjeblik endnu, saa skal alting blive soleklart) gav Redwood sig til at levere Normalkurver og Sfygmografier om Vækst, og det var en af hans Afhandlinger om Vækst, der egentlig gav Bensington Idéen.

Redwood havde nemlig foretaget Maalinger paa voksende Væsener af alle Slags, Killinger, Hundehvalpe, Solsikker, Paddehatte, Bønnestængler og (indtil hans Kone satte en Stopper for det) sit eget Barn, og han paaviste, at Væksten ikke gik for sig med regelmæssig Fart, eller som han fremstillede det, saaledes:

men derimod stødvis og med Afbrydelser saaledes:

og at tilsyneladende intet voksede jævnt og regelmæssigt, og saa vidt han kunde forstaa, kunde heller intet vokse jævnt og regelmæssigt; det var, som om hvert levende Væsen maatte samle Styrke til at vokse, voksede kraftigt kun en Tidlang, og saa

maatte vente en Stund, førend det igen kunde fortsætte Væksten. Og i den virkelig grundige »Videnskabsmands« omstændelige og meget tekniske Sprog fremsatte Redwood den Formodning, at Vækstprocessen sandsynligvis udkrævede Tilstedeværelsen af en betydelig Mængde af et eller andet nødvendigt Stof i Blodet, at dette Stof kun dannede sig meget langsomt, og at naar det var opbrugt ved Væksten, blev det kun meget langsomt reproduceret, og imidlertid maatte Organismen staa i Stampe. Han sammenlignede dette ukendte Stof med Olien i et Maskineri. Et voksende levende Væsen lignede et Lokomotiv, sagde han, det kan løbe en vis Strækning, men maa saa smøres, inden det kan løbe videre. (»Men hvorfor skulde man ikke kunne smøre Lokomotivet udvendig fra?« sagde Bensington til sig selv, da han læste Afhandlingen.) Og alt dette, sluttede Redwood med sine Kaldsfællers henrivende, nervøse Inkonsekvens, vilde højst sandsynligt vise sig at kaste Lys over Hemmelighederne ved visse kanalløse Kirtler. Som om de overhovedet havde nogetsomhelst at gøre med det!

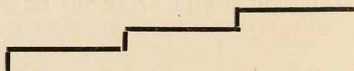
I en følgende Meddelelse gik Redwood videre. Han leverede et rent Virvar af Diagrammer — de lignede aldeles Flyvebaner for Raketter — og Meningen af det hele — forsaavidt der var nogen Mening i det hele — var, at Hundehvalpenes og Kattekillingeres Blod og Solsikkernes Saft og Paddehatenes Vædske under hvad han kaldte »Vækstfasen« afveg i Forholdet mellem visse Grundstoffer fra deres Blod og Saft paa de Dage, da de ikke groede synderligt.

Og da Bensington efter at have holdt Diagrammerne paa Siden og paa Hovedet begyndte at forstaa, hvori denne Afvigelse bestod, blev han højligt forbavset. For Sagen var den, at denne Afvigelse sandsynligvis skyldtes Tilstedeværelsen af netop det Stof, som han i den senere Tid havde stræbt at isolere under sine Undersøgelser af de Alkaloider, som virker stærkest stimulerende paa Nervesystemet. Han lagde Redwoods Afhandling paa den Patent-Læsepult, der var noget ubekvemt anbragt paa hans Lænestol, tog sine Guldbriller af, aandede paa dem og tørrede dem meget omhyggeligt.

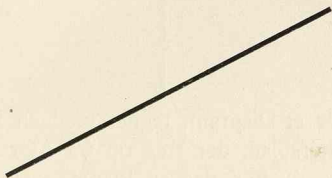
»Vorherre bevares!« sagde Bensington.

Saa satte han Brillerne paa igen og vendte sig til Patent-Læsepulten, som øjeblikkeligt, da hans Albue stødte mod dens Arm, gav et koket Hvin og kastede Afhandlingen paa Gulvet, saa at alle Diagrammerne flød omkring og blev krøllede. »Vorherre bevares!« sagde Bensington og strakte sig ud over Lænestolen med en taalmodig Bæren over med dette Møbels Sædvaner, og da han fandt, at han endnu ikke kunde naa Afhandlingen, lagde han sig ned paa alle fire for at samle den op. Det var mens han saaledes laa paa Gulvet, at han fik den Indskydelse at kalde det Gudernes Føde

For Sagen var, at hvis han havde Ret og Redwood havde Ret, saa kunde han, ved at indsprøjte dette hans nye Stof eller give det ind som Fødemiddel, ophæve »Hvilefasen«, og i Stedet for, at Vækst nu foregik saaledes:

vilde den (om Læseren kan forstaa mig) foregaa saaledes:

IV.

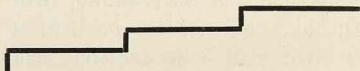
Natten efter sin Samtale med Redwood fik Bensington næppe lukket et Øje. En Gang faldt han rigtignok hen i et Slags Blund, men det varede kun et Øjeblik, og i det drømte han, at han havde gravet et dybt Hul i Jorden og hældt Gudernes Føde i Tøndevis i det, og nu blev Jorden ved at svulme og svulme og svulme, og alle Landenes Grænser sprængtes, og det kongelige geografiske Selskab havde frygteligt travlt — ligesom et stort Skrædderlav — med at lægge Ækvator ud

Det var naturligvis en latterlig Drøm, men den viser den Tilstand af aandelig Spænding, hvori Bensington befandt sig, og den virkelige Værdi, han tillagde sin Idé, langt bedre end noget af, hvad han sagde eller gjorde, naar han var vaagen og paa Post over for sig selv. Ellers vilde jeg heller ikke have omtalt det, for i Almindelighed anser jeg det slet ikke for interessant, naar Folk fortæller hinanden om deres Drømme.

Ved et mærkeligt Sammentræf drømte Redwood ogsaa den Nat, og hans Drøm saa saaledes ud:

Det var et Diagram, tegnet med en Ildlinie paa et langt Papirsblad, der steg op fra Afgrunden. Og han (Redwood) stod paa en Planet foran en Slags sort Tribune og holdt en Forelæsning om den nye Slags Vækst, som nu var mulig, for et mere end kongeligt Selskab af oprindelige Naturkræfter — Kræfter, som tidligere altid, selv hvor det drejede sig om Væksten af Racer, Riger, Planetsystemer og Verdener, havde bevæget sig saaledes:

ja i nogle Tilfælde endogsaa saaledes:

Og han forklarede dem ganske tydeligt og overbevisende, at disse langsomme, endogsaa tilbageskridende Methoder meget snart vilde blive sat ud af Spillet ved hans Opdagelse.

Latterligt naturligvis! Men det viser ogsaa —

At nogen af disse Drømme kan betragtes som paa nogen Maade betydningsfuld eller profetisk ud over, hvad jeg med rene Ord har sagt, vil jeg ikke et eneste Øjeblik antyde.

ANDET KAPITEL.

Forsøgs-Hønseriet.

I.

Det var oprindelig Bensingtons Mening at prøve dette Stof, saasnart han virkelig havde faaet det fremstillet, paa Haletudser. Man prøver altid den Slags Ting paa Haletudser til at begynde med; det er det, man har Haletudser til. Og det var bleven aftalt, at han og ikke Redwood skulde lede Eksperimenterne, fordi Redwoods Laboratorium for Tiden var optaget af de ballistiske Apparater og Dyr nødvendige til en Undersøgelse af den daglige Variation af unge Tyrekalves Stangehyppighed, en Undersøgelse, der gav Kurver af en usædvanlig og højst forbavsende Slags, og Nærværelsen af Glas-skaale med Haletudser i vilde være saare lidet ønskværdig, saa længe denne særlige Undersøgelse stod paa.

Men da Bensington meddelte sin Kusine Jane noget af sit Forsæt, nedlagde hun øjeblikkelig sit Veto imod Indførelsen af et større Antal Haletudser

eller andre Forsøgsdyr i deres Lejlighed. Hun havde aldeles ikke noget imod, at han benyttede et af Lejlighedens Værelser til at dyrke ikke-eksplosiv Kemi i, for saa vidt hun kunde se, kom der aldrig noget ud af det; hun lod ham have en Gasovn og en Vask og et støvtæt Skab, hvor han kunde søge Tilflugt mod det ugentlige Rengøringsuvejr, som hun ikke vilde give Afkald paa. Og da hun havde kendt Folk, der var forfaldne til Drik, betragtede hun hans Iver for at udmærke sig i lærde Selskaber som et fortræffeligt Surrogat for den simplere Form af Udskejelse. Men et større Antal af hvilkesomhelst levende Væsener, der ganske sikkert vilde være »kravlende« mens de levede og »lugtende« naar de var døde, hverken kunde eller vilde hun finde sig i. Hun sagde, at den Slags absolut var usundt, og det var sikkert nok, at Bensingtons Helbred var skrøbeligt — det var noget Snak at nægte det. Og da Bensington forsøgte paa at forklare hende denne eventuelle Opdagelses enorme Betydning, svarede hun, at det kunde være saa meget godt altsammen, men hvis hun tillod, at han gjorde alting i hele Lejligheden ækelt og usundt (og det blev dog Resultatet af det hele) saa var hun vis paa, at han vilde være den første til at beklage sig.

Og Bensington gik op og ned i Stuen uden at tænke paa sine Ligtørne og talte helt bestemt og vredt til hende uden den ringeste Virkning. Han sagde, at intet burde stille sig i Vejen for Videnskabens Fremskridt, og hun sagde, at Videnskabens Fremskridt var een Ting og en Mængde Haletudser i Lejligheden noget ganske andet; han sagde, at det

var en afgjort Kendsgærning, at i Tyskland vilde en Mand med en Idé som hans straks faa tyve tusind Kubikfod veludstyret Laboratorium stillet til sin Raadighed, og hun sagde, at hun var glad og altid havde været glad ved, at hun ikke var Tysker; han sagde, at han vilde blive berømt for stedse derved, og hun sagde, at han meget snarere vilde blive syg af at have en Mængde Haletudser i en Lejlighed som deres; han sagde, at han var Herre i sit eget Hus, og hun sagde, at hellere end at opvarte en Flok Haletudser vilde hun blive Oldfrue i en Kostskole; og saa bad han hende være fornuftig, og hun bad *ham* være fornuftig og opgive denne Idé med Haletudser; og han sagde, at hun kunde gerne have Respekt for hans Idéer, og hun sagde nej, hvis de lugtede, vilde hun ikke, og saa gik han helt ud af sit gode Skind og sagde — til Trods for Huxleys klassiske Bemærkninger i saa Henseende — et uartigt Ord. Det var ikke noget meget uartigt Ord, men uartigt nok.

Og derefter var hun meget fornærmet, og han maatte gøre hende en Undskyldning, og Udsigten til nogensinde at prøve Gudernes Føde paa Haletudser, i alt Fald i deres Lejlighed, forsvandt fuldstændigt i denne Undskyldning.

Derfor maatte Bensington tænke over en anden Maade til at gennemføre disse Fodringseksperimenter, som vilde blive nødvendige til at demonstrere hans Opdagelse, saasnart han havde sit Stof isoleret og fremstillet. I nogle Dage spekulerede han paa Muligheden af at indlogere sine Haletudser hos en eller anden paalidelig Person, men saa blev hans

Tanker henvendte paa en Forsøgs-Avlsgaard ved, at han tilfældigvis saa dette Ord i en Avis.

Og Kyllinger. Straks da han tænkte paa Landejendommen, tænkte han sig den som et Hønseri. Han blev pludselig betaget af Syner af meningsløst voksende Kyllinger. Han forestillede sig Billeder af Hønsbure og Indhegninger, vældige og endnu vældigere Bure, og Indhegninger af tilsvarende Størrelse. Kyllinger er saa let tilgængelige, saa nemme at fodre og iagttage, saa meget mere tørre at tage paa og maale, at Haletudser nu i Sammenligning med Kyllinger forekom ham som helt vilde og uregerlige Dyr til hans Formaal. Han kunde aldeles ikke begribe, hvorfor han ikke straks havde tænkt paa Kyllinger i Stedet for Haletudser. Det vilde blandt andet have sparet ham for alt dette Vrøvl med hans Kusine Jane. Og da han fremstillede Sagen for Redwood, var Redwood ganske enig med ham.

Redwood sagde, at han var overbevist om, at eksperimenterende Fysiologer begik en stor Fejl ved at arbejde saa meget med unødvendigt smaa Dyr. Det er akkurat som at gøre kemiske Eksperimenter med et utilstrækkeligt Kvantum Materiale; Iagttagelses- og Manipulationsfejl bliver uforholdsmæssigt store. Det var netop for Øjeblikket af den yderste Vigtighed, at Videnskabsmænd skulde hævde deres Ret til at have *stort* Materiale. Det var derfor, at han for Øjeblikket foretog den Række Eksperimenter paa Tyrekalve, til Trods for, at de voldte Studenter og Professorer i andre Æmner visse Ubehageligheder, naar de Herrer færdedes tankeløst paa Korridorerne.

Men de Kurver, som han fik, var i en ganske ualmindelig Grad interessante og vilde, naar de blev offentliggjorte, fuldt ud retfærdiggøre hans Valg. Hvis det ikke var paa Grund af den utilstrækkelige Støtte, som Naturvidenskaben nød her til Lands, vilde han for sit eget Vedkommende aldrig, naar han da kunde undgaa det, arbejde med noget mindre end en Hval. Men et Stats-Akvarium af tilstrækkelig Størrelse til at muliggøre dette var, frygtede han, for Øjeblikket og i hvert Fald her i Landet, et utopisk Forlangende. I Tyskland derimod Og saa videre.

Da Redwoods Tyrekalve nødvendigvis hver Dag lagde Beslag paa hans Opmærksomhed, blev det hovedsageligt Bensington, der fik at gøre med Valget og Udstyrelsen af Forsøgejendommen. Det var ligeledes Aftalen, at Bensington skulde bære hele Bekostningen, i alt Fald indtil de kunde faa offentlig Understøttelse. Derfor skiftedes han nu til at arbejde i Laboratoriet i sit Hjem og at rejse frem og tilbage ad de Jærnbanelinier, der løber sydpaa fra London, for at se paa Landejendomme, jøge hans spejdende Briller, hans naive Skaldethed og hans opslidsede Tøjsko indgød Ejerne af talrige mindre heldige Ejendomme forgæves Forhaabninger. Fremdeles averterede han i forskellige Dagblade og i *Nature* efter et Par Ægtefolk, nøjagtige, flittige, som kunde paatage sig en betroet Plads, var vante til at omgaas Fjerkræ, og kunde overtage den fuldstændige Bestyrelse af en Forsøgs-Gaard paa halvtredie Tønde Land.

Han fandt et Sted, som han lod til at kunne

bruge, ved Hicklebrow i Nærheden i Urshot i Kent. Det var en løjerlig lille ensom Ejendom, som laa i en lille Dal omgivet af gamle Fyrreskove, der saa sorte og skumle ud af Aftenen. En øde Bakke skjulte Solnedgangen, og en stor Brønd med et faldefærdigt Bislag over fik Stuehuset til at se helt dværgagtigt ud. Der var ingen Slingplanter op ad det lille Hus, adskillige Vinduesruder var itu, og i Vognskuret var der bælmørkt selv midt paa Dagen. Det laa halvanden Fjerdingvej fra det sidste Hus i Landsbyen, og det var en noget tvivlsom Erstatning for dets Ensomhed, at det beboedes af en hel Familie mærkværdige Ekkøer.

Ejendommen forekom Bensington i en fortrinlig Grad at opfylde den videnskabelige Undersøgelses Krav. Han vandrede omkring paa den, slog ud med Haanden og gjorde Udkast til, hvor Hønsburene og Indhegningerne skulde opføres, og han fandt, at Køkkenet med et rent Minimum af Forandring kunne rumme en hel Række Couveuser og Rugemaskiner. Han lejede øjeblikkeligt Ejendommen; paa Vejen tilbage til London gjorde han Holdt i Dunton Green for at træffe et passende Ægtepar, som havde lagt Billet ind paa hans Avertissementer, og samme Aften lykkedes det ham at isolere et saa stort Kvantum Herakleophoria I., at det mere end retfærdiggjorte disse Forretningsafsluttelser.

Det passende Ægtepar, hvis Lod det blev under Bensingtons Avspicier at blive de første Uddelere af Gudernes Føde paa Jorden, var ikke blot temmelig aldrende, men ogsaa umaadelig snavsede. Dette sidste lagde Bensington ikke Mærke til, thi intet

tilintetgør i saa høj Grad den almindelige Iagttagelses-ævine som et Liv fuldt af videnskabelig Eksperimenten. Deres Navn var Skinner, og Bensington fandt dem i et lille Værelse med hermetisk tillukkede Vinduer, et plettet Spejl over Kaminen og nogle sygelige Tøffelblomster.

Madam Skinner var en meget lille gammel Kone uden Kappe men med snavset hvidt Haar, der var trukket meget stramt tilbage fra et Ansigt, som til at begynde med hovedsageligt havde bestaaet af Næse, og som nu paa Grund af Tab af Tænder og Hage og Sammenkryben og Rynken af alle andre Træk næsten udelukkende var Næse. Hun var klædt i en skifergraa Kjole (forsaavidt hendes Kjole kunde siges at have nogen Farve) med en enkelt Split af rødt Flonel. Hun lukkede ham ind og talte forsigtigt til ham og kiggede paa ham omkring og over sin Næse, mens hendes Mand, efter hvad hun sagde, gjorde Toilette. Hun havde een Tand, som stadig blandede sig i hendes Udtale, og hun holdt sine to lange, rynkede Hænder nervøst foldede foran sig. Hun fortalte Bensington, at hun havde passet Fjerkræ i mange Aar og var fuldstændig kendt med Rugemaskiner; de havde sandt at sige selv en Gang drevet et Hønseri, og det var kun slaaet fejl for dem tilsidst af Mangel paa Elever. »For det er Eleverne, der betaler sig,« sagde Madam Skinner.

Da Skinner kom ind, viste han sig at være en Mand med et stort Ansigt. Han læspede, og han skelede, saa at han altid saa henover Hovedet paa den, han talte med. Endvidere havde han opslidsede Tøfler, hvad der berørte Bensington sympathetisk,

og led af en iøjnefaldende Mangel paa Knapper. Han holdt Frakke og Skjorte sammen med den ene Haand og tegnede med den anden Haands Pegefinger Mønstre paa det sorte og forgyldte Voksdug paa Bordet, medens hans ledige Øje, om jeg saa maa sige, stirrede paa Bensingtons Damoklessværd med et Udtryk af sørgmodig Afsondrethed. »De vil ikke drive Ejendommen for Profittens Skyld. Nej, Herre. Det kommer ud paa eet, Herre. Eksperiment! Ja netop.«

Han sagde, at de straks kunde flytte over til Ejendommen. Han havde intet at bestille i Dunton Green undtagen en Smule Skrædderarbejde. »Den er ikke den opblomstrende Landsby, som jeg troede, den var, og hvad jeg tjener, er næppe værdt at ulejlige sig for,« sagde han, »saa hvis det er Dem belejligt, at vi kommer — — —«

En Uge efter var Skinner og Kone installerede paa Ejendommen, og Tømmermanden fra Hickleybrow forsødede sit Arbejde, at opføre Indhegninger og Hønhuse, med en grundig Drøftelse af Bensington.

»Jeg har ikke set ret meget til ham endnu,« sagde Skinner. »Men saa vidt jeg kan forstaa mig paa ham, lader han til at være et dumt gammelt Fæ.«

»Ja, jeg synes ogsaa nok, at han lod til at være en Smule skør,« sagde Tømmermanden fra Hickleybrow.

»Han bilder sig ind, at han forstaa sig paa Fjerkræ,« sagde Skinner. »Vorherre bevares! Man skulde tro, at der ikke var andre end ham, der havde Begreb om Fjerkræ, saadan snakker han.«

»Han ligner selv en Høne,« sagde Tømmermanden fra Hickleybrow, »med de Brillen paa.«

Skinner gik nærmere hen til Tømmermanden fra Hickleybrow og talte i en fortrolig Tone, og hans ene sørgmodige Øje stirrede paa Landsbyen i det fjærne, medens det andet skinnede klart og ondskaftsfuldt.

»De skal maales hver eneste Dag — hver eneste Høne, siger han. For at se, om de vokser ordentlig. Hvad siger De til det — hvad? Hver eneste Dag.«

Og Skinner førte Haanden op for Munden for at le bagved den paa en dannet og smittende Maade, og skød meget stærkt Ryg — og kun hans ene Øje deltog ikke i Latteren. Og da han tvivlede om, at Tømmermanden rigtigt havde opfattet Pointen, gentog han i en gennemtrængende Hvisken: »*Maales!*«

»Han er værre end min gamle Mester; det er lige hvad han er,« sagde Tømmermanden fra Hickleybrow.

II.

Videnskabelige Eksperimenter er det kedsomme-
ligste i Verden (det skulde da være, at Rapporterne
derom i *Philosophical Transactions* er endnu kede-
ligere), og det forekom Bensington at vare længe,
förend hans første Dröm om kolossale Muligheder
veg Pladsen for en Stump Virkeliggörelse. Han
havde indrettet Forsögshönseriet i Oktober, og det
var Maj, förend de første Varsler om Held begyndte
at vise sig. Herakleophorbia I., II. og III. maatte

prøves og slog fejl; der var Bryderier med Rotterne paa Forsøgsgaarden, og der var Bryderier med Ægteparret Skinner. Den eneste Maade, hvorpaa man kunde faa Skinner til at gøre noget, som man havde beordret ham til at gøre, var at sige ham op. Saa strøg han sig med den flade Haand om sin ubarberede Hage — han var paa en aldeles mirakuløs Maade altid ubarberet og dog aldrig skægget — saa paa Bensington med det ene Øje og over ham med det andet og sagde: »Ja naturligvis — naar det er Herrens *Alvor* — !«

Men tilsidst viste der sig et Morgengry af Held. Og det bebudedes af et Brev med Skinners langstrakte, spinke Haandskrift.

»Det nye Kuld er ude af Æggene,« skrev Skinner, »og jeg synes ikke rigtigt om deres Udseende. De vokser meget stærkt — ganske anderledes end det forrige Kuld af samme Race, førend De gav Deres sidste Ordre. De sidste var, førend Katten tog dem, rigtigt pæne, kraftige Kyllinger, men disse her Vokser som Tidsler. Jeg har aldrig set Mage. De hugger saa haardt med Næbbet og rammer ovenover Støvlen, at jeg ikke ser mig i Stand til at levere nøjagtige Maal som forlangt. De er rene Kæmper og æder som saadanne. Vi kommer meget snart til at trænge til mere Korn, for De har aldrig set Mage til Kyllinger til at æde. De er større end voksne Bantamhøns. Hvis de bliver ved paa den Manér, bliver det rene Udstillingsfugle, saa langbenede som de er. Plymouth Rocks vil ikke kunde maale sig med dem. Jeg fik en

Forskrækkelse i Gaar Aftes; jeg troede, at Katten var efter dem, og da jeg kiggede ud af Vinduet, tør jeg næsten bande paa, at jeg saa den krybe ind under Staaltraaden. Da jeg kom ud, var Kyllingerne allesammen vaagne og gik og skrabede, som om de var sultne, men Katten kunde jeg ikke se noget til. Saa gav jeg dem en Haandfuld Korn og lukkede dem inde. Jeg vilde gjerne vide, om Fodringen skal fortsættes saaledes, som De sidst beordrede. Det Foder, De blandede, er næsten helt opbrugt, og jeg vil nødig selv lave mere til paa Grund af Uheldet med Buddingen. Med de bedste Ønsker fra os begge, og idet jeg anbefaler mig til Deres fremtidige Velvillie, er jeg

Deres ærbødige

ALFRED NEWTON SKINNER.

Hentydningen i Slutningen af Brevet sigtede til en Budding, i hvilken der paa en eller anden Maade var kommen noget Herakleophorbia II., hvad der havde haft pinlige og næsten skæbnesvangre Følger for Familien Skinner.

Men Bensington, som læste mellem Linierne, saa i denne stærke Vækst Opnaaelsen af sit længe tilstræbte Maal. Den næste Morgen steg han ud af Toget paa Urshot Station, og i den Taske, han bar i sin Haand, havde han tre tilloddede Blikdaaser med et Forraad af Gudernes Føde tilstrækkeligt for alle Kyllinger i hele Kent.

Det var en smuk, klar Morgen i Slutningen af Maj, og hans Ligtorne var saa meget skikkeligere, at han besluttede at spadserere gennem Hickleybrow ud til sin Gaard. Det var godt tre Fjerdingvej i alt, gennem Parken og Landsbyen og saa langs de grønne Enge i Hickleybrow Dyrehave. Alle Træerne var oversaaede med Foraarets grønne Pailletter, Gærderne var fulde af Gaaseurter og Skovnelliker og Skovene af blaa Hyacinther og violette Gøgeurter; og overalt lød der lystig Fuglesang af Drosler, Sol-sorter, Rødkælke, Finker og mange flere, i en enkelt lun Krog af Parken begyndte nogle Bregner at rulle sig ud, og man kunde høre de gulbrune Raadyr springe og fare omkring.

Alt dette bragte Bensington hans fordums og forglemte Livsglæde tilbage; hans Opdagelses Forjættelse blev straalende og frydefuld for hans Øje, og det bares ham for, at han nu skulde opleve sit Livs lykkeligste Dag. Og da han i den solbeskinnede Indhegning ved Sandbanken under Fyrretrærnes Skygge saa Kyllingerne, der havde ædt det Foder, han havde blandet til dem, kæmpemæssige og klodsede, allerede større end mangen en Høne, der er gift og hjemfaren, og dog endnu voksende, endnu i deres første bløde, gule Dunklædning med en ganske svag brun Stribe langs ned ad Ryggen — da vidste han med Sikkerhed, at hans lykkeligste Dag var kommen.

Paa Skinners Opfordring gik han ind i Indhegningen, men efter at have faaet et Par Næbhug gennem Slidserne i sine Sko gik han ud igen og betragtede Uhyrerne gennem Staaltraadsflætningen.

Med Ansigtet tæt til Staaltraaden stirrede han paa dem og fulgte deres Bevægelser, som om han aldrig før i sit Liv havde set en Kylling.

»Hvad de vil blive til, naar de bliver udvoksne, er umuligt at tænke sig,« sagde Skinner.

»Saa store som Heste,« sagde Bensington.

»Ja, noget nær,« sagde Skinner.

»En Vinge vilde være et Maaltid for flere Mennesker!« sagde Bensington. »De maa hugges op til Stege ligesom Køddet i en Slagterbutik.«

»Men de bliver nu ikke ved at vokse efter denne Maalestok,« sagde Skinner.

»Ikke det?« spurgte Bensington.

»Nej,« svarede Skinner. »Jeg kender Slagsen. De vokser stærkt til en Begyndelse, men de bliver ikke ved. Aa Gud nej!«

Der blev en Pavse.

»Det er Pasningen, der gør det,« sagde Skinner beskedent.

Bensington vendte pludselig sine Briller mod ham.

»Vi fik dem næsten ligesaa store det forrige Sted jeg var,« sagde Skinner med sit bedste Øje fromt løftet mod Himlen; men det var nu en lille Overdrivelse. »Gjorde jeg og min Kone.«

Bensington inspicerede som sædvanligt hele Ejendommen, men han vendte snart tilbage til den nye Indhegning. Det var nemlig, sandt at sige, saa uendeligt meget mere, end han havde vovet at vente. Videnskabens Gang er saa indviklet og saa langsom; imellem de tydelige Løfter og den praktiske Virkeliggørelse ligger der næsten altid Aaringer fulde af forviklet Opfinderarbejde, men her — her var

Gudernes Føde fuld færdig efter ikke et Aars Prøvetid! Det var næsten altfor dejligt — altfor dejligt. De langvarige Forhaabninger, der er den videnskabelige Indbildningskrafts daglige Brød, skulde ikke længere være hans! Saadan forekom det ham i det mindste den Gang. Gang efter Gang kom han tilbage og stirrede paa sine forbløffende Kyllinger.

»Lad mig se«, sagde han. »De er ti Dage gamle. Og i Forhold til almindelige Kyllinger, skulde jeg tro — omtrent seks eller syv Gange saa store — — —«

»Det er vist snart paa Tide, at vi forlanger højere Løn,« sagde Skinner til sin Kone. »Han er saa kisteglad over, at vi har faaet de Kyllinger i den sidste Indhegning til at vokse saa godt — kisteglad er han.«

Han bøjede sig fortroligt ned over hende.

»Han bilder sig ind, at det er det Foder, han laver,« sagde han bag sin Haand, og der lød en undertrykt Latter nede i hans Strubehule.

Bensington var virkelig en lykkelig Mand den Dag. Han var ikke oplagt til at udsætte noget paa Enkelthederne i Driften. Den klare Dag viste unægteligt Ægteparrets Skinners voksende Griserier tydeligere, end han nogensinde før havde set dem. Men de Bemærkninger, han gjorde dertil, var af de mildeste. Hegnet om mange af Indhegningerne var i Uorden, men han lod til at betragte det som fuldtud tilfredsstillende, da Skinner forklarede, at det maatte have været en »Ræv eller en Hund eller saadant noget«, der havde gjort det. Han sagde noget om, at Rugemaskinen ikke var bleven rensat.

»Det er den heller ikke, Herre,« svarede Madam Skinner med Armene over Kors og et skælmsk Smil bag sin Næse. »Det er virkelig, som om vi ikke har haft Tid til at rense den, saa længe vi har været her — — —«

Han gik ovenpaa for at se paa nogle Rottehuller, som Skinner sagde nødvendiggjorde Anskaffelsen af en Fælde — de var unægteligt kolossale — og opdagede ved den Lejlighed, at Rummet, hvor Gudernes Føde blev blandet med Mel og Klid, var i den skammeligste Uorden. Skinners var af den Slags Mennesker, som mener, at ituslaaede Underkopper og gamle Konservesæsker og Syltekrukker og Sennepsdaaser kan komme til Nytte, og Værelset svømmede af sligt. I et Hjørne laa en stor Bunke Æbler, som Skinner havde gemt, og raadnede, og paa et Søm i den skraa Del af Loftet hang adskillige Kaninskind, paa hvilke han havde i Sinde at forsøge sig som Bundtmager. (»Der er ikke meget ved Skind og den Slags Ting, som *jeg* ikke forstaar mig paa,« sagde Skinner.)

Bensington snusede ganske vist kritisk i Luften ved Synet af denne Uorden, men han gjorde ikke unødvendigt Kvalm, og selv da han fandt en Gede-hams i Færd med at delikater sig i en Krukke halv fuld af Herakleophorbia IV., bemærkede han blot ganske blidt, at dette Stof ikke taalte Fugtighed og derfor hellere maatte holdes under Laag end udsættes for Luften paa denne Maade.

Og han vendte sig straks efter bort fra alt dette for at komme med en Bemærkning, som han nu en Tidlang havde haft paa Hjærtet:

»Jeg tror, Skinner — ser De, jeg vil slagte en af disse Kyllinger — som Prøveeksemplar. Jeg tror, vi gør bedst i at slagte den nu i Eftermiddag, saa vil jeg tage den med til London.«

Han lod, som om han var optaget af at kigge ned i en anden Krukke og tog derefter sine Briller af for at tørre dem.

»Jeg vilde gerne,« sagde han, »jeg vilde meget gerne have et Minde — en Erindring — om netop dette Kuld paa netop denne Dag. — — Apropos,« vedblev han. »De giver vel ikke saa unge Kyllinger Kød?«

»Ih! Nej bevares, Herre,« svarede Skinner. »Jeg kan forsikre Herren, at vi forstaar os altfor godt paa al Slags Fjerkræopdrætning til, at det kunde falde os ind.«

»Er De ganske sikker paa, at De ikke kaster Levningerne af Deres Middagsmad — — — ja, for det forekom mig, at jeg saa Knoklerne af en Kanin spredte omkring i det inderste Hjørne af Indhegningen — — —«

Men da de gik ud for at se paa dem, fandt de, at det var de større Knokler af en Kat, pillede ganske rene og tørre.

III.

»*Det* er ikke nogen Kylling,« sagde Bensingtons Kusine Jane.

»Aa jo, jeg skulde *tro*, at jeg kunde kende en Kylling, naar jeg saa den,« sagde Bensingtons Kusine Jane hidsigt. »Den er for det første altfor stor til

at være en Kylling, og desuden kan De jo selv saa udmærket godt se, at det ikke er en Kylling. Den ligner mere en Trapgaas end en Kylling.«

»Jeg for mit Vedkommende,« sagde Redwood, der modstræbende lod sig trække ind i Diskussionen af Bensington, »maa tilstaa, at i Betragtning af samtlige Vidnesbyrd —«

»Ja,« sagde Bensingtons Kusine Jane, »hvis De i Stedet for at bruge Deres Øjne som et fornuftigt Menneske —«

»Jamen hør nu, Frøken Bensington —!«

»Værsgod! Bliv *bare* ved!« sagde Kusine Jane.

»I Mandfolk er allesammen ens.«

»I Betragtning af samtlige Vidnesbyrd falder dette Dyr ganske sikkert indenfor Definitionen — naturligvis er det abnormt og hypertrofieret, men alligevel — især da det er udklækket af Ægget af en normal Høne — ja, Frøken Bensington, jeg tror, at jeg maa indrømme, at — dette Dyr, forsaavidt man kan kalde det noget, er en Slags Kylling.«

»De mener altsaa, at det er en Kylling?« sagde Kusine Jane.

»Jeg *tror*, at det er en Kylling,« svarede Redwood.

»Aa, sikke noget VAAS!« sagde Bensingtons Kusine Jane, hvorefter hun udslyngede Ordene: »Jeg gider ikke høre mere paa Dem!« mod Redwoods Hoved, gjorde pludselig Omkring og forlod Værelset, idet hun knaldede Døren i efter sig.

»Og det er mig en stor Lettelse at se den, Bensington,« sagde Redwood, da Genlyden af Braget var døet hen. »Til Trods for, at den er saa stor.«

Uden Opfordring fra Bensington satte han sig i den lave Lænestol foran Ilden og tilstod en Handling, som selv hos en uvidenskabelig Mand vilde have været uforsigtig.

»Jeg véd nok, Bensington, at De vil anse det for meget fremfusende af mig,« sagde han, »men jeg har sandt at sige kommet lidt — ikke ret meget af det — men dog noget — i min lille Drengs Flaske for omtrent en Uges Tid siden!«

»Men sæt nu — —!« udbrød Bensington.

»Jeg véd det nok,« sagde Redwood med et Blik til Kæmpekyllingen, der laa paa et Fad paa Bordet. »Men det har Gud være lovet vist sig ikke at gøre nogen Skade.«

Han stak Haanden i Lommen efter sine Cigaretter og gav sig saa til at meddele fragmentariske Enkeltheder.

»Den stakkels lille Fyr tog slet ikke til i Vægt forfærdeligt ængstelig Winkles, et skrækkeligt Kød hoved en af mine tidligere Elever duer ikke til noget men min Kone har ubetinget Tillid til Winkles De kender nok den Slags Fyre, han har et Væsen, som om han var en Klint, eller et Taarn selvfølgelig ingen Tillid til *mig* Winkles' Lærer knap nok Lov til at komme ind i Barnekammeret noget maatte der gøres listede mig derind, men Barnepigen spiste Frokost fik Fingre i Flasken,«

»Jamen nu vokser han,« sagde Bensington.

»Ja gu vokser han. Han tog halvandet Pund paa i forrige Uge. De skulde bare høre Winkles. Det er Pasningen, der gør det, sagde han.«

»Men Gud bevares! Det var det samme, Skinner sagde!«

Redwood saa igen paa Kyllingen.

»Det vanskelige er at blive ved,« sagde han.

»Jeg faar ikke Lov til at gaa alene ind i Barnekammeret, fordi jeg i sin Tid forsøgte paa at tage en Vækstkurve af Georgina Phyllis — som De nok husker — og hvordan jeg skal komme til at give ham nok en Dosis —«

»Behøver De det?«

»Nu har han skraalet i to Dage — lader ikke til at kunne lade sig nøje med sin sædvanlige Mad. Han vil have mere.«

»Sig det til Winkles.«

»Winkles — den Idiot!« sagde Redwood.

»De kunde jo snakke med Winkles og give ham Pulveret, som han skulde give Barnet —«

»Ja, det er vel omtrent, hvad jeg bliver nødt til at gøre,« sagde Redwood, støttede Hagen paa Haanden og stirrede ind i Ilden.

Bensington stod en Stund og strøg henover Dunene paa Kæmpekyllingens Bryst.

»Det bliver nogle enorme Høns,« sagde han.

»Det gør det,« svarede Redwood, stadig med Blikket fæstet paa Gløderne.

»Saa store som Heste,« sagde Bensington.

»Større,« sagde Redwood. »Og det er netop Tingen!«

Bensington vendte sig bort fra Prøveeksemplaret.

»Redwood,« sagde han, »disse Høns vil gøre stor Opsigt.«

Redwood nikkede ad Ilden.

»Og Død og Plage!« sagde Bensington, idet han pludselig drejede sig rundt med et Glimt i Brillerne, »det vil Deres lille Dreng ogsaa!«

»Det er netop det, jeg sidder og tænker paa,« sagde Redwood.

Han lagde sig tilbage i Stolen, sukkede, kastede sin urøgede Cigaret i Ilden og stak Hænderne dybt ned i Bukselommerne.

»Det er akkurat det, jeg sidder og tænker paa. Dette Herakleophorbia bliver et vanskeligt Stof at have med at gøre. Den Fart, som den Kylling maa have vokset med — — —!«

»En lille Dreng,« som vokser med den Fart — — —« sagde Bensington langsomt og stirrede paa Kyllingen, mens hans talte. »Pinedød!« sagde Bensington. »Han bliver STOR.«

»Jeg vil give ham aftagende Doser,« sagde Redwood. »Eller i alt Fald skal Winkles.«

»Det er egentlig lovligt meget af et Eksperiment.«

»Meget for meget.«

»Og alligevel maa jeg tilstaa Før eller senere maa et eller andet Barn dog forsøge det.«

»Ja naturligvis maa vi gøre Forsøg med *et eller andet* Barn — vist saa.«

»Netop,« sagde Bensington, gik hen og stillede sig paa Kamintæppet og tog sine Briller af for at tørre dem.

»Indtil jeg saa disse Kyllinger, Redwood, tror jeg ikke, at jeg var *begyndt* at forstaa — nogetsomhelst — af det Stofs Muligheder, som vi fremstillede.

Jeg er lige netop begyndt at faa en Anelse om det de mulige Konsekvenser«

Men selv i det Øjeblik var Bensington langt fra at have noget Begreb om den Mine, som hans lille Lunte skulde affyre.

IV.

Dette skete i Begyndelsen af Juni. I nogle Uger forhindredes Bensington i at gentage sit Besøg paa Forsøgs-Hønseriet af en indbildt alvorlig Forkøelse, hvorimod Redwood aflagde et enkelt nødvendigt, kort Besøg. Han kom tilbage som en endnu mere ængsteligt udseende Fader, end han var rejst. Nu var Væksten gaaet sin rolige, uafbrudte Gang i syv Uger, alt i alt

Og saa var det, at Gedehamsene begyndte deres Løbebane.

Det var i Slutningen af Juli og omtrent en Uge, førend Hønsene undslap fra Hickleybrow, at den første af de store Gedehamse blev dræbt. Det stod omtalt i flere Blade, men jeg véd ikke, om Bensington læste Nyheden, og langt mindre, om han satte det i Forbindelse med det almindelige Sjuskeri, der herskede paa Forsøgs-Hønseriet.

Der kan nu ikke være synderlig Tvivl om, at mens Skinner fodrede Bensingtons Kyllinger med Herakleophorbia IV, havde en Del Gedehamse lige-saa flittigt — maaske endnu flittigere — givet sig i Færd med at bære noget af den samme Dej ud til deres Forsommer-Yngel paa Sandbankerne bagved

de nærliggende Fyrreskove. Og det er aldeles uomtvisteligt, at denne Yngel fik ligesaa megen Gavn og Vækstkraft af Stoffet som Bensingtons Høns. Det ligger nu i Gedehamssens Natur at naa sin fulde, udvoksede Modenhed hurtigere end en Høne — og det er en Kendsgærning, at af alle de levende Væsener, som ved Ægteparret Skinners gavmilde Forsømmelighed nød godt af de Velgærninger, Bensington overøste sine Høns med, var Gedehamssene de første, der gjorde sig bemærkede i Verden.

Det var en Skovfoged ved Navn Godfrey paa Oberstløjtnant Hicks Gods tæt ved Maidstone, der mødte og havde det Held at dræbe det første af disse Uhyrer, som Historieskrivningen beretter om. Han kom gaaende tværs over en Lysning, mellem Bregner, der naaede ham til Knæene, i den Bøgelund, der er den smukkeste Pryd for Oberstløjtnant Hicks Park, og han havde sin Bøsse — til Held for ham var det en dobbeltløbet Bøsse — over Skulderen, da han fik Øje paa Dyret. Det kom, siger han, flyvende imod Lyset, saa at han ikke kunde se det rigtig tydeligt, og mens det fløj, summede det »ligesom en Avtomobil«. Han indrømmer, at han blev forskrækket. Det var sikkert ligesaa stort eller større end en Slørugle, og for hans øvede Øje maa dets Flugt og især de halvgennemsigtige, svirrende Vinger have haft et uhyggeligt, ufugleagtigt Udseende. Det har formodentlig været Selvforsvarsdriften blandet med gammel Vane, der bevirkede, at han, som han siger, »straks knaldede løs«.

Formodentlig har det underlige i Begivenheden indvirket paa hans Sigte; i ethvert Tilfælde gik de

fleste af Haglene ved Siden af, og Dyret faldt kun et Øjeblik med et vredt: »Bzzzz«, der øjeblikkeligt røbede Gedehamsen, og steg saa igen, mens alle dets Striber skinnede i Lyset. Han siger, at det vendte sig imod ham. I ethvert Tilfælde affyrede han sit andet Løb paa mindre end tredive Alens Afstand, kastede sin Bøsse fra sig, løb et Par Skridt og smed sig saa ned for at undgaa det.

Han er overbevist om, at det fløj forbi ikke halvanden Alen fra ham, faldt til Jorden, hævdede sig igen, faldt paany omtrent en halvhundrede Alen borte og trillede rundt, mens dets Krop vred sig og dets Brod jog udad og bagud i Dødskampen. Han gav det en ny Ladning af begge Løb, førend han vovede at gaa tæt hen til det.

Da han maalte Uhyret, viste det sig, at dets Vingefang var syv og tyve og en halv Tomme, og dets Brod var tre Tommer lang. Bagkroppen var skudt helt løs fra Forkroppen, men han anslog Dyrets Længde fra Hoved til Brod til tre Kvarter — hvad der paa det allernærmeste er rigtigt. Dets tavlede Øjne var saa store som Pennestykker.

Dette er Kæmpe-Gedehamsenes første beviste Tilsynekomst. Dagen efter kom en Cyklist kørende med Fødderne oppe paa Forgaffelen ned ad Bakken mellem Sevenoaks og Tonbridge og var meget nær ved at køre en anden af disse Kæmper over, der krøb tværs over Landevejen. Hans Forbikørsel syntes at skræmme den, og den steg til Vejrs med et Spektakel som et Savværk. I Øjeblikkets Forfærdelse røg hans Cykle ind paa Fodstien, og da han

fik set sig tilbage, svævede Gedehamsen af Sted hen over Skovene i Retning af Westerham.

Efter at have kørt usikkert videre en kort Tid standsede han og steg af — han skælvede saa voldsomt, at han faldt over sin Maskine ved at gøre det — og satte sig paa Grøftekanten for at komme til sig selv igen. Det havde været hans Mening at køre til Ashford, men han naaede ikke længere end til Tonbridge den Dag.

Derefter er der, mærkeligt nok, ingen Efterretninger fra de næste tre Dage om, at der er bleven set store Gedehamse. Ved at efterse Vejrbetretningerne for disse Dage finder jeg, at Himlen var overtrukket og Vejret køligt med Byger hist og her, hvad der maaske kan forklare denne Afbrydelse. Men den fjerde Dag bragte blaa Himmel og straalende Solskin og et saadant Udbrud af Gedehamse, som Verden sikkert aldrig før har set.

Hvormange store Gedehamse, der søgte ud den Dag, er det umuligt at danne sig nogen Mening om. Der er mindst halvtredsindstyve Beretninger om deres Tilsynekomst. Et Menneske blev Offer for dem, en Urtekræmmer, som opdagede et af disse Uhyrer i en Sukkertønde og højst ubesindigt angreb det med en Spade, idet det steg til Vejrs. Han slog det til Jorden et Øjeblik, og det stak ham gennem Støvlen, da han slog efter det igen og huggede det midt over. Han døde først af de to

Den virkningsfuldeste af de halvtredsindstyve Tilsyneladelser var unægtelig den Gedehamses, som besøgte British Museum midt paa Dagen; den slog susende ned fra den klare blaa Himmel paa en af

de utallige Duer, der lever i Bygningens Gaard, og fløj op paa Karnissen for at fortære sit Offer i Ro og Mag. Derefter krøb den en Stund omkring paa Musæets Tag, kom gennem et Tagvindue ind under Læsesalens Kuppel, summede omkring derinde en kort Tid — der opstod panisk Flugt blandt de Læsende — fandt tilsidst et andet Vindue og forsvandt i pludselig Tavshed fra Menneskers lagttagelse.

De fleste øvrige Beretninger fortæller blot om, at man har set Gedehamse flyve forbi eller slaa ned. Et Selskab paa Skovtur blev adsplittet paa Aldington Bakke og alle dets Slikkerier og Syltetøj fortærede, og en Hundehvalp blev dræbt og sønderreven i Nærheden af Whitstable lige for Øjnene af dens Ejerinde.

Gaderne genlød den Aften af Raabet, Avisernes Reklameplakater indeholdt ikke andet end: »Kæmpe-Gedehamse i Kent« med de allerstørste Bogstaver. Ophidsede Redaktører og Redaktionssekretærer løb op og ned ad Vindeltrapper og brølede paa »Gedehamse«. Og da Professor Redwood Klokken fem kom fra Universitetet, rød i Kammen efter en varm Diskussion om Prisen paa Tyrekalve, købte han et Aftenblad, aabnede det, skiftede Farve, glemte Tyrekalvene paa Øjeblikket, kastede sig hovedkulds ind i en Droske og rullede hen til Bensington.

V.

Bensingtons Lejlighed, forekom det ham, var optaget — med Udelukkelse af alle andre fornuftige

Genstande — af Skinner og hans Stemme, hvis man da kan regne enten ham eller den til de fornuftige Genstande!

Stemmen sjokkede om meget højt oppe blandt Jammerens Toner:

»Det er umuligt for os at blive, Herre. Vi er blevne hidtil i Haab om, at Tingene skulde forbedre sig, og de har bare forværret sig. Det er ikke alene Gedeamsene, der er ogsaa store Ørentviste — saa store.« (Han viste hele sin Haand og omtrent tre Tommer tykt, snavset Haandled.) »Min Kone har været lige ved at faa Krampe af Forskrækkelse. Og Brændenælderne ved Indhegningerne, *de* vokser ogsaa, og Bærkarsen, som vi saaede henne ved Slamkisten — den stak en Slingtraad ind gennem Vinduet i Aftes og var lige ved at faa fat i min Kones Ben. Det er det Foder, De har lavet, Herre. Hvor som helst vi er komne til at spille en Smule af det, har det faaet alting til at gro frodigere, end jeg nogensinde havde troet, at noget kunde gro. Det er umuligt at blive en Maaned endnu, Herre. Det gælder vore Liv. Selv om Gedeamsene ikke stikker os, bliver vi kvalte af Bærkarsen. De kan ikke forestille Dem — medmindre De vil tage ned og se det —«

Han vendte sit opløftede Øje mod Karnissen over Redwoods Hoved.

»Og hvor kan vi vide, om Rotterne ikke ogsaa har ædt af det, Herre! Det er det, jeg tænker mest paa. Jeg har ingen store Rotter set, men hvor kan jeg vide det? Vi har været forskrækkede i lang Tid over de Ørentviste, vi har set — de var ligesaa

store som Hummere — der var to — og den forfærdelige Maade, som Bærkarsen groede paa, og straks da jeg hørte Gedeamsene — straks da jeg hørte dem, saa forstod jeg, hvordan det var gaaet til. Jeg ventede ikke et Øjeblik, undtagen for at faa en Knap syet paa, som jeg havde tabt, og saa tog jeg straks herind. Selv i dette Øjeblik er jeg halvvejs fra det af Ængstelse. Hvor kan jeg vide, hvad der imidlertid er hændt min Kone! Den Bærkarse vokser og snor sig over hele Ejendommen ligesom en Slange — det ved Gud, man maa ligefrem holde Øje med den og gaa af Vejen for den! — og Ørentvistene bliver større og større, og Gedeamsene — — —»

»Men Hønsene,« sagde Bensington, »hvordan gaar det med Hønsene?«

»Vi har fodret dem lige til i Gaar, det ved Gud vi har,« svarede Skinner. »Men i Morges *turde* vi ikke, Herre. Det Spektakel, Gedeamsene gjorde, var — ligefrem frygteligt. De sværmede om i Snesevis. Saa store som Høns. Jeg siger til hende: Sy bare en Knap eller to paa mig, siger jeg, for jeg kan ikke tage til London saadan som jeg staar og gaar, siger jeg, og saa skal jeg gaa op til Hr. Bensington, siger jeg, og forklare ham det hele. Og bliv nu her i denne Stue, til jeg kommer tilbage til dig, siger jeg, og hold Vinduet lukket saa fast som du vel kan, siger jeg.«

»Hvis De ikke havde været saa forbandet uordentlig —« begyndte Redwood.

»Nej, *det* maa De ikke sige, Herre!« afbrød Skinner. »Ikke nu. Ikke naar jeg er saa ulykkelig

for min Kone! De *maa* ikke, Herre! Jeg har ikke Mod til at dispetere med Dem. Det ved Gud jeg ikke har. Det er Rotterne, som jeg stadig tænker paa — hvor kan jeg vide, om de ikke har overfaldet min Kone, mens jeg har været her i Byen?»

»Og De har ikke taget en eneste Maaling af alle de dejlige Vækstkurver!« sagde Redwood.

»Jeg har været altfor forskrækket,« svarede Skinner. »Hvis De vidste, hvad vi har gennemgaaet — mig og min Kone! Hele den sidste Maaned. Vi har ikke vidst, hvad vi skulde tro om det. At Hønsene blev saa store, og Ørentvistene, og Bærkarsen. Jeg véd ikke, om jeg har fortalt Dem, at Bærkarsen«

»De har fortalt os det altsammen,« sagde Redwood. »Spørgsmaalet er, Bensington, hvad skal vi gøre?»

»Ja, hvad skal *vi* gøre?» sagde Skinner.

»De maa tage tilbage til Deres Kone,« sagde Redwood. »De kan ikke lade hende blive alene i Huset hele Natten.«

»Ikke alene, det gør jeg ikke. Ikke om jeg saa havde en Snes Koner. Men Hr. Bensington —«

»Vrøvl,« sagde Redwood. »Naar det bliver mørkt, kryber Gedeamsene i Skjul. Og Ørentvistene gaar nok af Vejen for Dem —«

»Jamen Rotterne?»

»Der er ingen Rotter,« sagde Redwood.

VI.

Skinner kunde have sparet sig sin største Ængstelse. Hans Kone blev der ikke Dagen over.

Ved Ellevetiden begyndte den krybende Bærkarse, som havde haft travlt i al Stilfærdighed hele Morgen, at kravle henover Vinduet og formørke det ganske betydeligt, og jo mørkere det blev, jo tydeligere forstod Madam Skinner, at hendes Stilling snart vilde blive uholdbar. Endvidere, at der var gaaet mange Menneskealdre, siden Skinner tog bort. En Tidlang stirrede hun ud gennem det halvformørkede Vindue mellem de dirrende Slyngraae, og saa gik hun meget forsigtigt hen, aabnede Sovekammerdøren og lyttede

Alting lod til at være roligt. Altsaa løftede Madam Skinner sine Skørter højt i Vejret og flygtede ind i Sovekammeret, hvorpaa hun efter først at have kigget under Sengen og laaset sig inde gav sig til at pakke sine Sager sammen med en erfaren Kones planmæssige Hurtighed. Sengen var ikke bleven redt, og Gulvet var overstrøet med Ranker af Bærkarsen, som Skinner havde hugget af for at kunne faa Vinduet lukket den foregaaende Aften, men denne Uorden tog hun intet Hensyn til. Hun pakkede ind i et stort Lagen. Hun pakkede hele sin egen Garderobe ind, og en Fløjels Jakke, som Skinner gik med i sine finere Øjeblikke, og en Krukke Pickles, som der ikke var taget Hul paa — og alt det var hun i sin gode Ret til at pakke ind. Men hun tog ogsaa to af de hermetisk tillukkede Blikdaaser med Herakleophorbia IV, som Bensington havde bragt

med paa sit sidste Besøg. (Hun var ellers ærlig nok, den gode Kone — men hun var Bedstemoder, og det havde skaaret hende i Hjertet at se et saa fortræffeligt Voksemiddel blive ødslet paa en Flok tosedede Kyllinger!)

Og efter at have pakket alle disse Ting sammen, tog hun sin Hat paa, tog sit Forklæde af, bandt et nyt Snørebaand om sin Paraply, lyttede en lang Tid ved Dør og Vindue, lukkede Døren op og begav sig ud i den farefulde Verden. Paraplyen holdt hun under Armen, og Bylden krammede hun med sine to knortede og resolute Hænder. Det var hendes bedste Søndagshat, hun havde paa, og de to Valmuer, der løftede deres Hoveder blandt dens pragtfulde Baand og Perler, syntes besjælede af det samme skælvende Mod, der havde grebet hende.

Ansigtstrækkene omkring hendes Næserødder rynkedes af Beslutsomhed. Hun havde faaet nok af det! Blive der ganske alene! Skinner kunde komme tilbage, om han havde Lyst.

Hun gik ud af Forstuedøren, ikke fordi hun vilde til Hickleybrow (hendes Maal var tværtimod Cheasing Eyebright, hvor hendes gifte Datter boede), men fordi Bagdøren ikke var til at faa op paa Grund af Bærkarsen, der havde vokset som rasende, lige siden hun var kommen til at vælte en Skaal med Kyllingefoder tæt ved dens Rødder. Hun lyttede en Stund og lukkede Forstuedøren meget omhyggeligt efter sig.

Ved Husets Hjørne standsede hun og rekognoscerede

En udstrakt sandet Plet paa Bakkeskrænten bag-

ved Fyrreskovene var Stedet, hvor Kæmpe-Gedehamsene havde deres Reder, og dette udspejdede hun meget alvorligt. Morgenens Kommen og Gaaen var forbi, ikke en eneste Gedehams i Sigte for Øjeblikket, og alt var stille, naar undtages en Lyd, der næppe var stærkere, end om en Dampsav havde været i Gang inde mellem Fyrrene. Ørentviste kunde hun heller ikke se noget til. Nede mellem Kaalbladene var der ganske vist noget, der rørte sig, men det kunde akkurat ligesaa godt være en Kat paa Fuglejagt. Hun holdt Øje med det en Stund.

Hun gik nogle Skridt forbi Hushjørnet, fik Indhegningen med Kæmpekyllingerne i Sigte og standsede igen. »Ok ja!« sagde hun og rystede langsomt paa Hovedet ved Synet af dem. De var paa den Tid omtrent saa høje som Emuer, men naturligvis langt sværere i Kroppen — større Dyr i det hele taget. De var Høner allesammen, fem i alt, nu efter at de to Hanekyllinger havde slaaet hinanden ihjæl. Hun tøvede ved at se, hvor de hang med Hovederne. »De arme Skind!« sagde hun og lagde sin Bylt fra sig. »De har intet Vand faaet. Og heller intet Foder i de sidste fire og tyve Timer! De med deres Appetit!« Hun førte en mager Finger op til Læberne og raadslog med sig selv.

Og saa gjorde denne snavsede gamle Kone, hvad der forekommer mig at være en komplet heltemodig Barmhjærtighedsgærning. Hun lod sin Bylt og Paraply ligge midt paa den murstensbrolagte Sti, gik hen til Brønden og trak ikke mindre end tre Spande Vand op til Kyllingernes tomme Trug; og medens de saa alle flokkedes om det, aabnede hun ganske

sagte Indhegningens Dør. Hvorefter hun fik umaadeligt travlt, greb sin Bylt igen, krøb over Hækken ved den nederste Ende af Haven, gik tværs over de frodige Enge (for at undgaa Gedehamsereden) og traskede op ap den snoede Sti, der førte ad Cheasing Eyebright til.

Pustende arbejdede hun sig op ad Bakken med jævnlige Standsninger for at tage Bylten i den anden Haand og faa Vejret igen og stirre tilbage mod det lille Hus ved Fyrreskoven dernede. Og da hun tilsidst havde naaet Bakkekammen og i lang Afstand saa tre forskellige Gedehamse sejle tungt mod Vest, hjalp det hende godt paa Vej.

Hun kom snart over det aabne Land og ned i Hulvejen med de stejle Sider (hvad der forekom hende at være et tryggere Sted) og videre forbi Hickleybrow Coombe ud til Hedebakkerne. Her ved Foden af dem, hvor et stort Træ gav et Slags Ly, hvilede hun sig en Stund paa en Stente.

Og saa traskede hun meget resolut videre . . .

Jeg haaber, at Læseren kan forestille sig hende med hendes hvide Bylt, mens hun ligesom en Slags oprejst gaaende Myre skynder sig af Sted i Sommer-eftermiddagens varme Solskin henad den smalle, hvide Sti, der snor sig over Hedebakkernes Skrænter. Af Sted traskede hun lige efter sin resolute, utrættelige Næse, og Valmuerne paa hendes Hat dirrede uafdeligt, og hendes Fjederstøvler blev hvidere og hvidere af Bakkernes Støv. Trask, trask, trask, trask, lød hendes Fodtrin i Dagens stille Hede, og udholdende og uforbederlig søgte hendes Paraply at smutte ud under den Albue, der holdt den fast. Mund-

rynken under hendes Næse havde truttet sig sammen til et Udtryk af den yderligste Bestemthed, og af og til beordrede hun sin Paraply til at komme højere op eller gav et hævnghærrigt Ryk i Bylten, som hun knugede saa fast. Og en Gang imellem mumlede hendes Læber Brudstykker af et forudset Skænderi mellem hende selv og Skinner.

Og langt borte, Mile borte, voksede et Kirke-taarn lidt efter lidt ud af det ubestemte Blaa og betegnede mere og mere tydeligt den stilsfærdige Afkrog, hvor Cheasing Eyebright laa, i Ly for Verdens Larm, kun lidet tænkende paa den Dosis Herakleophorbia, som skjultes i den hvide Bylt, der saa udholdende styrede løs paa dets stilsfærdige, regelmæssige Liv.

VII.

Saa vidt jeg har kunnet bringe i Erfaring, var det omtrent Klokken tre om Eftermiddagen, at Hønerne kom til Hickleybrow. Deres Komme maa have frembudt et livligt Skue, skønt der ikke var nogen ude paa Vejen, som saa det. Lille Skelmersdales voldsomme Brølen synes at have været det første Signal til, at der var noget usædvanligt paa Færde. Frøken Durgan paa Postkontoret sad som sædvanligt ved Vinduet og saa Hønen, der havde snappet det ulyksalige Barn, i hidsig Flugt op ad Landsbygaden med sit Offer, skarpt forfulgt af to andre. Man kender jo nok vore Dages emanciperede, atletiske Hønes vuggende Gang! Man kender det

sultne Fjerkræs ivrige Ihærdighed! Der var Plymouth Rock-Blod i de Fugle, har jeg hørt, og det er en slanktbygget og rapfodet Race — selv uden Herakleophorbia.

Sandsynligvis var det ikke nogen fuldstændig Overraskelse for Frøken Durgan. Til Trods for Bensingtons bestemte Krav om Hemmeligholdelse, havde der i de sidste Uger gaaet Rygter i Landsbyen om de store Kyllinger, som Skinner opfostrede. »Gud!« udbød hun, »det er aldeles, som jeg havde ventet!«

Hun synes at have opført sig med stor Aandsnærværelse. Hun snappede øjeblikkeligt den forseglede Brevsæk, som laa og ventede paa at blive befordret videre til Urshot, og styrtede ud af Døren. Næsten paa samme Tid viste Skelmersdale selv sig længere nede i Gaden, med Haanden knyttet om en Vandkandes Tud og kridhvid i Ansigtet. Og et Øjeblik efter styrtede naturligvis hvert eneste Menneske i Landsbyen hen til Dør eller Vindue.

Synet af Frøken Durgan midt paa Landevejen med hele Dagens Hickleybrowske Korrespondance i Haanden fik Hønen, der bortførte lille Skelmersdale, til at standse. I et Øjebliks Ubestemthed gjorde den Holdt og vendte sig saa mod den aabne Port til Fulchers Gaard. Dette Øjeblik blev skæbnesvangert. Den anden Høne løb til, satte sig med en velrettet Hovedbevægelse i Besiddelse af Barnet og hoppede over Muren ind i Præstegaardshaven.

»Kluruk, kluk, kluk, kluk, kluk, kluk!« skreg den bageste Høne, kraftigt ramt af Vandkanden, som Skelmersdale havde kastet efter den, og flagrede for-

skrækket henover Madam Glues Hus og ned paa Doktorens Mark, mens Resten af disse gargantuanske Fugle forfulgte den Høne, der løb med Barnet, tværs over Præstegaardshavens Plæne.

»Du store Gud!« udbrød Kapellanen, eller (som nogle siger) noget langt mere mandhaftigt, og løb, svingende sin Kroketskølle og raabende, af Sted for at afskære Vildtet Vejen.

»Stop, dit Uhyre!« skreg Kapellanen, som om Kæmpehøner hørte til Livets mest dagligdags Kendsgerninger.

Og da det saa gik op for ham, at han umuligt kunde komme den i Forkøbet, udslyngede han sin Kølle af alle Livsens Kræfter, og af Sted fløj den i en yndefuld Bue, en kneben halv Alen fra lille Skelmersdales Hoved, og ned i Glaskuppelen paa Drivhuset. Bras! Det nye Drivhus! Præstefruens dejlige nye Drivhus!

Det skræmmede Hønen. Det kunde have skræmmet, hvem det skulde være. Den lod sit Offer falde i et portugisisk Lavrbærtræ (han blev skyndsomst hjulpet ned fra det, forpjusket men uskadt, undtagen med Hensyn til sine Unævnelige), gjorde et flagrende Hop op paa Taget af Fulchers Stald, stak Benet igennem et Sted, hvor Tagstenene var noget skrøbelige, og dalede, saa at sige, fra det uendelige Rum ned i den lamme Hr. Bumps' kontemplative Ro — og det er nu aldeles utvivlsomt bevist, at Bumps ved denne ene Løjlighed i sit Liv virkelig løb hele sin Have igennem og ind i sit Hus uden nogensomhelst Hjælp, laasede Døren efter sig

og henfaldt straks efter igen i kristelig Resignation og hjælpeløs Uafhængighed af sin Kone.

De øvrige Høner blev afskaarne af de andre Kroketspillere og løb gennem Præstens Køkkenhave ud paa Doktorens Mark, til hvilket Mødested den femte tilsidst ogsaa kom, klukkende forknytt efter et uheldigt Forsøg paa at spadserere paa Mistbænken i Witherspoons Have.

De synes at have trippet omkring her en Stund paa rigtig Hønsemanér, skrabet lidt i Jorden og kaglet eftertænksomt, og saa huggede en af dem med Næbbet efter en af Doktorens Bikuber og væltede den, hvorefter de pilede af henover Markerne ad Urshot til paa en kluntet, hoppende, springsk, ujævn Maade, og lod sig ikke mere se paa Hickleybrow Gade. Tæt ved Urshot stødte de paa Foder, der virkelig passede for dem, i Form af en Kaalrabi-Mark, og her kilede de paa med god Appetit, indtil deres Skæbne indhentede dem.

Den vigtigste øjeblikkelige Virkning, som dette forbavsende Udbrud af kæmpemæssigt Fjerkræ gjorde paa Menneskeaanden, var, at det vakte en mærkværdig Lidenskab for at huje og løbe og kaste med Ting, og det varede kun ganske kort, førend alt, hvad der var disponibelt af Hickleybrows mandlige Befolkning, foruden adskillige Damer, var paa Benene med en mærkelig Samling af Genstande til at baske og klaske med i Hænderne — for at begynde Jagten paa Kæmpehønerne. De jog dem ind i Urshot, hvor der netop var Marked, og Urshot modtog dem som det ypperste Glanspunkt paa en fornøjelig Dag. I Nærheden af Findon Beeches begyndte Folk at

skyde paa dem, men til at begynde med kun med en Fuglebøsse. Naturligvis kunde Fugle af den Størrelse fordøje et ubegrænset Kvantum Spurvehagl uden Ulæmpe. Det var et Steds i Nærheden af Sevenoaks, at de spredtes, og tæt ved Tonbridge flygtede en af dem en Tid lang klukkende og i største Sindsbevægelse noget foran og i en Linie parallel med Eftermiddags-Eksprestoget — til stor Forbavselse for samtlige Passagerer.

Og omtrent Klokken halv seks blev to af dem fangne meget behændigt af en Cirkusejer i Tunbridge Wells, som ved at drysse Kager og Brød paa Jorden, lokkede dem ind i et Bur, der stod tomt siden en Dromedar-Enkes Død.

VIII.

Da den usalige Skinner samme Aften steg ud af Sydøstbanens Tog ved Urshot, var det allerede næsten halvmørkt. Toget var forsinket, men ikke i nogen usædvanlig Grad — som Skinner bemærkede til Stationsforstanderen. Han saa maaske et vist betydningsfuldt Udtryk i Stationsforstanderens Øje. Efter en ganske kort Tøven og med en fortrolig Bevægelse af Haanden op ved Siden af Munden spurgte han, om der var hændt »noget« den Dag.

»Hvad mener De med *det*?« sagde Stationsforstanderen, en Mand med en haard og eftertrykkelig Stemme.

»Med disse herre Gedehamse og *det*.«

»Vi har ikke haft synderlig Tid til at tænke paa

Gedehamse,« sagde Stationsforstanderen elskværdigt. »Vi har haft for travlt med Deres forbandede Høner,« og saa fortalte han Skinner om Hønernes Bedrifter paa en Maade, som om han slog Ruderne ind hos en Politiker af Modpartiet.

»De har ikke hørt noget til min Kone?« spurgte Skinner midt under denne Skylle af Oplysninger og hvasse Bemærkninger.

»Nej, det kan De være ganske rolig for!« svarede Stationsforstanderen — i en Tone, som om han vilde sige, at der var Ting, som selv han ikke ønskede at vide.

»Jeg maa forhøre mig nærmere om dette her,« sagde Skinner og sjøkkede udenfor Hørevidde af Stationsforstanderens afsluttende Bemærkninger om det Ansvar, man paadrog sig ved overdreven Fjerkræopdrætning . . .

Paa Vejen gennem Urshot blev Skinner anraabt af en Kalkbrænder fra Bruddene ovre ved Hankey, der spurgte, om han ledte efter sine Høns.

»De har vel ikke hørt noget til min Kone?« svarede han.

Kalkbrænderen udtalte — i Udtryk, hvis nøjagtige Ordlyd vi ikke behøver at bekymre os om — sin mere overvejende Interesse for Høns . . .

Det var allerede mørkt — i det mindste saa mørkt, som det kan blive en klar Juniaften i England — da Skinner — eller i det mindste hans Hoved — viste sig i »De gemytlige Kvægdriveres« Skænkestue og sagde:

»Aa hør! De har vel ikke hørt noget til denne hersens Historie om mine Høns, hvad?«

»Har vi ikke?« sagde Fulcher. »En Del af Historien er gaaet hen og har smadret mit Staldtag, og et Kapitel af den har maset Præstekonens Mistbænk — om Forladelse, jeg mente Drivhus.«

Skinner gik indenfor.

»Jeg trænger til en lille Opstrammer,« sagde han. »Maa jeg faa en varm Toddy.« Hvorefter alle Tilstedeværende gav sig til at fortælle ham om Hønsene.

»Vorherre bevares!« sagde Skinner.

»De har vel ikke hørt noget til min Kone, vel?« spurgte han i en Pavse.

»Det har vi ikke,« svarede Witherspoon. »Vi har ikke skænket hende en Tanke. Vi har hverken skænket hende eller Dem en Tanke.«

»Har De da ikke været hjemme i Dag?« spurgte Fulcher over sit Ølkrus.

»Hvis en af de Satans Fugle har slaaet Næbbet i hende,« begyndte Witherspoon — og overlod det til Tilhørernes Fantasi paa egen Haand at udmale sig Rædslerne derved.

Paa dette Tidspunkt forekom det Forsamlingen, at det kunde være en interessant Afslutning paa en begivenhedsrig Dag at følge med Skinner og se, om hans Kone virkelig var kommen noget til. Man véd aldrig, hvilket Held man kan have, naar Ulykken er ude. Men Skinner, som stod ved Skænken og drak sin Toddy, med det ene Øje flakkende om henover Genstandene bagved Skænken og det andet fæstet paa det absolute, gik glip af det psykologiske Øjeblik.

»Der har vel ikke i Dag været Vrøvl med no-

gen af de store Gedehamse noget Steds?» spurgte han med et vist tvungent Væsen.

»Vi har haft for travlt med Deres Høns,« sagde Fulcher.

»Nu er de vel allesammen krøbne ind,« sagde Skinner.

»Hvem — Hønsene?»

»Nej — jeg tænkte nærmest paa Gedehamsene,« svarede Skinner.

Og derpaa spurgte han med et Udtryk af Forsigtighed, der vilde have vakt Mistanke hos et ugegammelt Barn, og med stærkt Eftertryk paa de fleste Ord:

»Der er vel *ingen*, der skulde have *hørt* noget om, at der skulde være *andre store* Dyr i Farvandet? Store *Hunde* eller *Katte* eller noget i *den* Retning? For jeg synes, at naar der er store Høns og store Gedehamse — — —«

Han lo for at give det Udseende af, at han spøjte.

Men der kom et grublende Udtryk i Hickleybrow-Folkenes Ansigter. Fulcher var den første, der sammentrængte alles Tanker i Ordenes konkrete Skikkelse.

»En Kat, der kunde passe til de Høns — — —« sagde Fulcher.

»Ja!« sagde Witherspoon. »En Kat, der kunde passe til de Høns.«

»Det vilde være en Tiger,« sagde Fulcher.

»Mere end en Tiger,« sagde Witherspoon . . .

Da Skinner tilsidst gik henad den ensomme Fodsti over den bølgende Mark, der skilte Hickleybrow

fra den skumle, fyrrebeskyggede Dal, i hvis mørke Skygger den kæmpemæssige krybende Bærkarse tavssøgte at omslynge hele Forsøgs-Ejendommen, gik han alene.

Hans Skikkelse saas tydeligt imod Horisonten, mod den nordlige Himmels varme, klare Uendelighed — thi saa vidt fulgte den almindelige Interesse ham — og han saas stige ned igen i Natten, ned i et Mørke, fra hvilket det lader til, at han aldrig mere vil træde frem. Han gik — og forsvandt paa en mystisk Maade. Den Dag i Dag er der ingen, der véd, hvad der hændte ham, efter at han var kommen over Bakkeaaen. Da de to Fulchere og Witherspoon, ansporede af deres egen Fantasi, senere hen paa Aftenen gik op ad Bakken og stirrede efter ham, havde Natten fuldstændigt opslugt ham.

De tre Mænd stod tæt sammen. Der kom ikke en Lyd fra Skovmørket, som skjulte Huset for deres Øjne.

»Der er ingenting i Vejen,« sagde unge Fulcher for at gøre Ende paa Stilheden.

»Jeg ser intet Lys,« sagde Witherspoon.

»Det kan man ikke herfra.«

»Det er diset,« sagde gamle Fulcher.

De grublede en Stund.

»Hvis der var noget galt fat, vilde han være kommen tilbage,« sagde unge Fulcher, og dette forekom dem saa indlysende og afgørende, at gamle Fulcher lidt efter sagde: »Ja.« Og saa gik de alle tre hjem og i Seng — noget tankefulde, maa jeg indrømme.

En Faarehyrde ude ved Hucksters Gaard hørte

i Løbet af Natten et Hvin, som han troede skyldtes Ræve, og om Morgenens fandt han et af sine Lam dræbt, slæbt den halve Vej til Hinckleybrow og delvis fortæret.

Men det uforklarlige ved det hele er Mangelen paa aldeles utvetydige Levninger af Skinner!

Mange Uger efter fandt man mellem de forkullede Ruiner af Forsøgs-Hønseriet noget, som maaske og maaske ikke var Skulderbladet af et Menneske, og et andet Sted i Ruinerne en lang Knokkel, stærkt begravet og ligesaa tvivlsom. Tæt ved Stenten paa Stien op mod Eyebright fandtes et Glasøje, og mange Mennesker opdagede ved denne Lejlighed, at Skinner havde Besiddelsen af et saadant Øje at takke for meget af sin personlige Tiltrækningskraft. Det stirrede ud paa Verden med det samme uundgaaelige Udtryk af Afsondrethed, den samme strænge Melankoli, der havde forskønnet hans ellers ubetydelige Aasyn.

Og rundt om i Ruinerne opdagedes ved flittig Søgen Metalringene og det forkullede Overtræk af to Lærredsknapper, tre hele Benknapper og en af den Slags Metalknapper, som bruges ved de mindre iøjnefaldende Sammenføjninger paa Menneskelegemet. Disse Efterladenskaber er af Myndighederne blevne antagne som afgørende Beviser for Skinners Undergang og Adsplittelse, men med Henblik paa hans ejendommelige Idiosynkrasi maa jeg tilstaa, at jeg vilde føle mig mere overbevist, hvis der var færre Knapper og flere Knokler.

Glasøjet ser naturligvis i høj Grad overbevisende ud, men hvis det virkelig har tilhørt Skinner — og

selv Madam Skinner vidste ikke med Sikkerhed, om hans ubevægelige Øje var af Glas — saa er det paa en eller anden Maade bleven forvandlet fra et blidt, brunt Øje til et klart og tillidsfuldt blaat. Det omtalte Skulderblad er et overmaade tvivlsomt Bevis, og jeg kunde nok lide at lægge det Side om Side med begnavede Skulderblade af nogle af de almindeligere Husdyr, førend jeg indrømmer dets Menneskelighed.

Og hvor var Skinners Støvler, for Eksempel? Hvor pervers og sælsom en Rottes Appetit end kan være, saa kan man dog næppe tænke sig, at de samme Dyr, som kunde lade et Lam ligge halvfortæret, vilde gøre fuldstændig Kaal paa Skinner — Haar, Knokler, Tænder og Støvler.

Jeg har nøje udspurgt saa mange Personer, jeg kunde, af dem, som overhovedet kendte Skinner nærmere, og de er alle enige om, at de ikke kan tænke sig, at *nogetsomhelst* Dyr vilde æde ham. Han var en af den Slags Folk — som en forhenværende Sømand, der bor i et af W. W. Jacobs' Huse i Dunton Green, fortalte mig med en varsom Betydningsfuldhed, der ikke er ualmindelig paa de Kanter — som »altid bliver skyllede op paa Land«, og som, hvad det mest fortærende Element angaar, »kunde bruges til at slukke en Ildebrand med.« Han mente, at Skinner var ligesaa sikker paa en Tømmerflaade som et hvilket som helst andet Sted. Den forhenværende Sømand tilføjede, at han ikke vilde sige noget ondt om Skinner; men hvad der var sandt, var sandt. Og hellere end at lade sine Klæder sy af Skinner, bemærkede den forhenværende Sømand,

vilde han lade sig spørre inde. Den Slags Bemærkninger fremstiller unægteligt ikke Skinner som nogen appetitlig Genstand.

Naar jeg skal sige Læseren min fuldstændigt oprigtige Mening, saa tror jeg ikke, at han nogensinde vendte tilbage til Forsøgs-Hønseriet. Jeg tror, at han under langvarig Tøven flakkede omkring paa Hickleybrow Præstegaardsjorder, og tilsidst, da han hørte Hvinene, gik den nærmeste Vej bort fra sine Forlegenheder og ud i Inkognitoet.

Og i Inkognitoet, hvad enten det er i denne eller i en anden os ubekendt Verden, er han haardnakket og aldeles uomtvisteligt forbleven indtil den Dag i Dag.

TREDIE KAPITEL.

Kæmperotterne.

I.

Det var den anden Nat efter Skinners Forsvinden, at Doktoren fra Podbourne var sent ude og kom kørende i sin Enspænder paa Landevejen i Nærheden af Hankey. Han havde været oppe hele Natten for at hjælpe en anden uberømt Medborger ind i denne vor underlige Verden, og nu da Arbejdet var gjort, kørte han hjemad temmelig søvnig. Klokken var omtrent to om Morgen, og Maanen, der var i Aftagende, var ved at staa op. Sommer-natten var bleven kold, og der var en lavtliggende, hvidlig Taage, som gjorde Tingenes Omrids utydelige. Han var ganske alene — for hans Kusk var syg og sengeliggende — og paa begge Sider var der intet andet at se end utydelige Gærder, som gled forbi i hans Vognlygters gule Skær, og intet andet at høre end hans Hests Hovslag og Hjulenes Knasen og Genlyden fra Gærderne. Han vidste, at han kunde stole paa sin Hest som paa sig selv, saa det er intet Under, at han blundede.

Læseren kender nok den afbrudte Slummer, man faar, naar man sidder saadan med sænket Hoved og nikker i Takt med Hjulene — saa synker Hagen ned paa Brystet — og saa farer man op igen med et pludseligt Sæt.

Plask, pjask, trask.

»Hvad var det?«

Det forekom Doktoren, at han havde hørt et spædt, skingrende Hvin lige tæt ved. Et Øjeblik var han lysvaagen. Han sagde et Par ufortjente Bebrejdelser til sin Hest og saa sig om. Han søgte at overtale sig selv til at tro, at han havde hørt et fjærnt Hvin af en Ræv — eller maaske en Kaninunge, der blev grebet af en Fritte.

Sjisk, sjask, pjisk, pjask, plask.

Hvad var det?

Han havde en Fornemmelse af, at hans Fantasi begyndte at være paa Spil. Han skuttede sig og skyndede paa Hesten. Han lyttede, men hørte intet.

Eller var der intet?

Han havde det underligste Indtryk af, at noget netop havde kigget over Gærdet paa ham — et underligt stort Hoved. Med runde Øren! Han spejdede skarpt, men kunde intet se.

»Vrøvl,« sagde han.

Han rettede sig i Sædet i den Tro, at han havde haft et Mareridt, gav sin Hest et ganske let Dask med Pisken, talte til den og stirrede igen over Gærdet. Men Skæret fra hans Lygte i Forbindelse med Taagen gjorde alting utydeligt, og han kunde intet skælne. Det faldt ham ind, siger han, at der

ikke kunde være noget dér, for ellers vilde hans Hest være bleven sky for det. Ikke desto mindre var og blev hans Sanser nervøst lysvaagne.

Saa hørte han ganske tydeligt sagte Fodtrin, der forfulgte ham langs Landevejen.

Han vilde ikke tro sine egne Øren. Se sig tilbage kunde han ikke, thi Vejen gjorde netop paa det Sted en skarp Krumning. Han piskede paa sin Hest og skottede igen til Siden. Og da saa han ganske tydeligt, hvor Lygtens Straaler faldt ind over et lavere Stykke af Gærdet, den krumme Ryg af — et eller andet stort Dyr, han kunde ikke sige hvilket, som sprang af Sted med hurtige, pludselige Sæt.

Han siger, at han tænkte paa gamle Historier om Hekseri — Væsenet var saa fuldstændig uligt nogetsomhelst Dyr, han kendte, og han strammede Tøjlerne af Frygt for, at Hesten skulde blive bange. Dannet Mand som han var, tilstaar han, at han spurgte sig selv, om dette kunde være noget, som hans Hest ikke kunde se.

Foran ham og nærmende sig laa som en Silhouette mod den opgaaende Maane Omridset af den lille Landsby Hankey, trøstende, skønt der ikke var et Lys at se; og han knaldede med Pisken og talte igen til Hesten — og i samme Nu røg Rotterne paa ham!

Han var kommen forbi et Led, og idet han passerede det, sprang den forreste Rotte over det ud paa Landevejen. Dyret sprang løs paa ham fra det ubestemte Mørke og ind i fuldstændig Tydelighed, og dets hurtige Bevægelse fremhævede det skarpe,

ivrige, rundørede Ansigt og den lange Krop; hvad han navnlig lagde Mærke til, var Dyrets blegrøde Forpoter med Svømmehuden mellem Tærne. Hvad der i Øjeblikket maa have gjort dets Tilsynekomst endnu mere rædselsfuld for ham, var, at han ikke havde nogen Anelse om, at Dyret var identisk med nogen ham bekendt Skabning. Han kunde paa Grund af dets Størrelse ikke genkende det som en Rotte. Hans Hest gav et Spring, idet Rotten hoppede ned paa Vejen ved Siden af den. Der blev Spektakel paa den snævre Vej, Pisen knaldede og Doktoren raabte. Hele Begivenheden tog pludselig stærk Fart.

Bras, knas, klask.

Saa vidt man kan forstaa, stod Doktoren oprejst, raabte til sin Hest og huggede løs med Pisen af alle Kræfter. Rotten foer sammen og sprang til Siden ved hans Slag, hvad der jo var ret beroligende — i Lygtens Skær kunde han se den Fure, som Piskesnærten skar i dens Pels — og han huggede atter og atter, uden at lægge Mærke til og uden at bryde sig om den anden Forfølger, som vandt ind paa ham paa hans fjærmer Side.

Han slap Tøjlerne og saa sig om, hvorved han opdagede den tredie Rotte, der forfulgte ham bagved . . .

Hans Hest foer af Sted. Vognen tørnede mod et Hjulspor og hoppede højt i Vejret. I et fortvivlet Minut maaske syntes alting at bevæge sig i Sæt og Spring . . .

Det var et rent Held, at Hesten styrtede i Hankey og ikke enten før eller efter at have passeret Husene.

Ingen véd, hvordan det gik til, at Hesten styrtede, om den snublede, eller om Rotten paa den fjærmer Side virkelig ramte den med et af sine flængende Hug med Tænderne (de blev givne med hele Legemet's Vægt); og Doktoren opdagede ikke, at han selv var bidt, førend han var inde i Teglstrygerens Hus, langt mindre lagde han Mærke til Biddet, da han fik det, men bidt var han og det slemt — en lang Flænge ligesom af en dobbelt Tomahawk, der havde hugget to parallelle Kødstrimler ud af hans venstre Skulder.

Han stod oprejst i sin Enspænder i det ene Øjeblik, og i det næste var han sprunget ned paa Jorden, hvorved han, skønt han ikke mærkede det, forstuede sin Ankel slemt, og han piskede rasende løs paa en tredie Rotte, som sprang lige ind paa ham. Han erindrer næppe det Spring, han maa have gjort over Hjulets øverste Rand, idet Vognen væltede, med en saa altudslettende Fart og Voldsomhed styrtede Indtrykkene ind paa ham. Selv tænker jeg mig, at Hesten maa have stejlet, da Rotten igen bed efter dens Strube, maa være falden sidelænds om og derved have væltet hele Historien; og at Doktoren sprang saa at sige instinktmæssigt. Da Vognen væltede, gik Lygtens Beholder itu, og pludselig skød et Skær af blussende Petroleum, en hvid Flammestraale, frem midt i Kampen.

Det var det første, Teglstrygeren saa.

Han havde hørt Larmen af Doktorens Vogn, der kom rullende, og — skønt Doktoren ikke erindrer noget derom — vilde Raab. Han var kommen ud af Sengen i en Fart, og idet han gjorde det,

lød det frygtelige Brag, og op skød Flammeskæret udenfor, idet han trak sit Rullegardin op. »Det blev lysere end midt om Dagen,« siger han. Han stod med Rullegardinssnoren i Haanden og stirrede ud af Vinduet paa den velbekendte Landevej derude, der saa ud, som om en uhyggelig Drøm havde forvandlet den. Doktorens sorte Skikkelse med den hvirvlende Pisk dansede frem foran Flammen. Den sparkende Hest saas utydeligt, halvt skjult af Lueskæret, mens en Rotte bed den i Struben. I Mørket ovre mod Kirkegaardsmuren skinnede et andet Uhyres Øjne onskabsfuldt. En tredie — at se til kun som en uhyggelig Klump Mørke med rødtgnistrende Øjne og kødfarvede Forpoter — holdt sig usikkert fast paa Murkanten, hvor den var sprunget op ved Glimtet af Lygtens Eksplosion.

Læseren kender nok en Rottes skarpe Ansigt, de to hvasse Tænder, de ubarmhjærtige Øjne. Set forstørrede til næsten seks Gange deres naturlige Dimensioner, og endnu mere forstørrede af Mørket og Forbavselsen og de spillende Luers flakkende, lunefulde Skær, maa det have været et fælt Syn for Teglstrygeren — der endnu næppe var halvvaagen.

Men Doktoren havde grebet Lejligheden, benyttet sig af det øjeblikkelige Ophold i Kampen, som Lysskæret foraarsagede, og stod nu nede, hvor Teglstrygeren ikke kunde se ham, og dundrede paa Døren med sit Piskeskæft . . .

Teglstrygeren vilde ikke lukke op for ham, førend han havde faaet tændt Lys.

Der er dem, som har dadlet Manden for det,

men jeg tøver med at slutte mig til dem, saa længe jeg ikke er sikrere paa mit eget Mod.

Doktoren hylede og dundrede

Teglstrygeren siger, at han græd af Rædsel, da Døren omsider blev aabnet.

»Laas,« sagde Doktoren, »laas — « Han kunde ikke sige: »Laas Døren af.« Han forsøgte paa at hjælpe med, men kunde ingen Nytte gøre. Teglstrogeren laasede Døren af, og Doktoren maatte sidde paa Stolen ved Siden af Døren en Stund, førend han kunde gaa ovenpaa.

»Jeg véd ikke, hvad de *er!*« gentog han flere Gange. »Jeg véd ikke, hvad de *er*« — med stærkt Eftertryk paa »er.«

Teglstrygeren vilde have hentet Whisky til ham, men Doktoren havde paa det Tidspunkt ikke Lyst til at sidde alene uden andet Selskab end et flimrende Lys.

Det varede længe, førend Teglstrogeren kunde faa ham med ovenpaa.

Og da Ilden gik ud, kom Kæmperotterne tilbage, greb fat i den døde Hest, slæbte den over Kirkegaarden og ind paa Teglværkets Grund og aad af den lige til Dag gry; selv da vovede ingen at forstyrre dem.

II.

Redwood kom op til Bensington ved Elleve-tiden næste Formiddag med et »nyt Oplag« af tre Aftenaviser i Haanden.

Bensington løftede Hovedet fra sørgmodige Betragtninger over de forglemte Blade af den interessanteste Roman, som Lejebibliotheksejeren havde kunnet finde til ham.

»Noget nyt?« spurgte han.

»To Mænd stukne i Nærheden af Chartham.«

»De burde lade os ryge den Rede ud. Det burde de virkelig. Det er deres egen Skyld.«

»Ja vel er det deres egen Skyld,« sagde Redwood.

»Har De hørt noget om — om Købet af Ejendommen?«

»Ejendomsægleren,« svarede Redwood, »er en Fyr med en bred Flab og umulig at komme til Rette med. Han lader, som om der er en anden, der gerne vil have Huset — det gør de altid, véd De nok — og vil ikke forstaa, at det haster. »Det drejer sig om Liv og Død,« sagde jeg. »Forstaa De ikke?« Han lukkede Øjnene halvt og svarede: »Hvorfor vil De da ikke give de to hundrede Pund mere?« Men jeg vil hellere leve i en Verden fuld af Gedehamse end give efter for den modbydelige Karls uigennemtrængelige Stupiditet. Jeg — — —«

Han tav i Følelsen af, at en saadan Sætning meget let kunde ødelægges af en Fortsættelse.

»Det vilde være for meget at haabe,« sagde Bensington, »at en af Gedeamsene —«

»En Gedeams har ikke mere Begreb om at gøre sig nyttig for Menneskeheden end en — end en Ejendomsægler har,« sagde Redwood.

Han talte videre en Stund om Ejendomsæglerne og Prokuratorer og den Slags Folk paa

den uretfærdige, ufornuftige Maade, hvorpaa saa mange Mennesker altid taler om disse Forretningsfolk. (»Af alle vanvittige Ting i denne vanvittige Verden er efter min Mening den allervanvittigste den, at medens man venter sig Hæderlighed, Mod, Dygtighed som en selvfølgelig Sag hos en Læge eller en Soldat, saa ikke blot tillader man, men venter man, at en Prokurator eller en Ejendomsmægler ikke udfolder andre Egenskaber end en Slags graadig, fedtet, spærrende, anmassende Imbecillitet — — —« o. s. v.) Hvorefter han højligt lettet gik hen til Vinduet og stirrede ud paa Færdselen i Sloane-Gade.

Bensington havde lagt den mest spændende Roman, der kunde tænkes, fra sig paa det lille Bord, der bar hans elektriske Maaleinstrumenter. Han satte sine Fingerspidser meget omhyggeligt mod hinanden og betragtede dem.

»Redwood,« sagde han. »Staar der meget i Bladene om os?«

»Ikke saa meget, som jeg havde ventet.«

»De skyder altsaa slet ikke Skylden paa os?«

»Ikke Spor. Men paa den anden Side støtter de heller ikke de Forholdsregler, som jeg har fremhævet, at der maa tages. Ser De, jeg har skrevet til *Times* og forklaret det hele — «

»Vi holder *Daily Chronicle*,« sagde Bensington.

»Og *Times* har en lang Leder om Spørgsmaalet — en overmaade fornem, velskreven Leder med tre Brokker *Times*-Latin i — *status quo* er den ene af dem — og naar man læser den, er det, som om man hørte Stemmen af en eller anden upersonlig Personlighed, som led af Influenza-Hovedpine og

snakkede igennem mange Lag Filt uden at føle nogensomhelst Lindring ved det. Naar man læser mellem Linierne, er Meningene jo tydeligt nok den, at *Times* anser det for unyttigt at lægge Dølgemaal paa Tingene, og at noget (hvad siges naturligvis ikke) maa gøres straks. Ellers vil muligvis endnu flere uheldige Konsekvenser — hvilket er *Times'* Udtryk for flere Gedehamse og Brodde. En højst diplomatisk Artikel!»

»Og imidlertid udbreder denne Storhed sig paa alle Slags uhyggelige Maader.«

»Akkurat.«

»Jeg gad vide, om Skinner havde Ret i, hvad han sagde om store Rotter — — —«

»Uf nej! Det vilde dog være for meget af det gode,« sagde Redwood.

Han gik hen og stillede sig ved Siden af Ben-singtons Stol.

»Apropos,« sagde han og sænkede Stemmen en Smule, »hvad siger *hun* — — —?»

Han nikkede henimod den lukkede Dør.

»Kusine Jane? Hun véd simpelthen ingenting om det. Sætter ikke os i Forbindelse med det og vil ikke læse Artiklerne. »Kæmpe-Gedehamse!« siger hun. »Jeg gider ikke læse de Blade.«

»Det er et stort Held,« sagde Redwood.

»Men — Deres Kone — — —?»

»Nej,« svarede Redwood, »for Øjeblikket er det nu saadan — at hun er skrækkeligt forknytt for Barnet. For han bliver nemlig ved.«

»At vokse?»

»Ja. Han har taget to et kvart Pund paa i de

sidste ti Dage. Nu vejer han næsten fire Lispund. Og er ikke mere end et halvt Aar gammel. Det er naturligvis temmelig foruroligende.«

»Er han rask?«

»En Kærnekarl. Hans Barnepige har sagt op, fordi han sparker saa kraftigt. Og naturligvis vokser han ganske skrækkeligt fra alting. Alt maa laves nyt, forstaar De, Klæder og alting. Han havde en Barnevogn — noget Sprinkelværk for Resten — dens ene Hjul gik itu, og Fyren maatte køres hjem paa Mælke-
mandens Trillevogn. Javel. Det samlede ligefrem Opløb. — Og vi har maatte lægge Georgina Phyllis i hans Vugge og ham i Georgina Phyllis' Seng. Hans Moder er naturligvis forskrækket. Først var hun stolt af det og tilbøjelig til at at lovprise Winkles. Men nu ikke mere. Hun har en Følelse af, at det ikke *kan* være sundt. Forstaar De.«

»Jeg troede, De vilde give ham aftagende Doser.«

»Jeg prøvede paa det.«

»Og det nyttede ikke?«

»Han skraaler. Under almindelige Omstændigheder er Barneskrig gennemtrængende og kan bringe en til Fortvivelse; det er til Gavn for Slægten, at det skal være saaledes — men efter at han er bleven sat paa Herakleophorbia-Diæt — — —«

»Hm,« sagde Bensington og betragtede sine Fingre med større Resignation, end han hidtil havde vist.

»I Virkeligheden *maa* Tingen jo komme ud. Folk vil høre om dette Barn, sætte dette i Forbindelse med vore Høns og de andre Dyr, og saa vil det hele gaa op for min Kone . . . Hvordan

hun vil tage det, har jeg ikke den fjærneste Anelse om.«

»Det er unægteligt vanskeligt,« sagde Bensington, »at lægge en Plan — det er sikkert og vist.«

Han tog sine Briller af og tørrede dem omhyggeligt.

»Det er et nyt Eksempel,« sagde han, »paa hvad der stadig sker. Vi (om jeg tør bruge dette Udtryk) Videnskabsmænd — vi tilstræber naturligvis altid et theoretisk Resultat — et rent og skært theoretisk Resultat. Men hændelsesvis sætter vi Kræfter i Virksomhed — *nye* Kræfter. Vi har ikke Lov til at kontrollere dem — og ingen andre *kan*. Praktisk set, Redwood, er Sagen gledet os ud af Hænderne. Vi leverer Materialet —«

»Og de,« sagde Redwood, vendende sig mod Vinduet, »faar Erfaringen.«

»Hvad angaar dette Vrøvl dernede i Kent, er jeg ikke tilbøjelig til at plage mig mere med det.«

»Medmindre de plager os.«

»Netop. Og hvis det kan more dem at lave Roderi med Prokuratorer og Lovtrækkere og juridiske Hindringer og alvorlige Overvejelser og Sludder og Bavl, indtil de har faaet en hel Mængde nye Kæmpearter af Utøj i fuld Livskraft — — — Alting har altid været et Roderi, Redwood.«

Redwood tegnede en kroget, indviklet Linie i Luften.

»Og hvad der for Øjeblikket virkelig interesserer os, det er Deres Dreng.«

Redwood drejede sig om og kom hen og stirrede paa sin Medarbejder.

»Hvad mener De om ham, Bensington? De kan se paa denne Historie med større Uhildethed end jeg. Hvad skal jeg gøre ved ham?»

»Bliv ved at fodre ham.«

»Med Herakleophorbia?»

»Med Herakleophorbia.«

»Og saa vil han vokse.«

»Han vil vokse, saa vidt jeg kan beregne fra Hønsene og Gedeheadsene, til en Højde af omtrent atten Alen — med alt i samme Forhold — — —«

»Og hvad vil han saa gøre?»

»Det,« sagde Bensington, »er netop det Spørgsmaal, der gør hele Sagen saa interessant.«

»Men for Pokker, Menneske! Tænk paa hans Klæder. — Og naar han saa bliver voksen,« sagde Redwood, »vil han kun være en eneste, ensom Gulliver i en Verden af Pygmæer.«

Bensingtons Blik over Guldbillerne var betydningsfuldt.

»Hvorfor ensom?» sagde han og gentog endnu mere mystisk: »*Hvorfor* ensom?»

»Men De vil da vel ikke foreslaa — — —?»

»Jeg sagde,« sagde Bensington med den Mands Selvtfredshed, der har skabt en aandrig og betydningsfuld Sentens, »hvorfor ensom?»

»Hvorned De mener, at man kunde opfostre andre Børn — — —?»

»Hvorned jeg ikke mener andet og mere, end hvad der ligger i mit Spørgsmaal.«

Redwood begyndte at gaa op og ned i Stuen.

»Naturligvis,« sagde han, »kunde man — — — Men alligevel! Hvad vil det føre til?»

Bensington nød øjensynligt sin høje, intellektuelle Uhildethed.

»Hvad der interesserer mig mest af alt dette, Redwood, er at tænke paa, at Hjærnen oppe i hans Hoved, hvis jeg har Ret i mit Ræsonnement, ogsaa vil være omtrent atten Alen over vort Niveau
Hvad er der i Vejen?»

Redwood stod ved Vinduet og stirrede paa nogle Avisplakater paa en Reklamevogn, der kom rumlende op ad Gaden.

»Hvad er der i Vejen?» gentog Bensington og rejste sig.

Der lød et voldsomt Udbrud fra Redwood.

»Hvad er det?» spurgte Bensington.

»Jeg maa have fat i en Avis,« sagde Redwood og skyndte sig henimod Døren.

»Hvorfor?»

»Have fat i en Avis — der er noget — jeg saa det ikke rigtigt — Kæmperotter —!»

»Rotter?»

»Ja, Rotter. Saa havde Skinner dog Ret!»

»Hvad mener De?»

»Hvordan Satan skal jeg vide, hvad jeg mener, førend jeg faar fat i en Avis? Store Rotter! Vorherre bevares! Bare han ikke er ædt!»

Han saa sig om efter sin Hat og bestemte sig til at gaa uden den.

Mens han foer ned ad Trapperne, to Trin ad Gangen, kunde han ude paa Gaden hist og her høre vældige Skraal fra Avissælgerne, som gjorde store Forretninger.

»Skrækkelig Begivenhed i Kent — skrækkelig

Begivenhed i Kent. Doktor ædt af Rotter. Skrækkelig Begivenhed — skrækkelig Begivenhed — Rotter — ædt af u-MAA-delige Rotter. Alle nærmere Omstændigheder beskrevne — skrækkelig Begivenhed.«

III.

Cossar, den bekendte Civilingeniør, fandt dem i Husets store Gadedør, Redwood med den endnu fugtige Avis i Haanden og Bensington paa Tærne, læsende over hans Arm. Cossar var en sværtbygget Mand med magre, uskønne Lemmer, der saa ud, som om de ved et Tilfælde var blevne anbragte, hvor det bedst kunde falde sig, paa Hjørnerne af hans Krop, og et Ansigt, der lignede et Stykke Billedskærerarbejde, som paa et tidligt Stadium var bleven opgivet som altfor lidet lovende til at være værdt at fuldende. Hans Næse havde faaet Lov til at blive ved at være firkantet, og hans Underkæve sprang frem foran Overkæven. Han trak Vejret hørligt. Der var ikke mange Mennesker, der vilde kalde ham smuk. Hans Haar strittede lige til Vejrs, og hans Stemme, som han brugte sparsomt, laa i et højt Register og havde i Reglen en Klang af bitter Protest. Han gik ved alle Lejligheder i et graat Klædes Jakkesæt og med høj Hat. Med en vældig rød Haand dykkede han ned i en afgrundsdyb Bukselomme, betalte sin Droskekusk og kom resolut pustende op ad Trinene, mens han i Haanden knugede et Nummer af Avisen, som han havde grebet midtpaa, som om det var Jupiters Tordenkile.

»Skinner?» spurgte Bensington netop uden at lægge Mærke til hans Ankomst.

»Der staar ingenting om ham,« svarede Redwood. »Men han er sikker paa at blive ædt. Det bliver de begge to. Det er ganske frygteligt Hvad? Er det dig, Cossar!«

»Er dette jeres Fabrikat?» spurgte Cossar og viftede med Avisen.

»Men hvorfor sætter I da ikke en Stopper for det?» spurgte han.

»Kan ikke stoppes!« sagde Cossar.

»*Købe Ejendommen?*« skreg han. »Sludder og Vrøvl! Brænd hele Historien af! Jeg vidste jo, at I vilde kludre med dette her. *Hvad I skal gøre?* Naturligvis hvad jeg siger jer. *Du?* Gøre? Ih, begribeligvis gaa op ad Gaden og ind til Bøssemageren. *Hvad du skal der?* Købe Bøsser. Javel — der er kun een Butik. Køb otte Bøsser! Rifler. Ikke Elefantbøsser — nej! De er for store. Heller ikke Militærgeværer — de er for smaa. Sig, at det er til at skyde — skyde en Tyr med. Sig, at det er til Bøffeljagt! Er du med? Hvad? Rotter? Nej! Hvordan Fanden skulde de forstaa det? Fordi vi faar *Brug* for otte. Og køb en Mængde Ammunition. Gaa nu ikke hen og køb Bøsser uden Ammunition — Nej! Og tag saa en Droske og kørt det altsammen til — hvor ligger Ejendommen? *Urshot?* Altsaa til Charing Cross Banegaarden. Der er et Tog — naa ja, det første Tog, som afgaar efter to. Tror du, du kan klare det? Godt. Jagtkort? Gaa ind paa Postkontoret og telegrafer efter

otte, naturligvis. Riffel-Jagtkort, forstaar du. Ikke Smaaavildt. Hvorfor? Det gælder Rotter, Menneske.

Saa du, Bensington. Har du en Telefon? Godt. Saa sender jeg Bud efter fem af mine Folk fra Ealing. *Hvorfor* fem? Fordi det er det rette Tal.

Hvor skal du nu hen, Redwood? Hente en Hat! *Vrøvl!* Tag min. Det er Bøsser, du skal hente, Menneske, og ikke Hatte. Har du Penge? Nok? Godt. Farvel saa længe.

Hvor er Telefonen, Bensington?»

Bensington gjorde lydigt omkring og viste Vejen.

Cossar benyttede Telefonen og hængte den op igen.

»Saa er der Gede-hamsene,« sagde han. »Til dem bruger vi Svovl og Salpeter. Selvfølgelig. Gibs. Du er jo Kemiker. Hvor kan jeg faa tyve Centner Svovl i transportable Sække? *Hvortil?* Men Gud Fader fri og frelse og *bevare* os! — naturligvis til at ryge Reden ud med! For det maa vel være Svovl, hvad? Du er jo Kemiker. Svovl er det bedste, hvad?»

»Ja, jeg skulde *tro*, at Svovl —«

»Og der er ikke noget, der er bedre? Vel. Det bliver din Sag. Saa er det i Orden. Køb saa meget Svovl, som du kan — og Salpeter til at faa det til at fænge med. Sende det hen? Til Charing Cross. Lige paa Stedet. Paase, at de gør det. Følg selv efter. Var der mere?»

Han tænkte sig et Øjeblik om.

»Gibs — eller Kalk — til at stoppe Hullerne i Reden til, forstaar du. Det er bedst, at *jeg* skaffer det «

»Hvor meget?»

»Hvor meget hvad?»

»Svovl.«

»Tyve Centner. Er du med?»

Bensington rettede paa Brillerne med en Haand, der dirrede af Beslutsomhed. »Vel,« sagde han meget kort.

»Penge paa Lommen?» spurgte Cossar. »Fanden i Vold med Checker. Ikke sikkert, at de kender dig. Betal kontant. Selvfølgelig. Hvor er din Bank? Godt. Gaa derind paa Vejen og hæv fyrrer Pund — Sedler og Guld.«

Igen en kort Eftertanke.

»Hvis vi lader Myndighederne om dette Stykke Arbejde, gaar hele Kent i Spaanerne,« sagde Cossar. »Var der saa mere? *Nej! HOV!*«

Han strakte en vældig Haand ud mod en Droske, der øjeblikkeligt blev umaadeligt ivrig efter at tjene ham (»Vogn, Herre?» sagde Droskekusken. »Selvfølgelig,« sagde Cossar), og Bensington, endnu hateløs, sjøkkede ned ad Trinene og beredte sig til at stige op.

»Jeg *tror*,« sagde han med Haanden paa Vogn-døren og et pludseligt Blik op til sin Lejligheds Vinduer, »at jeg *burde* fortælle min Kusine Jane — — —«

»Bedre Tid til at fortælle hende det, naar du kommer tilbage,« svarede Cossar og skubbede ham ind med sin vældige Haand udspilet over hans Ryg.

»Begavede Fyre,« tænkte Cossar, »men ikke Spor af Initiativ. Kusine Jane! Tak, jeg kender hende. Gid Fanden havde de Kusine Janer! Landet

er befængt med dem. Nu kommer jeg formodentlig til at tilbringe hele den lange Nat med at passe paa, at de gør, hvad de meget godt véd, at de burde gøre af sig selv. Jeg gad vide, om det er deres Studier, der gør dem til, hvad de er, eller om det er Kusine Jane, eller hvad det er?»

Han opgav imidlertid dette indviklede Problem, grublede en Stund over sit Uhr og blev tilsidst enig med sig selv om, at der akkurat vilde blive Tid til at kigge indenfor i en Restaurant og faa en Bid Frokost, inden han gik hen for at faa fat i Gibsen og køre den til Charing Cross.

Toget skulde gaa Klokken fem Minutter over tre, og han ankom til Banegaarden Klokken tre Kvarter til tre, hvor han fandt Bensington udenfor i et livligt Skænderi med to Politibetjente og Kusken, og Redwood i Rejsegodsekspeditionen indfiltret i visse tekniske Vanskeligheder med Hensyn til Ammunitionen. Alle og enhver lod, som om de ikke kendte noget til nogenting eller havde nogensomhelst Myndighed — saadan som Sydøstbanens Funktionærer holder saa meget af at opføre sig, naar de opdager, at man har travlt.

»Det er Synd, at man ikke kan skyde alle disse Jærnbaniemænd og faa en ny Besætning,« sagde Cossar med et Suk. Men Tiden var for indskrænket til en radikal Afhjælpning af Ulæmperne, og derfor skar han tværs igennem disse mindre Twistemaaal, udgravede fra et eller andet hemmelighedsfuldt Skjulested, hvad der maaske og maaske ikke var Stationsforstanderen, vandrede rundt paa Banegaarden med ham under Armen og udstedende Or-

drer i hans Navn, og rullede væk med alle og alting i Orden, endnu førend Embedsmanden fuldstændigt havde faaet Øjnene op for de Brud paa de allerhelligste Vedtægter og Regler, der blev begaaede.

»Hvad *var* dog det for et Menneske?« sagde den høje Funktionær, idet han tog sig til den Arm, som Cossar havde haft Klo i, og smilede med rynket Pande.

»Det var i hvert Fald en pæn Herre,« svarede en Drager. »Han og hele hans Selskab kørte paa første Klasse.«

»Naa, vi fik da ham og hans Gods ekspederet ret kvikt — hvem han saa end var,« sagde den høje Funktionær med noget, der lignede Tilfredshed, og gned sin Arm.

Og medens han, plirende med Øjnene i det uvante Dagslys, vandrede langsomt tilbage til det værdige, tilbagetrukne Opholdssted, hvor Charing Cross Banegaardens højere Funktionærer søger Ly mod Hobens Paatrængenhed, smilede han stadig over sin uvante Energi. Det var til Trods for Ømheden i hans Arm, en overmaade behagelig Aabenbarelse af de Muligheder, der boede i ham. Han ønskede, at nogle af de forbistrede Fyre, der sidder i deres Lænestole og kritiserer Jærnbaneledelsen, kunde have set det.

IV.

Klokken fem om Eftermiddagen havde dette forbavsende Menneske Cossar uden noget tilsyneladende Hastværk faaet hele Materiellet til sin Kamp

mod den oprørske Storhed af Sted fra Urshot og paa Vej til Hickleybrow. To Tønder Paraffin og et Læs tørt Kvas havde han købt i Urshot; et stort Antal Sække fulde af Svovl, otte Bøsser til Storsvildt med Ammunition, tre lette Bagladere med Haglpatroner til Gedehamse, en Økse, to Faskineknive, en Hakke og tre Spader, to Ruller Reb, noget Flaskeøl, Sodavand og Whisky, et Gros Pakker Rottegift, og kolde Levnedsmidler til tre Dage havde han haft med sig fra London. Alt dette havde han paa den mest forretningsmæssige Maade sendt videre paa en Kulkarre og en Høstvogn, undtagen Bøsserne og Ammunitionen, som var stuvede ind under Sædet paa »Den røde Løve«s Charabanc, der skulde tjene som Transportmiddel for Redwood og de fem udvalgte Mænd, som efter Cossars Ordre var komne fra Ealing.

Alle disse Forretninger udførte Cossar med et uovervindeligt Udtryk af, at det var noget ganske dagligdags, til Trods for den Kendsgærning, at der var Panik i Urshot paa Grund af Rotterne, og at alle Kuskene forlangte Ekstrabetaling. Alle Butiker i Byen var lukkede og næppe et Menneske at se paa Gaden, og naar han dundrede paa en Dør, blev der som oftest aabnet et Vindue. Han lod til at mene, at Afsluttelsen af Forretninger gennem aabne Vinduer var en fuldstændigt gyldig og naturlig Maade. Tilsidst lejede han og Bensington »Den røde Løve«s Jagtvogn og rullede af Sted sammen med Charabancen for at indhente Bagagen. De naaede den et lille Sted inden Korsvejen og kom paa den Maade først til Hickleybrow.

Bensington sad med en Bøsse mellem Knæene ved Siden af Cossar paa Jagtvognen og hengav sig til sin længe opsamlede Forbavselse. Cossar havde uden Tvivl Ret, naar han hævdede, at alt, hvad de gjorde, selvfølgelig netop var det, der burde gøres, men —! I England gør man saa sjældent det selvfølgelig. Han skottede fra sin Sidemands Fødder op til de kraftigt formede Hænder, der holdt Tøjlerne. Cossar havde øjensynligt aldrig før kørt en Hest, men han fulgte den lige Linie henad Landevejens Midte ved Hjælp af en eller anden for ham ejendommelig, sikkert ganske selvfølgelig, men unægteligt usædvanlig Ævne.

»Hvorfor gør vi ikke alle det selvfølgelig?« tænkte Bensington. »Hvor der vilde komme Fart i Verdensgangen, hvis man gjorde det! Jeg gad for Eksempel vide, hvorfor jeg ikke gør saadan en Mængde Ting, som jeg véd, at det vilde være rigtigt at gøre — Ting, jeg *ønsker* at gøre. Mon alle Mennesker er saadan, eller er det noget, der er ejendommeligt for mig?«

Han sank hen i uklare Grublerier om den menneskelige Villie. Han tænkte paa Hverdagslivets forviklede Trivialiteter og i Modsætning til dem de ligefremme og aabenbare Ting, de behagelige og herlige Ting, der burde gøres, men som visse ufattelige Indflydelser aldrig tillader os at gøre. Kusine Jane? Han indsaa, at Kusine Jane paa en eller anden indviklet og vanskeligt forstaaelig Maade spillede en vigtig Rolle i Spørgsmaalet. Hvorfor skal vi, naar alt kommer til alt, spise, drikke og sove, leve ugifte, gaa herhen og lade være med at gaa derhen, ene

og alene af Hensyn til Kusine Jane? Hun blev symbolsk uden derfor at ophøre med at være ufatteligt!

En Stente og en Marksti fangede hans Blik og mindede ham om den klare Dag, saa nær i Tid, men saa fjærn med Hensyn til de Følelser, den havde vakt, da han var spadseret fra Urshot til Forsøgs-Hønseriet for at se Kæmpe-Kyllingerne

Skæbnen leger med os.

»Hyp,« sagde Cossar. »Rap dig.«

Det var en varm Eftermiddag; ikke et Vindpust rørte sig, og Støvet laa tykt paa Landevejen. Der var ikke mange Mennesker paa Benene, men Hjortene bag Dyrehavens Hegn græssede i den dybeste Ro. Lige udenfor Hicklebyrow saa de et Par store Gedehamse plyndre en Stikkelsbærbusk, og en tredje krøb langsomt frem og tilbage foran den lille Urtekræmmerbutik paa Landsbygaden og prøvede paa at finde et Sted, hvor den kunde smutte ind. Urtekræmmeren skimtedes tydeligt derinde, vogtende paa dens Bestræbelser med en gammel Fuglebøsse i Haanden. Charabancens Kusk holdt udenfor »De gemytlige Kvægdrivere« og lod Redwood vide, at nu havde han gjort, hvad han havde forpligtet sig til. Til denne Paastand sluttede Høstvognens og Karrens Kuske sig straks efter. De ikke blot erklærede dette, men afslog endogsaa at lade Hestene køre videre.

»De store Rotter er rent gale efter Heste,« blev Karrens Kusk ved at gentage.

Cossar lyttede et Øjeblik til Ordstriden.

»Faa Sagerne ned fra Charabancen,« sagde han,

og en af hans Folk, en høj, blond, snavset Maskinmester, adlød.

»Ræk mig den Haglbøsse,« sagde Cossar.

Han stillede sig mellem Kuskene.

»Vi forlanger ikke, at *I* skal køre,« sagde han.

»I kan sige, hvad I vil,« indrømmede han, »men Hestene har vi Brug for.«

De begyndte at raabe op, men han vedblev:

»Hvis I gør Forsøg paa at bruge Magt, vil jeg i Selvforsvar skyde jer i Benene. Hestene kører videre.«

Og dermed behandlede han den Sag som afsluttet.

»Sæt Dem op paa Høstvognen, Flack,« sagde han til en undersætsig, tæt lille Mand. »Boon, tag De Karren.«

De to Kuske begyndte at bruge Mund overfor Redwood.

»I har gjort eders Pligt overfor eders Husbønder,« sagde Redwood. »Bliv I nu her i Landsbyen, indtil vi kommer tilbage. Ingen vil kunne bebrejde jer noget, i Betragtning af, at vi har Geværer. Det er ikke vort Ønske at begaa nogen Uretfærdighed eller bruge Vold, men Omstændighederne er tvungende. Hvis der skulde hænde Hestene noget, skal jeg nok betale for dem; det behøver I ikke at være bange for.«

»Det er i sin Orden,« sagde Cossar, der sjældent gav Løfter.

De lod Charabancen holde, og de Mænd, der ikke kørte, gik videre til Fods. Hver Mand havde et Gevær paa Skulderen. Det var den mærkeligste

lille Ekspedition at se paa en engelsk Landevej; den lignede mere en Afdeling Yankeer paa Tog vestpaa i de gode gamle Indianerdage.

De gik op ad Vejen, indtil de oppe paa Bakke-
aasen ved Stenten fik Forsøgs-Ejendommen i Sigte.
Her fandt de en lille Flok Mænd med en Bøsse
eller to — begge Fulcherne var iblandt dem — og
een Mand, en Fremmed fra Maidstone, stod lidt
foran de andre og betragtede Stedet gennem en
Theaterkikkert.

Disse Mænd drejede sig om og stirrede paa
Redwoods Selskab.

»Noget nyt?« spurgte Cossar.

»Gedehamsene kommer og gaar hele Tiden,«
svarede gamle Fulcher. »Men jeg kan ikke se, at
de har noget med sig.«

»Bærkarsen er naaet ind mellem Fyrretræerne,«
sagde Manden med Kikkerten. »Det var den ikke
i Morges. Man kan ligefrem se den vokse, mens
man ser paa den.«

Han tog sit Lommetørklæde frem og tørrede
Kikkertglassene omhyggeligt og roligt.

»De skal vel derned?« vovede Skelmersdale.

»Vil De med?« spurgte Cossar.

Skelmersdale lod til at nøle.

»Det bliver et Stykke Arbejde, som kommer til
at tage os hele Natten.«

Skelmersdale blev klar over, at han ikke vilde.

»Har De set noget til Rotterne?« spurgte
Cossar.

»Der var een oppe i Fyrreskoven i Morges —
formodentlig paa Kaninjagt.«

Cossar traskede videre for at indhente sit Sel-skab.

Ved at se Forsøgs-Ejendommen nedenfor sig var Bensington nu i Stand til at bedømme Fødens Kraft. Hans første Indtryk var, at Huset var mindre, end han før havde syntes — langt mindre; hans andet var en Opdagelse af, at hele Plantevæksten mellem Huset og Fyrreskoven var bleven uhyre stor. Taget over Brønden kiggede frem mellem Græstotter paa over fire Alens Højde, og Bærkarsen havde viklet sig om Skorstenen og gestikulerede med stive Ran-ker op mod Himlen. Dens Blomster var tydeligt synlige hver for sig som skinnende gule Klatter, skønt de endnu var en Fjerdingvej borte. Et vældigt, grønt Kabeltov havde snoet sig tværs over Kæmpehønsenes store Staaltraadsindhegning og slyn-get bøjelige Bladstængler om to Fyrretræer i Ud-kanten af Skoven. Over halvt saa høj som disse var den Nældelund, der strakte sig bag Vognskuret. Efterhaanden som de kom nærmere, mindede det hele mere og mere om et Overfald af Pygmæer paa et Dukkehus, der var bleven glemmt i en forsømt Krog af en eller anden stor Have.

Der var en travl Kommen og Gaaen ved Gede-hamsereden, kunde de se. En Sværm sorte Skik-kelser svævede i Luften over den rustbrune Bakke-side bag Fyrreklyngerne, og af og til foer en af dem op mod Himlen med utrolig Hurtighed og sejlede af Sted for at søge efter et eller andet langt borte. Deres Summen blev hørlig i over en halv Fjerding-vejs Afstand fra Forsøgs-Ejendommen. Een Gang dalede et gulstribet Uhyre ned imod dem og blev

en Tidlang svævende og stirrede paa dem med sine store, tavlede Øjne, men da Cossar skød paa det, for Resten uden at ramme, foer det af Sted igen. Nede i et Hjørne af Marken noget til højre for dem kravlede adskillige omkring paa nogle forpjuskede Knokler, der sandsynligvis var Levninger af det Lam, som Rotterne havde slæbt med fra Huxters Gaard. Hestene blev meget urolige, da de kom i Nærheden af disse Skabninger. Ingen af Selskabet besad synderlig Kuskedygtighed, og de maatte derfor sætte en Mand til at føre hver Hest ved Tømmen og opmuntre den med sin Stemme.

De saa ikke noget til Rotterne, mens de nærmede sig Huset, og alt lod til at være fuldstændigt stille, naar undtages det stigende og synkende: »BzzzzzzZZZ, buuzu—u—u« fra Gedehamsereden.

De trak Hestene ind i Gaarden, og en af Cossars Folk, som fandt Døren aaben — hele den midterste Del af Døren var bleven gnavet ud — gik ind i Huset. Ingen savnede ham i Øjeblikket, thi alle de andre havde travlt med Paraffintønderne, og de opdagede først, at han havde skilt sig fra dem, ved at høre Knaldet af hans Bøsse og hans Kugles Piben. Bum, bum, begge Løb, og hans første Kugle, lader det til, gik igennem en Svovltønde, slog en Stave ud paa dens modsatte Side og fyldte Luften med gult Støv. Redwood havde beholdt sin Bøsse i Haanden og trykkede af paa noget graat, der sprang forbi ham. Han saa et Glimt af en Rottes brede Bagdel, lange, skællede Hale og lange Bagfodssaaler og affyrede sit andet Løb. Idet

Dyret forsvandt rundt om Hjørnet, saa han Bensington falde omkuld.

Saa kom en Tid, da alle havde travlt med deres Bøsser. I tre Minutter var Menneskeliv ikke mange Penge værd paa Forsøgs-Gaarden, og Luften rungede af Geværskud. Redwood glemte Bensington i sin Spænding, styrtede af Sted for at forfølge Dyret, men blev kastet over Ende af en Masse Murstensstumper, Mørtel, Kalk og Splinter af raadne Lægter, der ramlede ud over ham, idet en Kugle fløj gennem Muren.

Han fandt sig siddende paa Jorden med Blod paa Hænderne og Læberne, og en dyb Tavshed rugede over alting omkring ham.

Saa bemærkede en svag Stemme inde fra Huset:
»Pst!«

»Halløj!« sagde Redwood.

»Halløj dér!« svarede Stemmen og tilføjede:
»Fik I den?«

Redwood genvandt en Følelse af Venskabets Pligter.

»Er Hr. Bensington saaret?« spurgte han.

Manden derinde hørte fejl.

»Det er ikke jeres Skyld, at jeg ikke er det,« svarede Stemmen indenfor.

Det blev mere og mere klart for Redwood, at han maatte have skudt Bensington. Han glemte Rifterne paa sit Ansigt, rejste sig, gik tilbage og fandt Bensington siddende paa Jorden og gnidende sin Skulder.

Bensington saa over Brillerne.

»Den fik Klin, Redwood,« sagde han og til-

føjede: »Den forsøgte paa at hoppe over mig og væltede mig. Men saa gav jeg den begge Løb, og Død og Plage, hvor det gør ondt i min Skulder!«

En Mand viste sig i Døren.

»Jeg ramte den een Gang i Brystet og een Gang i Siden,« sagde han.

»Hvor er Vognene?« spurgte Cossar, der kom til Syne midt i et Krat af kæmpemæssige Bærkarseblade.

Til Redwoods Forbavselse viste det sig, for det første, at ingen var bleven skudt, og for det andet, at Karren og Høstvognen havde flyttet sig omtrent fem og halvfjerdsindstyve Alen og nu stod, med Hjulene kørt ind i hinanden, i den forpjuskede Forvirring i Skinners Køkkenhave. Hestene havde holdt op med at stejle. Halvvejs henne imod dem laa den sprængte Svovltønde med en Sky af Svovlstøv over sig. Han viste Cossar den og gik hen imod den.

»Er der nogen, der har set den Rotte?« raabte Cossar, idet han fulgte efter. »Jeg gav den een Kugle mellem Ribbenene og een i Fjæset, da den vendte sig imod mig.«

Mens de stod og anstrængte sig for at faa Hjulene fra hinanden, kom to Mænd til.

»Det var mig, der skød den Rotte,« sagde en af Mændene.

»Har de fundet den?« spurgte Cossar.

»Jim Bates har fundet den paa den anden Side af Gærdet. Jeg ramte den, ligesom den drejede om Hjørnet. Lige bagved Skulderen«

Da alt var kommen nogenlunde i Orden igen,

gik Redwood hen og stirrede paa det vældige Uhyres Lig. Dyret laa paa Siden med Kroppen en Smule bøjet. Dets Gnavertænder, som ragede ud over den tilbagevigende Underkæve, gav dets Ansigt et Udtryk af uhyre Svaghed, af kraftsløs Graadighed. Det saa ikke i mindste Maade vildt eller frygteligt ud. Dets Forpoter mindede ham om smalle, udmagrede Hænder. Naar undtages et enkelt, pænt, rundt Hul med sveden Rand paa hver Side af Halsen, havde Dyret ikke det mindste Saar. Han grundede en Tidlang over denne Kendsgærning.

»Der maa have været to Rotter,« sagde han tilsidst og vendte sig bort.

»Ja. Og den, som vi allesammen ramte — slap bort.«

»Jeg er sikker paa, at mit eget Skud — — —«

En Bærkarse-Slyngtraad, i Færd med den mystiske Søgen efter et Holdepunkt, som udgør Indholdet af en Slyngtraads Liv, bøjede sig kærlig ned mod hans Hals og fik ham til at træde hurtigt til Side.

»Bz-z-z-z-z-Z-Z-Z« lød det fra Gedehamsereden i det fjærne, »bu-u-u-z-u-u-u«

V.

Denne Hændelse gjorde Selskabet aarvaagent, men ikke nervøst.

De fik deres Sager ind i Huset, som aabenbart var bleven gennemsøgt af Rotterne efter Madam Skinners Flugt, og fire af Mændene førte de to Heste tilbage til Hickleybrow. De slæbte den døde

Rotte gennem Hækken og anbragte den et Sted, hvor den kunde ses fra Husets Vinduer, og ved denne Lejlighed stødte de paa en Forsamling af Kæmpe-Ørentviste i Grøften. Disse Dyr flygtede hurtigt til alle Sider, men Cossar udstrakte sine uberegneligt lange Lemmer, og det lykkedes ham at slaa adskillige af dem ihjæl med sine Støvlehæle og sin Bøssekolbe. Derefter huggede to af Mændene adskillige af Bærkarsens Stængler over — nogle vældige Cylindre var de, et Par Fod i Gennemsnit, som voksede ved Slamkisten bagved Huset; og mens Cossar bragte Huset i Orden til Natten, gik Bensington, Redwood og en af de assisterende Elektrikere forsigtigt rundt om Indhegningerne til Hønsene for at søge efter Rottehullerne.

De gik langt udenom Kæmpenælderne, thi disse enorme Planter truede dem med Gifthaar paa en god Tommes Længde. Saa gik de videre over den begnavede, nedrevne Stente og stødte pludselig paa den uhyre Hule, der var Mundingen af den vestligste af Kæmperotternes Huller, et ildelugtende Dyb, der fik dem alle tre til at standse paa Rad.

»Jeg vil da haabe, at de kommer ud,« sagde Redwood med et Blik til Bislaget over Brønden.

»Hvis de ikke gør det — — —« sagde Bensington eftertænksomt.

»Det gør de nok,« sagde Redwood.

De grundede.

»Vi kommer til at tænde et Blus, hvis vi skal krybe derned,« sagde Redwood.

De gik op ad den lille hvide, sandede Sti

gennem Fyrreskoven og standsede kort efter paa et Sted, hvorfra de kunde se Gedehamsenes Huller.

Solen var ved at gaa ned, og Gedehamsene var i Færd med at vende hjem; i det gyldne Lys dannede deres Vinger sitrende Glorier omkring dem. De tre Mænd kiggede frem under Træerne — de havde ikke Lyst til at gaa helt ud i Skovbrynet — og holdt Øje med disse frygtelige Insekter, mens de dalede ned, kravlede om en kort Stund, krøb ind i Hullerne og forsvandt.

»Om et Par Timers Tid er de rolige,« sagde Redwood. »Dette her er akkurat, som om man var Dreng igen.«

»Vi kan umuligt gaa fejl af de Huller,« mente Bensington, »selv om Natten er mørk. Apropos — med Hensyn til Lys — — —«

»Vi har Fuldmaane,« sagde Elektrikeren. »Jeg har set det efter.«

De gik tilbage og raadførte sig med Cossar.

Han sagde, at de »selvfølgelig« maatte bringe Svovlet, Salpeteret og Gibsen gennem Skoven inden Skumringen, og derfor tog de Hul paa Forraadene og slæbte af Sted med Sækkene. Efter den uundgaaelige Raaben af de indledende Ordre blev der ikke sagt et Ord, og efterhaanden som Gedehamseredens Summen døde bort, var der næppe en Lyd at høre undtagen Støjen af Fodtrin, belæssede Mænds tunge Aandedræt og Bumpet af Sækkene. De deltog alle i dette Arbejde undtagen Bensington, der øjensynligt ikke duede til det. Han blev posteret i Familiens Skinners Sovekammer med en Bøsse for at holde Øje med Kadaveret af den døde Rotte, og

de andre skiftedes til at bære Sække, hvile sig og to ad Gangen holde Vagt ved Rottehullerne bag Nældelunden. Nældernes Støvgemmer var modne, og af og til oplivedes Vagten af deres Opspringen; naar de brast, lød det aldeles som et Pistolskud, og Støvkornene raslede rundt om dem saa store som Dyrehagl.

Bensington sad ved sit Vindue i en haard, med Krølhaar stoppet Lænestol, der var dækket af en snavset Antimakassar, som i mange Aar havde givet Familien Skinners Dagligstue et Anstrøg af Fornemhed. Den ham uvante Bøsse hvilede i Vindueskarmen, og hans Briller iagttog snart den døde Rottes mørke Masse i det svindende Dæmringsskær, snart flakkede de omkring under sælsomme Grublerier. Der var en svag Lugt af Paraffin udenfor, thi et af Fadene var lækt, og den blandede sig med en mindre ubehagelig Duft, der opsteg fra den gennemhuggede og knuste Slyngplante.

Naar han drejede Hovedet, mærkede han inde fra Stuen en Blanding af svage huslige Dufte, hvis Ledemotiver var Øl, Ost, raadne Æbler og gamle Støvler, og som var fuld af Minder om de forsvundne Skinners. Han saa sig en Tidlang om i det halvmørke Værelse. Møblementet var kastet hulter til bulter — maaske af en eller anden nysgærrig Rotte — men en Frakke, der hang paa en Knage paa Døren, en Barberkniv og nogle snavsede Papirlapper, samt et Stykke Sæbe, der ved Aaringers Mangel paa Brug var bleven hærdet til en hornagtig Tærning, talte højlydt om Skinners ejendommelige Personlighed. Det faldt Bensington ind — og det

var, som om han nu først rigtigt forstod, hvad det vilde sige — at Manden efter al Sandsynlighed var bleven dræbt og ædt, i det mindste til Dels, af det Uhyre, som nu laa død derude i Tusmørket.

At tænke sig alt, hvad en tilsyneladende uskyldig kemisk Opdagelse kan føre til!

Her sad han i det fredelige England, og dog i uhyre Fare, ganske alene med en Bøsse i Haanden i et halvmørkt, ødelagt Hus, fjærn fra al Hygge, med Skulderen skrækkeligt forslaaet af Rekylen af et Gevær, og — Død og Pine!

Nu forstod han, hvor indgribende en Forandring i hele Verdensordenen der var foregaaet for hans Vedkommende. Han havde begivet sig lige ud til dette forbavsende Foretagende *uden saa meget som at sige et Ord til Kusine Jane!*

Hvad maatte hun tænke om ham?

Han forsøgte at forestille sig det, men han kunde ikke. Han havde en underlig Følelse af, at hun og han var skilte ad for stedse og aldrig mere vilde mødes. Han følte, at han havde gjort et Skridt og var traadt ind i en Verden af nye Uendeligheder. Hvilke andre Uhyrer kunde de dybe Skygger dér ikke skjule? . . . Kæmpenældernes Toppe tegnede sig skarpe og sorte mod Vesterhimmels blege grønne og ravgule Farver. Alt var ganske stille — meget stille. Han kunde ikke forstaa, hvorfor han ikke kunde høre de andre derhenne rundt om Hus-hjørnet. Skyggen inde i Vognskuret var nu et afgrundsdybt, sort Mørke.

*

*

*

Bum Bum Bum.

En Række Ekkoer og et Raab.

En lang Stilhed.

Bum, og et Diminuendo af Ekkoer.

Tavshed.

Gud være lovet! Dér kom Redwood og Cossar ud af det lydløse Mørke, og Redwood raabte:

»Bensington! — Bensington! Vi har gjort Kaal paa nok en Rotte! Cossar har gjort Kaal paa nok en Rotte!«

VI.

Da Ekspeditionen blev færdig med Aftensmaden, var Natten brudt fuldstændig frem. Stjærnerne skinnede paa det klareste, og et voksende blegt Skær i Retning af Hankey bebudede Maanen. Der holdtes stadig Vagt ved Rottehullerne, men Vagtposterne var blevne flyttede til Bakkeskrænten over Hullerne, i den Følelse, at dette var et sikrere Sted at skyde fra. Der sad de paa Hug i en temmelig stærkt faldende Dug og bekæmpede Fugtigheden med Whisky. De andre hvilede sig i Huset, og de tre Anførere drøftede Nattens Arbejde med Folkene. Maanen stod op ved Midnat, og saasnart den var naaet op over Hedebakkerne, afmarcherede alle, paa nær Skildvagterne ved Rottehullerne, under Cossars Anførsel i Gaasegang ad Gedehamsereden til.

Hvad Gedehamsereden angik, var deres Opgave nem nok — forbavsende nem. Bortset fra, at Arbejdet var langvarigere, var det ikke nogen alvorligere

Sag, end det vilde have været med enhver almindelig Gedehamserede. Fare var der naturligvis — Livsfare, men den ikke saa meget som stak Hovedet ud af den uhyggelige Bakkeskrænt. De stuede Svovlet og Salpeteret ind, stoppede Hullerne fast til og antændte Lunterne. Og derefter gjorde hele Flokken paa Cossar nær som ved en fælles Indskydelse omkring og satte i Løb tværs over Fyrretræernes lange Skygger, men da de opdagede, at Cossar var bleven tilbage, gjorde alle som een Holdt en halvandet hundrede Alen borte i bekvem Nærhed af en Grøft, der gav Dækning. Blot et Minut eller to genlød den maanelyse, helt sorte og hvide Nat af en kvalt Summen, som steg og voksede til et Brøl, en dyb, fyldig Tone, naaede sit Højdepunkt og døde hen, og saa — det var næsten utroligt — var Natten stille.

»Død og Plage!« sagde Bensington næsten hviskende, »*det er forbi!*«

Alle Mand stod med hver Sands anspændt. Bakkeskrænten over det sorte Kniplingsmønster af Fyrretræernes Skygger var ligesaa klart belyst som om Dagen og ligesaa farveløs som Sne. Gibsen, de havde stoppet i Hullerne, formelig skinnede. Cossars store Skikkelse kom henimod dem.

»For saa vidt — — —« begyndte Cossar.

Bum!

Et Skud henne i Nærheden af Huset og derpaa — Stilhed.

»Hvad var *det?*« sagde Bensington.

»En af Rotterne har stukket Hovedet udenfor,« foreslog en af Folkene.

»Det er sandt, vi lod vore Bøsser ligge deroppe,« sagde Redwood.

»Ja, ved Sækkene.«

Alle begyndte igen at gaa henimod Bakken.

»Det maa være Rotterne,« sagde Bensington.

»Selvfølgelig,« svarede Cossar og tyggede paa sine Negle.

Bum!

»Hov?« sagde en af Mændene.

Saa lød der pludselig et Raab, to Skud, et højt Raab, der næsten var et Skrig, tre Skud i hurtig Rækkefølge og en Brasen af Træ, der splintres. Alle disse Lyd klang meget tydelige, men meget dæmpede i Nattens umaadelige Stilhed. Saa hørtes i nogle Øjeblikke intet undtagen en svag, dump, forvirret Støj fra den Kant, hvor Rottehullerne laa, og derpaa igen et vildt Hyl

Alle Mand styrtede af Sted efter Bøsserne.

To Skud.

Bensington opdagede, at han med en Bøsse i Haanden skyndte sig af Sted mellem Fyrretræerne efter en hel Del Rygge, der løb foran ham. Pudsigt er det, at den Tanke, der i det Øjeblik var mest fremherskende i hans Sjæl, var Ønsket om, at hans Kusine Jane nu kunde se ham. Hans kluntede, opslidsede Støvler fløj af Sted med lange Skridt, og hans Ansigt var fordrejet til et stillestaaende Grin, thi dette slog Rynker paa hans Næse og holdt hans Brillen paa deres Plads. Han holdt ogsaa sin Bøsemunding strakt lige frem for sig, mens han foer henover Maaneskinnets Tavlemønster paa Skovbunden.

Den flygtende Mand mødte dem i fuld Fart — han havde tabt sin Bøsse.

»Hov!« sagde Cossar og greb ham i sine Arme.

»Hvad skal dette her betyde?«

»De kom allesammen ud,« sagde Manden.

»Rotterne?«

»Ja, seks i alt.«

»Hvor er Flack?«

»Han faldt.«

»Hvad siger han?« pustede Bensington, der nu kom til, men ingen af dem tog Notits af ham.

»Flack faldt?«

»Ja, han styrtede. De kom ud den ene efter den anden.«

»Hvordan det?«

»Løb Storm. Jeg affyrede først begge Løb.«

»De lod Flack i Stikken?«

»De styrtede lige løs paa os.«

»Kom,« sagde Cossar. »Kom De med os. Hvor er Flack? Vis Vej.«

Hele Skaren rykkede frem. Yderligere Enkelt-heder om Kampen kom stødvis fra Manden, der var flygtet. De andre flokkedes omkring ham, undertagen Cossar, som gik i Spidsen.

»Hvor er de?«

»I deres Huller maaske. Jeg stak af. De kilede afsted til Hullerne.«

»Hvad mener De? Kom De i Ryggen paa dem?«

»Vi krøb ned til deres Huller. Saa dem komme ud, forstaar I, og søgte at afskære dem Tilbagevejen. De hoppede ud — ligesom Kaniner. Vi løb ned og knaldede løs. Efter vort første Skud løb de

helt forvildede omkring, men styrtede saa pludselig løs paa os. *Lige løs paa os.*«

»Hvor mange var der?«

»Seks eller syv.«

Cossar, som gik i Spidsen, gjorde Holdt i Udkanten af Fyrreskoven.

»Tror De, at de fik fat i Flack?« spurgte en.

»En af dem var lige i Hælene paa ham.«

»Skød De da ikke?«

»Hvor *kunde* jeg det?«

»Har alle Mand Bøssen ladt?« spurgte Cossar over sin Skulder.

Der opstod nogen Bevægelse. Jo, alle havde ladt.

»Men Flack —« sagde en.

»Tror De, at Flack —« sagde en anden.

»Der er ingen Tid at spille,« sagde Cossar, og med Raabet: »Flack!« gik han igen i Spidsen. Hele Styrken rykkede frem mod Rottehullerne, Manden, der var flygtet, lidt bagud for de andre. De rykkede frem mellem den overdrevent frodige Plantevækst og gik udenom den anden døde Rottes Kader. De havde spredt sig i en ujævn Linie, og hver Mand gik med fremstrakt Bøssesmunding og spejdede omkring sig i det klare Maaneskin efter en eller anden lurende, ildevarslende Skikkelse, et eller andet sammenkrøbet Væsen. De fandt meget snart den flygtede Mands Bøsse.

»Flack!« raabte Cossar. »Flack!«

»Han løb forbi Nælderne og saa faldt han,« forklarede Manden, der var flygtet.

»Hvor?«

»Derhenne et Steds.«

»Hvor faldt han?«

Han tøvede, førte dem saa et Stykke Vej tværs over de lange, sorte Skygger og saa sig undersøgende om.

»Her omtrent, tror jeg.«

»Ja, da er han her ikke nu.«

»Men hans Bøsse — — —?«

»For Satan!« bandede Cossar. »Hvor er alting blevet af?«

Han gik et Skridt frem mod de sorte Skygger paa Bakkeskrænten, der skjulte Hullerne, blev saa staaende og stirrede frem for sig. Saa bandede han igen.

»Hvis de virkelig har slæbt ham derind — — —!«

Saaledes stod de en Tidlang og tilkastede hverandre Brudstykker af Tanker. Bensingtons Brillers lynede som Diamanter, naar han saa fra den ene til den anden. Mændenes Ansigter vekslede fra kold Tydelighed til mystisk Mørke, eftersom de vendte dem mod eller bort fra Maanen. Alle sagde noget, men ingen fuldendte en Sætning. Saa tog Cossar pludselig en Beslutning. Han slog ud til højre og venstre og udsendte Ordre som en Kuglesprøjte Kugler. Selvfølgelig vilde han have Lygter. Alle undtagen Cossar skyndte sig henimod Huset.

»Vil du ned i Hullerne?« spurgte Redwood.

»Selvfølgelig,« svarede Cossar.

Han forklarede igen, at de skulde hente Lygterne, de havde med paa Høstvognen og Karren, og bringe ham dem.

Nu forstod Bensington det og traskede af Sted

henad Stien forbi Brønden. Han kastede et Blik tilbage over Skulderen og saa Cossars Kæmpeskikkelse staa i en Stilling, som om han tankefuldt betragtede Hullerne. Ved dette Syn standsede Bensington et Øjeblik og vendte halvvejs om. Nu gik de alle sammen fra Cossar — — —!

Men Cossar var naturligvis nok Mand for at skøtte sig selv!

Pludselig saa Bensington noget, som fik ham til at udstøde et svagt: »HØJ!« I et Sekund var tre Rotter skudt frem imod Cossar fra Slingplanternes mørke Virvar. I tre Sekunder stod Cossar uden at lægge Mærke til dem, men saa blev han det rørigste Menneske i Verden. Han skød ikke. Øjensynligt havde han ikke Tid til at sigte, eller blot til at tænke paa at sigte; Bensington saa, at han dukkede sig for en springende Rotte og derpaa knuste dens Nakke med sin Bøssekolbe. Uhyret gjorde et eneste Spring og faldt sammen.

Cossars Skikkelse forsvandt aldeles i det høje Græs, og saa kom han til Syne igen, løbende henimod en anden af Rotterne og svingende Bøssen over sit Hoved. Et fjærnt Raab naaede Bensingtons Øren, og derefter saa han de to Rotter, der var tilbage, flygte i forskellige Retninger og Cossar forfølge dem henimod Hullerne.

Det hele var som et Optrin af taagede Skygger; alle tre kæmpende Uhyrer kom til at se overdrevne og uvirkelige ud i Lysets skuffende Klarhed. Snart var Cossar kæmpestor, snart usynlig. Rotterne foer forbi Blikket i pludselige, uventede Spring eller løb med saa hurtige Bevægelser af Fødderne, at det saa

ud, som om de løb paa Hjul. Hele Historien var forbi i Løbet af et halvt Minut. Ingen andre end Bensington saa det. Han kunde høre de andre bagved sig endnu paa Vej til Huset. Han udstødte et uartikuleret Raab og løb saa tilbage henimod Cossar, mens Rotterne forsvandt.

Han naaede ham henne foran Hullerne. I Maaneskinnet saa han, at den Samling Skygger, som udgjorde Cossars Ansigt, havde et roligt Udtryk.

»Naa,« sagde Cossar, »er du allerede dér igen? Hvor er Lygterne? Nu er de allesammen igen nede i Hullerne. En af dem knækkede jeg Halsen paa-idet den løb forbi mig. Kan du se? Dér!«

Og han pegede med en lang Finger.

Bensington var altfor forbløffet til at kunne svare . . .

Lygterne syntes at være en uendelig Tid om at komme. Endelig viste de sig da, først et enkelt roligt, straalende Øje med et svajende gult Lysskær foran, derefter to andre, af og til blinkende og saa skinnende igen. Omkring dem kom smaa Skikkelser med smaa Stemmer, og saa enorme Skygger. Denne Gruppe saa, om jeg saa maa sige, ud som en inflammeret Plet paa Maaneskinnets uhyre Drømmeland.

»Flack,« sagde Stemmerne. »Flack.«

En forklarende Sætning kom svævende:

»Laaset sig inde paa Kvistkammeret.«

Cossar blev stadig mere og mere vidunderlig. Han tog store Haandfulde Bomuld frem og stoppede sig dem i Ørene — Bensington kunde ikke begribe hvorfor. Saa ladede han sin Bøsse med en Fjerdedel af den sædvanlige Krudtladning. Hvem ellers

vilde have tænkt paa det? Vidunderne kulminerede, da Cossars tvende vældige Flader af Støvlesaaler forsvandt i det midterste Hul.

Cossar krøb paa alle fire og slæbte to Bøsser med sig i en Snor om Halsen, een paa hver Side, og hans mest betroede Medhjælper, en lille mørk Mand med et alvorligt Ansigt, skulde gaa foroverbøjet bagved ham og holde en Lygte over hans Hoved. Alt var bleven arrangeret ligesaa fornuftigt og selvfølgeligt og rimeligt som en Vanvittigs Drøm. Bomulden, lod det til, var paa Grund af Riflens Knald; Medhjælperen fik ogsaa noget. Selvfølgelig! Saa længe Rotterne vendte Halen til Cossar, kunde han ikke komme til Fortræd, og i samme Øjeblik de styrede løs paa ham, kunde han se deres Øjne og plante en Kugle imellem dem. Da de maatte komme ned ad det opadskraanende, cylinderformede Hul, kunde det vanskeligt slaa fejl for Cossar at ramme dem. Det var, hævdede Cossar, den selvfølgelige Fremgangsmaade, en Smule kedelig maaske, men absolut sikker. Da Medhjælperen bøjede sig for at krybe ind i Hullet, saa Bensington, at Enden af et Nøgle Sejl garn var bunden fast til hans Frakkeskød. Ved Hjælp af dette skulde han hale Rebet ind, hvis det skulde behøves til at slæbe Rottekadavrene ud.

Bensington opdagede, at den Genstand, som han holdt i Haanden, var Cossars høje Hat.

Hvordan havde han faaet fat paa den?

Naa, det vilde i alt Fald være en Erindring om ham.

Ved hvert af de andre nærliggende Huller stod

en lille Gruppe og havde stillet en Lygte paa Jorden, saa at den skinnede op gennem Hullet, og een Mand i hver Gruppe laa paa Knæ og sigtede paa den runde Tomhed foran sig, i Forventning om, hvad der muligvis kunde dukke frem af den.

Det blev en uendelig lang Ventetid.

Saa hørte de Cossars første Skud, ligesom en Eksplosion i en Mine.

Alles Nerver og Muskler strammedes, og — Bum! Bum! Bum! Rotterne havde forsøgt paa at slippe ud, og nu var to til faldne. I det samme meldte Manden, der holdt Sejlgarnsnøglet, at der blev rykket i det.

»Han har skudt en derinde,« sagde Bensington, »og har Brug for Rebet.«

Han saa Rebet krybe ind i Hullet — det saa ud, som om det var bleven forvandlet til en levende Slange, thi Mørket gjorde Sejlgarnet usynligt. Til sidst holdt det op med at bevæge sig, og der blev en lang Stilhed. Saa kom et Væsen, der syntes Bensington det særeste Uhyre af alle, langsomt kravlende ud af Hullet og viste sig at være den lille Ingeniør, der krøb baglænds. Efter ham og pløjende dybe Furer i Jorden blev Cossars Støvler stukne ud, og derefter kom hans lygtebelyste Ryg.

Der var kun een Rotte i Live endnu, og dette stakkels dødsdømte Bæst krøb sammen i de inderste Smuthuller, indtil Cossar og Lygten igen kravlede ind og dræbte den; og til Slut gjorde Cossar, den Væsel i Menneskeskikkelse, en Runde gennem alle Indhegningerne for at være sikker i sin Sag.

»Nu har vi gjort Kaal paa dem,« sagde han

endelig til sine Ledsagere, der næsten betragtede ham med Ærefrygt. »Og hvis jeg ikke havde været en tykhovedet Klodsmajor, havde jeg trukket Frakke og Vest af. Selvfølgelig. Føl paa mine Skjorteærmer, Bensington! De er helt gennemblødte af Sved. Det er Pokkers, saa vanskeligt det er at tænke paa alting. Nu kan kun en Whiskytoddy med dobbelt Væge redde mig fra at blive forkølet.«

VII.

Der var Øjeblikke i Løbet af denne vidunderlige Nat, da Bensington havde en Følelse af, at Naturen havde bestemt ham til et fantastisk, æventyrligt Liv. Dette var navnlig Tilfældet i en Times Tid efter, at han havde taget sig en høj Snaps Whisky.

»Jeg v'inte hjem til Sloane-Gade,« betroede han den høje, blonde, snavsede Maskinmester.

»Vil De virkelig ikke?«

»Næ, De kan tro nej,« sagde Bensington og nikkede skummelt.

Anstrængelsen ved at slæbe de syv døde Rotter hen til Ligbaalet ved Nældelunden gjorde, at han var som badet i Sved, og Cossar fremhævede den selvfølgelig Virkning af Whisky, der skulde redde ham fra den ellers uundgaaelige Forkølelse. De holdt et Slags Røvergilde i det gamle Køkken med Murstensgulvet, mens de døde Rotter laa paa Rad i Maaneskinnet ved Hønsenes Indhegninger udenfor, og efter en halv Times Hvil purrede Cossar dem alle ud til de Arbejder, der endnu forestod. »Selvfølgelig,« som

han sagde, »maatte de tilintetgøre hele Ejendommen. Naar vi intet Roderi efterlader os, er der ikke noget at sladre om. Er I med?« Han opæggede dem til Tanken om at gøre Ødelæggelsen fuldstændig. De smadrede og splintrede hver Stump Træ i hele Huset; de byggede Ledninger af Pindebrænde hen til alle de Steder, hvor Kæmpe-Plantevæksten groede; de lavede et Ligbaal til Rottekadavrene og gennemblødte dem med Paraffin.

Bensington sled som en samvittighedsfuld Arbejdsmand. Ved Totiden befandt han sig paa et Slags Toppunkt af Munterhed og Energi. Naar han under Ødelæggelsesarbejdet svang sin Økse, flyede den kækkeste fra hans Nærhed. Senere lagde det midlertidige Tab af hans Briller en lille Dæmper paa ham, men tilsidst blev de fundne til ham i hans egen Frakkes Brystlomme.

Mænd gik til og fra rundt om ham — snavsede, energiske Mænd. Cossar bevægede sig iblandt dem som en Gud.

Bensington inddrak den Kammeratskabets Fryd, som kendes blandt sejrige Hære og ihærdige Ekspeditioner — men som aldrig føles af dem, der lever et stilfærdigt, borgerligt Liv i Byer. Efter at Cossar havde taget Øksen fra ham og sat ham til at bære Brænde, gik han til og fra og blev ved at sige, at de alle var »gode Kammerater.« Han holdt ud — længe efter at han havde opdaget, at han var træt.

Tilsidst var alting i Orden, og de begyndte at tage Hul paa Paraffinen. Maanen, som nu havde mistet hele sit lille natlige Følge af Stjerner, skinnede højt oppe paa Himlen over Morgenrøden.

»Brænd hele Historien,« sagde Cossar, der gik frem og tilbage. »Brænd hele Grunden af og gør rent Bord. Er I med?«

Bensington blev opmærksom paa ham; han saa medtaget og uhyggelig ud nu i den blege Begyndelse til Dagslys, idet han skyndte sig forbi med fremskudt Underkæve og en blussende Trøskefakkel i Haanden.

»Kom, lad os gaa til Side!« sagde en eller anden og trak Bensington i Armen.

Det stille Daggry — der var ingen Fuglesang dér — fyldtes pludselig af en forvirret Knitren; en lille, utydelig, rød Flamme løb rundt om Baalets Fod, blev blaa, idet den løb henover Jorden og gav sig saa til at klatre op ad Kæmpenældens Stilk og ud ad det ene Blad efter det andet. En syngende Lyd blandede sig med den knitrende.

De snappede deres Bøsser fra Krogen i Familien Skinners Dagligstue, og saa satte alle Mand i Løb. Cossar kom bagefter med tunge Skridt.

Saa standsede de for at se tilbage paa Forsøgs-Ejendommen. Den blussede op; Røgen og Flammerne vældede ud fra Døre og Vinduer og fra tusind Revner og Sprækker i Taget, ligesom en Menneskemængde under en Panik. Jo, Cossar forstod sig paa at bygge Baal! En stor Røgsøjle, isprængt med blodrøde Tunger og lynende Glimt, væltede op mod Himlen. Den lignede en eller anden vældig Kæmpe, der pludselig rejste sig op, strakte sig og bredte sine store Arme ud over Himlen. Den bragte Natten tilbage over dem, fordi den fuldstændigt skjulte og ud-slettede det hvide Lys fra Solen, der stod op bagved den. Hele Hickleybrow blev snart opmærksom

paa denne forbavsende Røgsøjle og besteg i forskellige Negligéer Bakkeaaen for at se dem komme.

Bagved dem svajede og bølgede denne Røgstøtte som en fantastisk Paddehat op, op mod Himlen, fik Hedebackkerne til at se lave ud og alle andre Genstande ubetydelige, og i Forgrunden kom Ophavsmændene til al denne Fortræd marscherende henad Stien, anførte af Cossar — otte smaa sorte Skikkelser, der traskede trætte og med Bøsser paa Skuldrene over Engen.

Da Bensington saa sig tilbage, foer der en bekendt Sætning gennem hans udmattede Hjerne og vedblev at genlyde derinde. Hvordan var det? »I Dag har I tændt — — —? I Dag har I tændt — — —?«

Saa huskede han Latimers Ord: »I Dag har vi tændt et saadant Lys i England, at intet Menneske nogensinde vil kunne slukke det — — —«

Hvilket Menneske den Cossar dog var! Han gik en Stund og beundrede Udsigten til hans Ryg, og var stolt af at have holdt hans Hat. Ja, stolt! Og det skønt han selv var en fremragende Forsker og Cossar kun gav sig af med den anvendte Videnskab.

Pludselig fik han et mægtigt Anfald af Gysen og Gaben, og ønskede, at han laa lunt puttet ned i sin Seng i sin lille Lejlighed i Sloane-Gade. (Den blotte Tanke om Kusine Jane var en Umulighed). Hans Ben blev som Bomuldstraade, hans Fødder som Bly. Han tænkte paa, om der var nogen i Hickleybrow, der vilde give dem Kaffe. I de sidste tre og tredive Aar havde han ikke en eneste Gang været oppe hele Natten.

VIII.

Og medens disse otte Æventyrere sloges med Rotterne omkring Forsøgs-Hønseriet, havde en gammel Dame med en overdrevent stor Næse et Par Mil derfra, i Landsbyen Cheasing Eyebright, store Vanskeligheder at kæmpe med ved Skæret af et flimrende Lys. Hun knugede en Sardindaasekniv i sin ene knortede Haand, og i den anden holdt hun en Daase Herakleophorbia, som hun havde besluttet at aabne eller dø. Hun kæmpede utrætteligt, brummede ved hver ny Anstrængelse, mens lille Caddles' Stemme vrælede paa den anden Side af det tynde Skillerum.

»Den søde Dreng,« sagde Madam Skinner; og saa satte hun sin eneste Tand i Læben med den største Bestemthed og sagde: »Vil du op med dig!«

Og et Øjeblik efter sagde det: »*Svup!*« og et nyt Forraad af Gudernes Føde var sluppet løs for at lade sine kæmpeskabende Egenskaber gaa ud over Verden.

FJERDE KAPITEL.

Kæmpebørnene.

I.

For en Tid i det mindste maa vor Fortælling forlade den voksende Cirkel af tiloversblevne Konsekvenser omkring Forsøgs-Ejendommen — hvorledes i lang Tid en Storheds-Kraft, som viste sig i Svampe og Paddehatte, i Græsser og Urter, udstraalede fra dette forkullede men ikke fuldstændigt tilintetgjorte Centrum. Ikke heller kan vi her vidtløftigt berette, hvorledes de melankolske Jomfruer, de to overlevende Høner, tilbragte Resten af deres Leveaar i æggeløs Berømthed som Genstande for Fremvisning og Undren. Den Læser, som tørster efter fuldstændigere Detailler i disse Spørgsmaal, henvises til den Tids Aviser — til vore Dages bogførende Engels omfangsrige, upartiske Optegnelser. Vi har at gøre med Bensington i Forstyrrelsens Brændpunkt.

Ved sin Tilbagekomst til London fandt han, at han var berømt i en ligefrem frygtelig Grad. I

Løbet af en Nat havde hele Verden forandret sig i Forhold til ham. Alle forstod det. Kusine Jane, lod det til, vidste alt; Folk paa Gaderne vidste alt; Aviserne alt og mere end alt. Mødet med Kusine Jane var naturligvis frygteligt, men da det var overstaaet, havde det alligevel ikke været saa forfærdeligt. Den gode Dame havde sine Begrænsninger, selv med Hensyn til sin Magt over Kendsgærninger. Det var klart, at hun havde plejet Raad med sig selv og nu optog Guderns Føde som noget, der hørte med til den naturlige Verdensorden.

Hun tog det Parti at være fornærmet men pligt-opfyldende. Det var tydeligt nok, at hun i høj Grad misbilligede hele Historien, men hun nedlagde intet Forbud. Bensingtons Flugt — thi som en saadan maa hun have betragtet det — havde maaske gjort Indtryk paa hende, og det værste, hun gjorde, var at behandle ham med bitter Haardnakkethed for en Forkølelse, som han ikke havde paadraget sig, og den Træthed, som han for længe siden havde glemmt, og at købe ham en ny Slags hygiejnisk heluldent »Combinations«-Undertøj, som havde en vis Tilbøjelighed til at rode sig ind i sig selv og halvvejs krænge sig og halvvejs ikke og var ligesaa vanskeligt for en aandsfraværende Mand at slippe ind i som — Selskabslivet. Og saaledes vedblev han endnu en Stund, for saa vidt denne nye Bekvemmelighed gav ham Tid dertil, at deltage i Udviklingen af dette nye Element i Menneskehedens Historie, Gudernes Føde.

Den offentlige Mening, som følger sine egne mystiske Udvælgelseslove, havde kaaret ham til

eneste og udelukkende ansvarlige Opfinder og Frembringer af dette nye Vidunder; den vilde ikke høre Tale om Redwood og tillod uden Indvendinger Cossar at følge sin naturlige Tilbøjelighed for virksom Ukendthed. Inden Bensington var klar over Tingenes Gang, laa han, saa at sige, stivnet og dissekeret paa Brædderne. Hans Skaldethed, hans ejendommelige letrødmende Teint og hans Guldbriller var blevne Nationaleje. Uforknytte unge Mænd med store, kostbart udseende Fotografiapparater og et almindeligt Udtryk af at være fuldstændigt i deres Ret satte sig i Besiddelse af hans Lejlighed for korte men resultatrige Perioder, antændte stærkt lysende Stoffer, som fyldte den i flere Dage med en tæt, uudholdelig Os, og gik saa bort for at fylde de samvirkende Tidsskrifters Blade med deres beundringsværdige Fotografier af Bensington fra Top til Taa og i sit Hjem, iført sin næstbedste Jakke og sine opslidsede Sko. Andre uforknytte Personer af forskellige Aldre og Køn besøgte ham og fortalte ham om Rabaldermaden — det var *Punch*, som først kaldte Stoffet for »Rabaldermad« — og gengav bagefter, hvad de selv havde sagt, som hans egne, originale Bidrag til Interviewet. Broadbeam, den populære Humorist, blev ligefrem besat deraf. Han indsaa, at her var igen en forbandet Geschichte, som han ikke kunde forstaa, og han ærgrede sig skrækeligt under sine Anstrængelser for at »grine det ihjel«. Man kunde se ham i Klubberne, en stor, klodset Person med Vidnesbyrd om sine midnatlige Studier tydeligt skrevne paa sit store, usunde Ansigt, optaget af at forklare enhver, i hvis Knaphul han

kunde hage sig fast: »Disse Videnskabsmænd, forstaar De, har jo ikke Spor af Sans for Humor. Det er Tingen. Videnskaben dræber den.« Hans Vittigheder om Bensington blev til onskabsfulde Injurier.

Et foretagsomt Avisudklips-Bureau sendte Bensington en lang Artikel om ham selv, der havde staaet i et Ugeblad under Titelen »En ny Rædsel«, og tilbød at forsyne ham med hundrede Fredsstyrrelser af samme Slags for en Guinea, og to overmaade nydelige unge Damer, som han ikke kendte det mindste til, aflagde Besøg hos ham, blev til The — hvad der gjorde Kusine Jane maalløs af Indignation — og sendte ham bagefter deres Stam-bøger med Anmodning, om han vilde skrive sit Navn i dem. Han blev hurtigt fuldstændigt hærdet imod at se Pressen sætte hans Navn i Forbindelse med de urimeligste Idéer og i Tidsskrifter at opdagé Artikler om Rabaldermaden og ham selv, skrevne i en Tone af den mest nærgaaende Fortrolighed af Folk, som han aldrig havde hørt Tale om. Og hvilke Illusioner, han end maa have næret i sin Uberømtheds Dage, om Behagelighederne ved at være berømt, saa adsplittedes de nu fuldstændigt og for bestandigt.

I Begyndelsen var den offentlige Menings Tone — naar undtages Broadbeam — ganske fri for noget Anstrøg af Fjendtlighed. At mere Herakleophorbia kunde undslippe, betragtede Offentligheden, efter hvad det lod til, kun som en spøgefuld Hypothese. Og det lod slet ikke til at falde Publikum ind, at den lille Flok voksende Smaabørn, der for Øjeblikket madedes med Føden, snart vilde blive betydeligt

mere »voksne«, end de fleste af os nogensinde bliver. Hvad Folk fandt Behag i, var Karrikaturer af fremragende Politikere efter en Rabaldermad-Diæt, Idéens Anvendelse paa Kornproduktionen og den Slags opbyggelige Forevisninger som de døde Gede-hamse, der havde undgaaet Ilden, og de tiloversblevne Høner.

Længere brød Publikum sig ikke om at se, før end der blev gjort meget ivrige Anstrængelser for at rette dets Blik paa de fjærnere Konsekvenser, og selv da var det for en Stund kun delvist tilbøjeligt til at gribe ind. »Der sker altid noget nyt,« sagde Publikum — et Publikum, der var saa proppet med Nyheder, at det uden Overraskelse vilde modtage Efterretningen om, at Jorden var skaaret midt over, som man skærer et Æble — og: »Gud maa vide, hvad der bliver det næste, de hitter paa.«

Men der var nogle faa Mennesker, der saa at sige stod udenfor Publikum, og som allerede saa videre frem i Tiden, og somme, lader det til, blev skræmte af, hvad de dér saa. Der var for Eksempel unge Caterham, Fætter til Jarlen af Pewterstone og en af de mest lovende blandt engelske Politikere, som med Fare for at blive anset for en Grillen-fænger skrev en lang Artikel i *The Nineteenth Century and After* for at foreslaa Fødens fuldstændige Undertrykkelse. Og — der var Bensington selv, i visse af hans Luner.

»Det lader ikke til, at de forstaar — — —« sagde han til Cossar.

»Det gør de heller ikke.«

»Men gør vi det selv? Undertiden, naar jeg

tænker paa, hvad det betyder — — — — Redwoods stakkels Barn — og naturligvis dine tre Tyve Alen høje maaske! *Bør* vi, naar alt kommer til alt, blive ved?»

»Blive ved!« udbrød Cossar, overvældet af uskøn Forbavselse og talende i endnu mere skingrende Toner end sædvanligt. »*Naturligvis* skal I blive ved! Hvad tror I ellers, I er skabte til? Spise og drikke og for Resten drive omkring, hvad? — — — Alvorlige Konsekvenser,« hylede han, »naturligvis! Enorme. Selvfølgelig. Selv—følgelig. Menneske dog, det er den eneste Lejlighed, du nogensinde vil faa, til at skabe en alvorlig Konsekvens! Og saa vil du skulke dig fra den!«

Et Øjeblik gjorde Indignationen ham maalløs.

»Det er rent ud sagt GEMENT!« sagde han tilsidst, og gentog dundrende: »*Gement!*«

Men naar Bensington nu arbejdede i sit Laboratorium, var det med større Sindsbevægelse end Nydelse. Han kunde ikke sige, om han ønskede eller ej, at hans Liv skulde faa alvorlige Konsekvenser; han var en Mand med stilfærdige Tilbøjeligheder. Det var naturligvis en vidunderlig Opdagelse, ganske vidunderlig — men — — — Han var allerede bleven Ejer af adskillige Tønder afsvedet, ilde berygtet Land i Nærheden af Hickleybrow, og Ejendommen stod ham i en Pris af saadan noget som et hundrede og tredive Pund Sterling pr. Tønde Land, og han var til Tider nær ved at anse dette for en saa alvorlig Konsekvens af spekulativ Kemi, som noget beskedent Menneske kunde ønske sig. Naturligvis var han berømt — frygteligt berømt. Mere end tilfredsstillende,

absolut mere end tilfredsstillende var den Berømmelse, han havde opnaaet.

Men Forskervanen i ham var stærk

Og der var Øjeblikke, sjældne Øjeblikke, der som oftest kom, naar han sad i sit Laboratorium, og i hvilke han følte, at der var noget mere end Vanen og Cossars Argumenter, som drev ham til Arbejdet. Denne lille Mand, som sad dér med Brillerne paa Næsen, de opslidsede Sko slyngede om den høje Stols Ben og Niptangen til Vægtens Lodder i Haanden, fik stundom igen et Glimt af hint Ungdomssyn, fik et Øjebliks Forstaaelse af den evige Fremvækst af det Sædekorn, der var udsaaet i hans Hjerne, kunde ligesom se oppe i Skyerne, bag den nærværende Tids groteske Skikkelser og Hændelser, den kommende Kæmpernes Verden og alle de mægtige Ting, som Fremtiden bærer i sit Skød — uklare og straalende, ligesom et funklende Palads set pludselig og langt borte i en forbiglidende Solstraales Skær Og straks efter vilde det være for ham, som om denne fjærne Glans aldrig havde skinnet i hans Hjerne, og saa kunde han ikke se andet foran sig end skumle Skygger, et vældigt Skraaplan og Mørke, ugæstmilde Uendeligheder, kolde, frastødende, rædselsfulde Ting.

II.

Iblandt de indviklede og forvirrede Hændelser, de Stød fra den store Yderverden, som skabte Bensingtons Ry, blev en straalende og virksom Skikkelse

snart iøjnefaldende — blev i Bensingtons Øjne saa at sige næsten Fører og Leder af disse ydre Ting. Det var Doktor Winkles, den uimodstaaelige unge Læge, der allerede er bleven nævnet i denne Fortælling som den, ved hvis Hjælp Redwood blev i Stand til at give sin Søn Føden. Selv før det store Udbrud var det soleklart, at de mystiske Pulvere, som Redwood havde givet ham, havde vakt denne Mands højeste Interesse, og saa snart de første Gede-hamse havde vist sig, forstod han at stave og lægge sammen.

Han var en af den Slags Læger, hvem man med Hensyn til Væsen, Moralbegreber, Metoder og Ydre kortest og mest træffende kan betegnes som »Mænd, der har en Fremtid for sig«. Han var stor og blond, med haarde, aarvaagne, overfladiske, aluminiumfarvede Øjne, Haar af Kulør som opslæmmet Kridt, et regelmæssigt, glatraget Ansigt, en kraftig Mund, var rank af Skikkelse og energisk i sine Bevægelser, hurtig og spændstig i sin Gang, og han gik med lange Diplomatfrakker, sorte Silkeslips og glatte Guldknapper og Kæder, og hans høje Hatte havde en særlig Façon og Skygge, som fik ham til at se klogere og bedre ud end andre Mennesker. Han saa saa ung eller gammel ud som noget voksent Menneske. Og efter det første vidunderlige Udbrud sluttede han sig til Bensington og Redwood og Guderne Føde med et saa overbevisende Udtryk af Ejendomsret, at Bensington til Tider, til Trods for Pressens Vidnesbyrd om det modsatte, var tilbøjelig til at betragte ham som den oprindelige Opfinder af hele Historien.

»Den Slags Uheld,« sagde Winkles, da Bensington lod falde en Bemærkning om Faren for fremtidig Undslippen af Føden, »har intet at sige. Intet. Opdagelsen har alt at sige. Udviklet paa rette Maade, rigtigt behandlet, fornuftigt kontrolleret, har vi — har vi en overmaade vigtig Ting i dette vort Fødemiddel. Vi maa holde Øje med det. Vi maa ikke oftere lade det undslippe vor Kontrol, og — vi maa ikke lade det hvile.«

Det var ganske bestemt heller ikke hans Hensigt at lade det hvile. Han kom nu næsten hver Dag hos Bensington. Naar Bensington saa ud af Vinduet, kunde han se det ulastelige Køretøj komme rullende op ad Sloane-Gade, og efter et utroligt kort Mellemrum traadte Winkles saa ind i Værelset med lette, kraftige Skridt, fyldte det med sin Personlighed, fremlagde en Avis, fortalte Nyheder eller gjorde Bemærkninger.

»Naa,« kunde han sige, medens han gned sig i Hænderne, »hvordan gaar det saa med os?« Og dermed gik han over til den løbende Drøftelse af Sagen.

»Har De set,« kunde han for Eksempel sige, »at Caterham har talt om vort Stof ved det kirkelige Møde?«

»Ih bevars!« sagde Bensington, »han er jo Fætter til Konseilspræsidenten, ikke sandt?«

»Jo,« svarede Winkles, »en meget duelig ung Mand — meget duelig. Ganske urimelig i sine Anskuelser, forstaar De nok, voldsomt reaktionær — men særdeles duelig. Og han er øjensynligt tilbøjelig til at slaa Kapital af vort Stof. Tager meget høj-

tideligt paa det. Taler om vort Forslag om at bringe det i Anvendelse i Almueskolerne — — —«

»Vort Forslag om at bringe det i Anvendelse i Almueskolerne!«

»Ja, jeg sagde saadan noget forleden Dag — rent i Forbigaaende — i et lille Foredrag i en polyteknisk Skole. Bestræbte mig for at gøre det forstaaeligt, at Stoffet virkelig er i høj Grad heldbringende. Ikke i mindste Maade farligt, til Trods for disse første smaa Uheld. Som umuligt kan gentage sig ... Det *vilde* jo virkelig være et rigtig godt Stof — — — Men nu har han altsaa optaget Tanken.«

»Hvad sagde De?«

»Kun rene selvindlysende Bagateller. Men som De ser — — —! Nu optager han dem med fuldstændig Alvor. Behandler min Bemærkning som et Angreb. Siger, at der ødsles allerede tilstrækkeligt mange af Statskassens Penge paa Almueskolerne. Fortæller igen de gamle Historier om Klavertimerne — De kender dem jo nok. Ingen, siger han, ønsker at forhindre de lavere Klassers Børn i at faa en Optrædelse, der passer til deres Stilling, men at give dem dette Fødemiddel vil være det samme som fuldstændig at tilintetgøre deres Sans for Symmetri. Og saa udvider han Æmnet. Hvad godt vil der opnaas, spørger han, ved at man gør Fattigfolk atten Alen høje? Ser De, han tror virkelig, at de vilde blive atten Alen høje.«

»Det vilde de ogsaa,« sagde Bensington, »hvis man gav dem vort Fødemiddel regelmæssigt. Men der er ingen, der har sagt noget — — —«

»Jo, jeg har sagt noget.«

»Men kære Winkles — — —!«

»Naturligvis bliver de større,« afbrød Winkles med en Mine, som om han var fuldstændigt inde i Spørgsmaalet, og ikke kunde billige Bensingtons umodne Anskuelser. »Uomtvisteligt større. Men hør nu bare, hvad han siger! Vil det gøre dem lykkeligere? Det er, hvad det efter hans Mening kommer an paa. Mærkværdigt, ikke sandt? Vil det gøre dem bedre? Vil de blive mere ærbødige overfor den retmæssige Avtoritet? Er det retfærdigt overfor Børnene selv? Mærkværdigt, hvor ivrige Folk af hans Slags er efter Retfærdighed — naar det angaar Fremtids-Arrangementer. Allerede nu til Dags, siger han, er Bekostningen ved at skaffe Børn Føde og Klæder mere, end mange af Forældrene kan overkomme, og hvis den Slags Ting skal tillades — — —! Hvad giver De mig? Han laver altsaa, som De ser, min ganske flygtige Bemærkning om til et positivt Forslag. Og saa regner han ud, hvor meget et Par Bukser til en voksende Ungersvend paa en halv Snes Alens Højde vil koste. Akkurat som om han virkelig troede — — — Ti Pund, regner han, naar blot Anstændighedens Krav skal tilfredsstilles. Mærkværdigt Menneske, den Caterham. Saa konkret! Den hæderlige, stræbsomme Skatteborgers Penge kommer til at anvendes dertil, siger han. Og han siger, at vi maa tage Forældrenes Rettigheder i Betragtning. Det staar altsammen her. To Spalter. Enhver Fader har Ret til at faa sine Børn opfostrede til hans egen Størrelse . . . Saa kommer Spørgsmaalet om Skoleinventaret, Bekostningen ved større Pulte og Bænke for vore allerede altfor stærkt bebyrdede

Almenskoler. Og alt det for at frembringe — hvilket? Et Proletariat af sultne Kæmper. Han slutter med en meget alvorlig Sentens: at selv om dette vanvittige Forslag — et rent og skært forbigaaende Indfald af mig, forstaar De, og oven i Købet misforstaaet — selv om dette vanvittige Forslag med Hensyn til Skolerne bliver resultatløst, er Sagen dermed ikke endt. Dette Fødemiddel er en sælsom Ting, saa sælsom, at det næsten forekommer ham ugudeligt. Det er bleven hensynsløst udstrøet, siger han, og kan maaske blive udstrøet igen. Har man een Gang taget det, er det Gift, med mindre man bliver ved at tage det.«

»Det er ganske rigtigt,« indskød Bensington.

»Og kort sagt, han foreslaar Dannelsen af en Nationalforening til Opretholdelse af det rette Forhold mellem alle Ting. Sært, ikke sandt? Folk hænger saa mærkeligt fast ved den Idé.«

»Men hvad agter de da at gøre?«

Winkles trak paa Skuldrene og slog ud med Hænderne.

»Danne en Forening,« sagde han, »og [vrø]vle. De vil gerne have et Lovforbud imod at fremstille dette Herakleophorbia — eller i det mindste imod at udbrede Kendskab til det. Jeg har skrevet lidt hist og her for at paavise, at Caterhams Meninger om Stoffet er i høj Grad overdrevne — virkelig i høj Grad overdrevne, men det lader ikke til at standse dem. Mærkværdigt, saa den offentlige Mening er ved at vende sig imod det. Og det nationale Maadeholdssamfund har, i Parenthes bemærket, grundlagt en Afdeling for Maadehold i Vækst.«

»Hum,« sagde Bensington og strøg sig om Næsen.

»Efter alt, hvad der er hændet, maatte dette Spektakel nødvendigvis komme. Ved første Øjekast er Tingen jo — *forbløffende*.«

Winkles spankulerede rundt i Værelset en Stund og tog saa nølende Afsked.

Det blev tydeligt, at der var noget, han gik og rugede over, en Side af Sagen, der var af afgørende Vigtighed for ham, og som han tøvede med at fremstille. En Dag, da Redwood besøgte Bensington, lod han dem se et Glimt af, hvad det var, han havde paa Hjærte.

»Naa, hvordan gaar det altsammen?« spurgte han og gned sine Hænder.

»Vi er i Færd med at udarbejde en Slags Rapport.«

»Til Videnskabernes Selskab?«

»Ja.«

»Hm,« sagde Winkles med en meget dybsindig Mine, og gik hen og stillede sig op paa Kamin-tæppet. »Hm. Men — — — Nu kommer vi til Tingen. *Burde De?*«

»Burde vi — hvilket?«

»Burde De offentliggøre det?«

»Vi lever ikke i Middelalderen,« sagde Redwood.

»Nej, det véd jeg nok.«

»At tuske Kundskaber, som Cossar siger — det er den rette videnskabelige Methode.«

»I de fleste Tilfælde, ganske vist. Men — — — Dette er en Undtagelse.«

»Vi vil forelægge Videnskabernes Selskab hele Sagen paa rette Maade,« sagde Redwood.

Ved en senere Lejlighed vendte Winkles tilbage til dette Spørgsmaal.

»Det er i mange Henseender en exceptionel Opdagelse.«

»Det gør intet til Sagen,« svarede Redwood.

»Det er den Slags Viden, som let kunde føre til alvorlige Misbrug — alvorlige Farer, som Caterham kalder det.«

Redwood svarede ikke.

»Selv Uforsigtighed kunde — — —. Hvis vi nu vilde danne en Komité af paalidelige Folk til at kontrollere Fremstillingen af Rabaldermad — undskyld, Herakleophorbia — saa kunde vi — — —«

Han tav, og Redwood lod med en vis Følelse af Ubehag, som han ikke forstod, at det skulde være et Spørgsmaal.

Udenfor Redwoods og Bensingtons Værelser blev Winkles, uanset hans Videns Ufuldstændighed, en fremragende Avtoritet i Rabaldermad. Han skrev Breve for at forsvare Brugen deraf; han lavede Notitser og Artikler for at forklare dens Muligheder; han foer op for at holde Taler om den ved de mest uvedkommende Lejligheder under videnskabelige og medicinske Selskabers Møder; han gjorde sig til eet med den. Han udgav en Brochure med Titelen: »Sandheden om Rabaldermad,« hvori han reducerede hele Affæren i Hickleybrow til næsten ingenting. Han sagde, at det var absurd at paastaa, at Rabaldermad kunde gøre Folk halvnittende Alen høje. Det var en »øjnefaldende Overdrivelse.« Den vilde naturligvis gøre dem større, men det var ogsaa det hele.

Indenfor de to Opfinderes intime Kreds var det hovedsageligt klart, at Winkles var uhyre ivrig efter at hjælpe med ved Fremstillingen af Herakleophorbia, give dem en Haandsrækning med at læse Korrektur paa eventuelle Artikler, som de maaske var i Færd med at udarbejde om Æmnet, kort sagt, gøre et eller andet, der kunde give ham Lod og Del i Herakleophorbia-Fremstillingens Detailler. Han fortalte stadig dem begge to, at han følte, at det var en stor Ting, og at det havde store Muligheder. Hvis blot de var — »beskyttede paa en eller anden Maade.« Og tilsidst bad han en skøn Dag rent ud, om de vilde sige ham nøjagtigt, hvordan det blev lavet.

»Jeg har tænkt over noget, De har sagt,« svarede Redwood.

»Og det er?« sagde Winkles straalende.

»Det er den Slags Viden, som let kunde føre til alvorlige Misbrug,« sagde Redwood.

»Men jeg indser ikke, hvad det kommer mit Spørgsmaal ved,« sagde Winkles.

»Det gør det alligevel,« sagde Redwood.

Winkles tænkte over Tingen en Dags Tid eller to. Saa gik han til Redwood og sagde, at han var i Tvivl om, hvorvidt han burde give Redwoods lille Dreng Pulvere, om hvis Sammensætning han ingenting vidste; det forekom ham nærmest at være det samme som at paatage sig et Ansvar i Blinde. Det gjorde nu Redwood tankefuld.

»De har vel set, at Foreningen for fuldstændig Undertrykkelse af Rabaldermad erklærer at have

flere tusind Medlemmer,« sagde Winkles for at skifte Æmne.

»De har gjort Udkast til et Lovforslag,« vedblev Winkles. »De har faaet unge Caterham til at indbringe det — han var meget villig til det. De gør Alvor af det. Nu nedsætter de lokale Udvalg for at bearbejde Valgkandidater. De vil gøre det til en strafbar Handling at fremstille og opbevare Herakleophorbia uden særlig Bevilling, og til en Forbrydelse, der altid straffes med Fængsel, at give en hvilkensomhelst Person under en og tyve Rabaldermad — saadan kalder de det, véd De nok. Og saa er der jo de andre Foreninger med lignende Formaals. Alle Slags Folk. Foreningen for Bevarelsen af den gamle Legemsstørrelse vil tage Frederic Harrison paa Raad, siges der. De véd nok, han har skrevet en Afhandling om det; siger, at det er vulgært og i fuldstændig Uoverensstemmelse med den Aabenbaring af det menneskelige, som findes i Comtes Læresætninger. Det er en af den Slags Ting, som det attende Aarhundrede ikke *kunde* have frembragt, selv i sine værste Øjeblikke. Tanken om et saadant Fødemiddel er aldrig faldet Comte ind — hvilket viser, hvor slem den i Virkeligheden er. Ingen, siger han, som virkelig har forstaaet Comte«

»Men det er da vel ikke Deres Mening — — —« sagde Redwood, skræmmet ud af sin Foragt for Winkles.

»Alt dette bliver ikke til noget,« sagde Winkles. »Men den offentlige Mening er den offentlige Mening, og en Afstemning er en Afstemning. Enhver kan se, at det, De er i Lag med, bringer Forstyrrelse.

Og Menneskeheden er jo instinktmæssigt mod enhver Forstyrrelse. Det lader ikke til, at nogen tror paa Caterhams Idé om halvnittende Alen høje Mennesker, som ikke vilde kunne staa oprejst i en Kirke eller et Forsamlingshus eller nogensomhelst social eller godgørende Institution. Men ikke desto mindre er de slet ikke saa rolige for det. De forstaar, at der er noget — noget mere end en almindelig Opdagelse — — —

»Det,« sagde Redwood, »er der i enhver Opdagelse.«

»I ethvert Tilfælde er de ved at blive — urolige Caterham bliver ved at ride paa, hvad der kan ske, hvis det slipper løs igen. Jeg siger den ene Gang efter den anden, at det gør det ikke, og det kan det ikke. — Men — det er der!«

Og han foer omkring i Stuen en Stund, som om han havde i Sinde igen at komme igen ind paa Spørgsmaalet om Hemmeligheden, men betænkte sig saa og gik sin Vej.

De to Videnskabsmænd saa paa hinanden. En Tidlang talte kun deres Øjne.

»I værste Tilfælde,« sagde Redwood endelig med en Stemme, som han anstrængte sig for at gøre rolig, »vil jeg med egne Hænder give min Teddy Føden.«

III.

Det var kun et Par Dage efter denne Samtale, at Redwood en Dag aabnede sin Avis og saa, at

Konseilspræsidenten havde lovet at nedsætte en Kommission om Rabaldermad. Dette fik ham til at skynde sig med Avisen i Haanden til Bensingtons Lejlighed.

»Jeg tror, Winkles bestræber sig for at spænde Ben for Stoffet. Han spiller under Dække med Caterham. Han bliver ved at snakke om det og hvad det vil udrette, og derved skræmmer han Folk. Hvis han fortsætter paa den Maade, tror jeg virkelig, at han bliver til Gêne for Undersøgelserne. Allerede under de nuværende Omstændigheder — da der er dette her med min lille Dreng — — —«

Bensington haabede, at Winkles vilde dy sig.

»Har De lagt Mærke til, at han har faaet den Vane at kalde det Rabaldermad?«

»Jeg kan ikke lide det Navn,« sagde Bensington med et Blik over Brillerne.

»Det Navn betegner akkurat, hvad det er — for Winkles.«

»Men hvorfor bliver han ved at snakke løs om det? Det er jo ikke hans Opfindelse!«

»Det er noget, der smager af Rabalder og Reklame,« sagde Redwood. »Jeg forstaar det ikke. Men hvis det ikke er hans Opfindelse, saa skal i alt Fald alle Mennesker bringes til at tro, at det er. Skønt *det* spiller for Resten ingen Rolle.«

»I Tilfælde af, at denne uvidende, denne latterlige Agitation bliver alvorlig — — —« begyndte Bensington.

»Min lille Dreng kan ikke undvære Stoffet,« sagde Redwood. »Men jeg indser ikke, hvordan jeg

for Øjeblikket kan hjælpe mig selv. I værste Tilfælde — — —

En let Støj gjorde dem opmærksom paa Winkles' Nærværelse. Han stod midt i Stuen og gned sine Hænder.

»Gid De vilde banke paa,« sagde Bensington og saa arrigt over Guldbrillerne.

Winkles bad om Forladelse. Saa vendte han sig til Redwood.

»Det var rart, jeg traf Dem her,« begyndte han. »Tingen er — — —«

»Har De set dette her om en Kommission, der skal nedsættes,« afbrød Redwood ham.

»Ja,« svarede Winkles, bragt ud af sin Tankegang. »Ja.«

»Hvad mener De om det?«

»Det er fortræffeligt,« svarede Winkles. »Det vil ganske bestemt sætte en Stopper for det meste af dette Skraal. Lufte ud i hele Sagen. Stoppe Munden paa Caterham. Men det var ikke det, jeg kom herhen for, Redwood. Tingen er — — —«

»Jeg synes ikke om denne Kommission,« sagde Bensington.

»Jeg kan forsikre Dem, at det gaar i Orden altsammen. Jeg tør sige — jeg tror ikke, at jeg derved begaar noget Tillidsbrud — at det er meget muligt, at jeg faar Sæde i Kommissionen — — —«

»Hum,« sagde Redwood, som stirrede ind i Ilden.

»Jeg kan klare hele Sagen. Jeg kan gøre det fuldstændig indlysende, for det første, at Stoffet lader sig kontrollere, og for det andet, at der maatte intet mindre end et Mirakel til, for at noget lignende som Katastrofen i Hickleybrow paa nogen Maade kunde

hænde igen. Det er netop, hvad der behøves — en Forsikring af en Avtoritet. Naturligvis kunde jeg tale med større Tillidsfuldhed, dersom jeg vidste — — Men det er jo ikke det, der foreligger. Og netop for Øjeblikket er der noget andet, en anden lille Sag, som jeg gerne vil raadføre mig med Dem om. Æhem. Tingen er — — — Ja — æ — — — Jeg er tilfældigvis i en lille Forlegenhed, og De kan hjælpe mig ud af den.«

Redwood saa spørgende paa ham og glædede sig i Stilhed.

»Hvad jeg siger om denne Sag, er — ganske i Fortrolighed.«

»Videre,« sagde Redwood. »Det behøver De ikke at være bekymret for.«

»Der er for nylig bleven betroet mig Tilsynet med et Barn — et Barn af — af en højtstaaende Personlighed.«

Winkles rømmede sig.

»De avancerer,« sagde Redwood.

»Jeg maa tilstaa, at det for en stor Del skyldes Deres Pulvere — og Rygtet om det Held, jeg har haft med Deres lille Dreng — — — Det lader sig ikke skjule, at der er en stærk Opinion imod Anvendelsen af dem. Og alligevel viser det sig, at blandt mere intelligente — — — Man maa jo gaa stilsfærdigt til Værks i slige Sager — lidt efter lidt. Ikke desto mindre, hvad angaar Hendes Durchlauch — jeg mener min lille nye Patient. Sandt at sige — det var Faderen, der foreslog det. Ellers vilde jeg aldrig — — —«

Redwood saa, at han var i Forlegenhed.

»Jeg troede, De nærede Tvivl om det tilraadelige ved at anvende de Pulvere,« sagde Redwood.

»Min Tvivl var rent forbigaaende.«

»De har ikke i Sinde at ophøre — — —«

»At give Deres lille Dreng dem? Paa ingen Maade!«

»Saa vidt jeg kan se, vilde det ogsaa være et Mord.«

»Ikke for alt i Verden vilde jeg gøre det.«

»De skal faa Pulverne,« sagde Redwood.

»For De kunde vel ikke — — —«

»Nej jeg kunde ikke,« sagde Redwood. »Der eksisterer ingen Recept. Det nytter ikke noget, Winkles; De maa undskylde, at jeg taler rent ud. Jeg skal selv lave Pulverne til Dem.«

»Det er maaske ogsaa det bedste,« sagde Winkles efter et Øjeblik at have stirret vist paa Redwood, »— det er maaske ogsaa det bedste.«

Og han tilføjede:

»Jeg kan forsikre Dem, at det kommer mig virkelig fuldstændigt ud paa eet.«

IV.

Da Winkles var gaaet, stillede Bensington sig foran Kaminen og saa ned paa Redwood.

»Hendes Durchlaughtighed!« bemærkede han.

»Hendes Durchlaughtighed!« gentog Redwood.

»Det er Fyrstinden af Weser Dreiburg!«

»En Kvartkusine til — — —!«

»Redwood,« sagde Bensington, »jeg véd nok,

det lyder løjerligt, men — tror De, at Winkles forstaar det?»

»Hvilket?»

»Hvad det egentlig er, vi har frembragt. Forstaar han virkelig,« vedblev Bensington med sænket Stemme og Blikket fæstet paa Døren, »at i Familien — hans nye Patients Familie —«

»Ja,« sagde Redwood.

»Som altid snarest har været en Smule *under* — *under* —«

»Jævnmaalet?»

»Ja. Og som saa *uhyre* taktfuldt har undladt at være fremragende i *nogen* Henseende. At han i denne Familie vil frembringe en kongelig Person — en forstørret kongelig Person — paa *den* Størrelse. Jeg vil sige Dem noget, Redwood, jeg er ikke sikker paa, om det ikke næsten smager af — *Højforræderi* . . .«

Han tog Blikket fra Døren og fæstede det paa Redwood.

Redwood gjorde en kort Haandbevægelse ad Ilden.

»Nej gu véd han det ikke!« sagde han. »Det Menneske véd ikke nogetsomhelst. Det var hans mest irriterende Egenskab som Student. Ikke nogetsomhelst. Han tog alle sine Eksamener, han havde alle sine Kendsgærninger paa rede Haand — men Viden havde han ikke mere af end en Reol, der bærer et Konversationsleksikon. Og han véd heller ingenting *nu*. Han er Winkles og ude af Stand til at optage noget i sig, som ikke umiddelbart og direkte har Hensyn til hans eget overfladiske Jeg. Han

mangler hvert Spor af Indbildningskraft og er som Følge deraf ude af Stand til at erhverve Viden. Ingen kunde paa nogen mulig Maade tage saa mange Eksamener og være saa vel oplært, saa fuldendt og saa heldig som Læge uden netop denne Uformuenhed. Det er Tingen. Og til Trods for alt, hvad han har set og hørt og er bleven belært om, er han, hvad han er — han har ikke Begreb om, hvad han har sat i Gang. Han har fundet sig i en god Reklame i Rabaldermad, og saa er der nogen, der har bragt ham i Forbindelse med dette Barn af Kongefamilien — og det gør Reklamen saa meget des bedre! Og at Weser Dreiburg snart vil staa overfor det kolossale Problem, en nogle og tredive Fod høj Fyrstinde, det er en Kendsgærning, som ikke blot ikke er faldet ham ind, men som overhovedet slet ikke kunde — ikke *kunde* falde ham ind!»

»Der bliver et frygteligt Spektakel,« sagde Ben-sington.

»Ja, inden Aaret er omme.«

»Saa snart de virkelig ser, at hun bliver ved at vokse.«

»Medmindre de gør, som den Slags Folk plejer — neddysser det.«

»Det er en ordentlig Portion at neddysses.«

»Det er det!«

»Gud maa vide, hvad de vil gøre?«

»De gør aldrig noget — deri bestaar den kongelige Takt.«

»De bliver da nødt til at gøre noget.«

»Maaske *hun* vil.«

»Vorherre bevares! Ja.«

»De holder hende skjult. Den Slags Ting har man hørt før.«

Redwood brast i en fortvivlet Latter.

»Det overflødige Kongeblood — Barnet med Jærnmasken!« sagde han. »De kommer til at gemme hende i det højeste Taarn i det gamle Weser Dreiburg Slot og slaa Hul i Lofterne, efterhaanden som hun vokser fra Etage til Etage! . . . Naa ja, jeg sidder i akkurat den samme Suppedas. Og Cossar og hans tre Dreng. Og — — — Ak ja.«

»Der bliver et frygteligt Spektakel,« gentog Bensington uden at istemme Latteren. »Et *frygteligt* Spektakel. De har vel virkelig gennemtænkt Sagen grundigt, Redwood? De er ganske sikker paa, at det ikke vilde være klogere at advare Winkles, gradvist vænne Deres lille Dreng fra og — og holde sig til den theoretiske Triumf?«

»Gud give, De vilde tilbringe en halv Time i mit Barnekammer, naar Føden kommer en Smule for sent,« sagde Redwood med en irriteret Klang i Stemmen, »saa vilde De ikke tale saadan, Bensington. Desuden — advare Winkles! Nej Tak! Denne Flodbølge har grebet os, uden at vi selv vidste af det, og hvad enten vi er forskrækkede eller ej, saa *maa vi svømme!*«

»Ja, det maa vi vel,« sagde Bensington og stirrede paa sine Tæer. »Ja. Vi maa svømme. Og Deres Dreng maa svømme, og Cossars Dreng — han har givet dem alle tre det. Cossar er ikke partisk af sig — alt eller intet! Og Hendes Durchlauchtighed. Og alt muligt. Vi bliver ved at lave Føden. Cossar med. Vi er kun lige ved Begyndelsen til

Begyndelsen, Redwood. Det er klart, at der kommer alle Slags Følger. Umaadeligt store Følger. Men jeg kan ikke forestille mig dem, Redwood. Undertagen — — —«

Han betragtede sine Negle. Saa saa han op paa Redwood med milde Øjne gennem Brillerglassene.

»Jeg er halvt om halvt tilbøjelig til at synes,« vovede han sig frem, »at Caterham har Ret. Til Tider. Det vil ødelægge Tingenes Symmetri. Det vil forrykke — ja, hvad vil det ikke forrykke?«

»Hvad det end forrykker,« sagde Redwood, »saa maa min lille Dreng have den Føde.«

De hørte nogen komme hurtigt snublende op ad Trapperne. Saa stak Cossar sit Hoved ind ad Døren. »Hov!« sagde han ved at se deres Ansigter; saa traadte han indenfor og spurgte: »Hvad er det?«

De fortalte ham om Fyrstinden.

»Vanskeligt Spørgsmaal!« svarede han. »Ikke Spor. Hun vil vokse. Din Dreng vil vokse. Alle de andre, I giver det, vil vokse. Alting. Som bare Pokker. Hvad vanskeligt er der i det? Det er jo i sin Orden. Det kunde da ethvert Barn sige jer. Hvad er det saa, I gør Kvalm om?«

De forsøgte at gøre ham det forstaaeligt.

»Ikke blive ved med det!« hylede ham. »Men — — —! I kan ikke lade være nu. Det er det, I er til. Det er det, Winkles er til. Det er ganske i sin Orden. Jeg har ofte undret mig over, hvad der egentlig var Meningen med Winkles. Nu er det jo soleklart. Hvad er der da i Vejen? Forstyrrelse?

Selvfølgelig! *Vende op og ned paa Ting?* Vende op og ned paa alting. Og det grundigt — vende op og ned paa alt, hvad der vedkommer Menneskeheden. Det er som Fod i Hose. De vil prøve paa at stoppe det, men de kommer for sent. Det er nu deres Manér altid at komme for sent. Kil I bare paa og sæt saa meget af det i Virksomhed, som I kan. Tak Gud, at han vil gøre Brug af jer!»

»Men Konflikten!» sagde Bensington, »Presset! Jeg véd ikke, om du har forestillet dig — — —»

»Du burde have været en eller anden Slags lille Plante, Bensington« sagde Cossar, »— det burde du virkelig. Saadan en, der kunde gro paa et Klippeanlæg i en Have. Her sidder du med en forfærdelig og vidunderlig Begavelse, og alt, hvad du tror, at du er skabt til, er bare at blive siddende og spise din Mad. Tror du maaske, at denne Verden er lavet for gamle Kællinger til at sjokke rundt i? Naa, i alt Fald kan I ikke lade være nu — I er *nødte* til at blive ved.«

»Ja, det maa vi vel,« sagde Redwood. »Langsomt —«

»Nej!« brølede Cossar med vældig Røst. »Nej! Lav saa meget, som I kan, og saa hurtigt, som I kan. Spred det omkring!«

Her inspireredes han til en Vittighed. Med en mægtig, opadgaaende Armbevægelse parodierte han en af Redwoods Kurver.

»Redwood,« sagde han for at fremhæve Pointen i Hentydningen, »gør det SAADAN!«

V.

Det lader til, at der er en Grænse for moderlig Stolthed. Fru Redwood naaede den, da hendes Søn havde fuldendt den sjette Maaned af sin jordiske Tilværelse. En Dag gik hans elegante Kurvevugge-Barnevogn i Stykker under ham, og han blev bragt brølende hjem paa Mælkemandens Trækkevogn. Den unge Mand vejede paa dette Tidspunkt ni og halvtreds og et halvt Pund, var otte og fyrretyve Tommer høj og kunde løfte omtrent tredsindstyve Pund. Han blev baaret op ad Trappen til Barnekammeret af Kokke- og Stuepigen. Efter denne Begivenhed kunde Opdagelsen kun være et Tidsspørgsmaal. En Eftermiddag, da Redwood kom hjem fra sit Laboratorium, fandt han sin ulyksalige Hustru fordybet i »The Mighty Atom's« fængslende Blade; ved Synet af ham lagde hun Bogen fra sig, styrtede frem og brast i Graad ved hans Skulder.

»Sig mig, hvad det er, du har gjort ved ham,« jamrede hun. »Sig mig, hvad du har *gjort*.«

Redwood tog hendes Haand og førte hende hen til Sofaen, medens han bestræbte sig for at finde paa en tilfredsstillende Forsvarstaktik.

»Der er ingenting i Vejen, min Ven, sagde han. »Der er ingenting i Vejen. Du er kun en Smule overanstrengt. Det er den billige Barnevogns Skyld. Jeg har bestilt en Mand med en solidere Rullestol til at komme herhen i Morgen —«

Fru Redwood saa paa ham med taarefyldte Øjne over sit Lommetørklæde.

»Et lille Barn i en Rullestol?« hulkede hun.

»Ja, hvorfor ikke?»

»Det er ligesom han var en Krøbling.«

»Det er ligesom han er en Kæmpedreng, min Ven, og du har ingen Grund til at skamme dig over ham.«

»Du har gjort noget ved ham,« sagde hun.

»Jeg kan se det i dit Ansigt.«

»Det har da i alt Fald ikke kuert ham i Væksten,« var Redwood hjærteløs nok til at svare.

»Jeg *vidste* det,« sagde Fru Redwood og knugede sit sammentrillede Lommetørklæde i den ene Haand. Hun saa paa ham med en pludselig Overgang til Strænghed. »Hvad har du gjort ved vort Barn?»

»Hvad er der paa Færde med ham?»

»Han er saa stor. Han er en Vanskabning.«

»Vrøvl. Han er saa sundt og friskt et Barn, som en Kvinde nogensinde har haft. Hvad er der paa Færde med ham?»

»Se paa hans Størrelse.«

»Den er god nok. Se paa alle de usle smaa Unger, man ellers træffer paa. Han er det prægtigste Barn — — —«

»Han er *altfor* prægtig,« sagde Fru Redwood.

»Det bliver ikke ved,« sagde hendes Mand beroligende. »Det er bare saadan et pludseligt Tilløb, han har taget.«

Men han vidste meget godt, at det vilde blive ved. Og det gjorde det. Da Drengen fyldte eet Aar, var han netop fem Fod minus een Tomme høj og vejede seks Lispund og ni Pund; han var med andre Ord ligesaa stor som et af Englebørnene i Peterskirken, og hans venskabelige Nævetag i Be-

søgendes Haar og Ansigtstræk blev et Samtaleæmne i hele West Kensington. De havde en Sygestol til at bære ham op og ned til hans Barnekammer i, og hans særlige Oppasser, en muskelstærk ung Mand i god Træning, plejede at køre rundt med ham i en Avtomobil-Barnevogn paa otte Hestekræfter, bygget specielt efter hans Behov. Det var i enhver Henseende heldigt, at Redwood foruden sit Professorat ogsaa havde god Fortjeneste som sagkyndigt Vidne i Retssager.

Naar man var kommen sig af Overraskelsen over lille Redwoods enorme Størrelse, var han, efter hvad jeg har hørt sige af Folk, som næsten hver Dag plejede at se ham tøftøffe langsomt omkring i Hyde Park, et ualmindeligt kvikt og kønt Barn. Det var sjældent, at han græd eller trængte til at trøstes. I Reglen sad han med en stor Rangle i Haanden, og undertiden prajede han paa en gemytlig, demokratisk Maade Omnibuskuskene og Politibetjentene paa Kørebanen udenfor Rækværket som: »Dadda!« og »Babba!«

»Dér kører denne hersens store Rabaldermad-
Unge,« plejede Omnibuskuskene saa at sige.

»Han ser da ikke ud til at fejle noget,« bemærkede Passageren ved Siden af ham i Reglen.

»Han bliver flasket op,« forklarede Kusken.
»Jeg har hørt sige, at hans Flaske rummer fire
Potter og maatte laves særligt til ham.«

»Et rigtigt sundt og friskt Barn er han i alt Fald,«
afsluttede Passageren Samtalen.

Da det gik op for Fru Redwood, at han ganske naturligt vedblev at vokse uden Grænse — og det

gjorde det egentlig for første Gang, da Avtomobil-Barnevognen blev anskaffet — fik hun et Anfald af lidenskabelig Fortvivlelse. Hun erklærede, at hun aldrig mere vilde sætte sine Ben i Barnekammeret, ønskede, at hun var død, ønskede, at Drengen var død, ønskede, at alle Mennesker vare døde, ønskede, at hun aldrig havde giftet sig med Redwood, ønskede, at ingen nogensinde vilde gifte sig med nogen, rasede en Stund og trak sig derefter tilbage til sit eget Værelse, hvor hun i tre Dage levede næsten udelukkende af Bouillon. Da Redwood kom for at tale hende til Fornuft, kastede hun Hovedpuderne rundt i Stuen og græd og rev sig i Haaret.

»Der er ingenting i Vejen med *ham*,« sagde Redwood. »Det er meget bedre for ham at være stor. Du vilde da ikke holde af, at han var mindre end andre Folks Børn.«

»Jeg vil have, at han skal være *ligesom* andre Børn, hverken større eller mindre. Jeg vil have, at han skulde være en sød lille Dreng, ligesom Georgina Phyllis er en sød lille Pige, og jeg vil have, at han skulde vokse pænt op paa en pæn Maade, og i Stedet for« — den ulyksalige Kones Stemme knækkede over — »gaar han med voksne Mandfolke-Sko og bliver trillet rundt med — uhu! — Petroleum!«

»Jeg kan aldrig elske ham,« jamrede hun, »aldrig! Han er altfor stor for mig! Jeg kan aldrig være en Moder for ham, saadan som jeg havde villet være det!«

Men tilsidst fik de hende da lokket ind i Barnekammeret, og dér sad Edward Monson Redwood (Øgenavnet »Pantagrue!« fik han først senere) og gængede

i en ekstra afstivet Gyngestol og smilede og pludrede: »Guh« og »Vov.« Og Fru Redwoods Hjærte vendte sig atter mod hendes Barn, og hun gik hen og omfavnede ham og græd.

»De har gjort noget ved dig,« hulkede hun, »og du vil vokse og vokse, min egen søde Unge, men hvad jeg kan gøre for at skaffe dig en god Opdragelse, det vil jeg gøre for din Skyld, hvad saa end din Fader vil sige.«

Og Redwood, som havde hjulpet med til at lokke hende hen til Barnekammerets Dør, gik meget lettet ned ad Korridoren.

(Pyh! Det er min Sandten et drøjt Stykke Arbejde at være Mandfolk — saa længe Fruentimmerne er, som de er!)

VI.

Førend Aaret var omme, kunde — foruden Redwoods banebrydende Køretøj — adskillige Avtomobil-Barnevogne ses i Londons vestlige Kvarterer. Det er bleven mig sagt, at der var hele elleve; men de omhyggeligste Efterforskninger giver kun paalidelige Vidnesbyrd om Eksistensen af seks paa den Tid indenfor Hovedstadens Grænser. Det lader til, at Stoffet virkede forskelligt paa forskellige Typer af Legemsbygning. I Begyndelsen blev Herakleophorbia ikke fremstillet i en saadan Form, at det kunde gives i Indsprøjtninger, og der kan ikke være Tvivl om, at en ret betydelig Del af Menneskeheden er ude af Stand til at optage dette

Stof i sig gennem Fordøjelsens normale Gang. Det blev for Eksempel givet Winkles' yngste Dreng; men han lader til at have været ligesaa fuldstændigt ude af Stand til at vokse, som hans Fader efter Redwoods Mening var ude af Stand til at erhverve Viden. Andre Børn — efter hvad Foreningen for fuldstændig Undertrykkelse af Rabaldermad har meddelt — blev paa en uforklarlig Maade svækkede deraf og døde tidligt af Børnesygdomme. Cossars Dreng derimod gik løs paa det med forbavsende Graadighed.

Naar noget saadant griber ind i Menneskehedens Liv, er Anvendelsen deraf naturligvis ikke nogen ganske simpel Sag; Vækst i Særdeleshed er en kompliceret Ting, og alle Bestræbelser for at almindeliggøre maa nødvendigvis blive en Smule unøjagtige. Men Fødens almindelige Lov syntes at være, at naar den overhovedet kunde optages i Legemet, var dens fremskyndende Virkning ens i alle Tilfælde. Den gjorde Væksten seks à syv Gange stærkere end under almindelige Forhold, men ud over dette gik den ikke, hvor stort et Kvantum Føde man end bragte i Anvendelse. Det viste sig oven i Købet, at overdreven Brug af Herakleophorbia ud over det nødvendige Minimum førte til sygelige Fordøjelsesforstyrrelser, til Kræft og Svulster, Forbeninger og deslige. Og det blev snart klart, at naar først Væksten efter den store Maalestok var begyndt, kunde den kun vedblive i samme Maalestok, og en fortsat Indgiven af Herakleophorbia i smaa men tilstrækkelige Doser var en tvingende Nødvendighed. Hvis den blev afbrudt, mens Væksten endnu stod

paa, indtraadte der først en ubestemt Fornemmelse af Uro og Utilpashed, derefter kom en Graadigheds-Periode — saadan som man havde set det med de unge Rotter i Hankey — og saa blev det voksende Væsen grebet af en Slags skærpet Anæmi, sygnede han og døde. Planter led paa lignende Maade.

Dette gjaldt imidlertid kun Vækstperioden. Saa snart den voksne Alder naaedes — hos Planter repræsenteredes denne af Dannelsen af de første Blomsterknopper — aftog Trangen til og Begæret efter Herakleophorbia, og saa snart Planten eller Dyret var fuldstændig modent, behøvede det aldeles ikke mere at forsynes med Føden. Individet var nu saa at sige fuldstændigt fæstnet efter den nye Maalestok, og det i den Grad, at — som Tidslerne i Omegnen af Hickleybrow og Græsset paa Bakkeskrænten allerede beviste — det frembragte kæmpe-mæssigt Afkom af sin Art.

Og inden ret længe begyndte lille Redwood, den nye Races Banebryder, det første af alle Børn, der havde spist Føden, at kravle om i sit Barnekammer, slaa Møbler i Stykker, bide som en Hest, knibe som en Skruestikke, og med Kæmperøst brøle Barneord til sin »Nanna« og »Mamma« og den noget forskrækkede og af Ærefrygt grebne »Pappa,« som havde forvoldt hele Ulykken.

De bedste Hensigter var Barnet medfødte. »Padda' go' Deng, go' Deng,« plejede han at sige, naar skrøbelige Genstande gik i Smadder rundt om ham. »Padda« var hans Gengivelse af Pantagruel, det Øgenavn, Redwood havde givet ham. Og uden at tage Hensyn til visse gamle og kloge Hoveder —

hvad der senere førte til Ubehageligheder — og efter et Sammenstød med Bygningslovgivningen lod Cossar paa en tom Grund ved Siden af Redwoods Hjem opføre en hyggelig og lys Legestue, Skolestue og Barnekammer for deres fire Drenge — en Stue paa tredive Alen i Firkant og tyve Alens Højde.

Redwood forelskede sig i dette store Barnekammer, alt som han og Cossar byggede det, og hans Interesse for Kurver tabte sig, som han aldrig havde drømt om, at den kunde, overfor hans Søns umiddelbare Fornødenheder.

»Det er en meget alvorlig Sag,« sagde han, »at udstyre et Barnekammer. Meget alvorlig. Væggene, Tingene i Stuen, alle vil tale til denne nye Sjæl, mere eller mindre veltalende, og lære den eller undlade at lære den Tusinder af Ting.«

»Selvfølgelig,« sagde Cossar og skyndte sig at tage sin Hat.

Deres Samarbejde gik for sig i stor Endrægtighed, men Redwood præsterede det meste af de fornødne pædagogiske Theorier.

De lod Væggene og Træværket male med livlige og kraftige Farver; hvidt med et svagt Anstrøg af lyserødt var den mest fremherskende, men der var Striber af stærke og rene Farver til at fremhæve Bygningens enkle Linier. »Rene Farver *maa* vi have,« sagde Redwood. Et Sted lod han anbringe en smuk vandret Række Firkanter, hvor højrødt og violet, orange og citrongult, blaåt og grønt i mange Afskygninger og mange Nuancer fremhævede hverandre. Disse Firkanter kunne Kæmpebørnene flytte om paa og stille sammen efter Behag. »Ornamenter

kan komme senere,« sagde Redwood. »Lad dem først gøre sig til Herre over alle Farvernes Rækkefølge, saa kan vi gaa over til noget andet. Der er ingen Grund til at gøre dem forudindtagne til Gunst for nogen særlig Farve eller Tegning.«

Og Redwood vedblev:

»Stuen maa være fuld af Ting, der kan interessere dem. Interesse er ligesom Føde for et Barn, men Tomhed er Pinsel og Sultefodring. Han maa have Billeder i Overflod.«

Der blev imidlertid ikke hængt Billeder paa Væggene til stadigt Brug, men der blev ophængt tomme Rammer, i hvilke nye Billeder kunde anbringes; naar de have mistet Nyhedens Interesse, kunde de tages ud og gemmes i en Mappe. Der var eet Vindue, hvorfra man kunde se helt ned ad en Gade, og for at forøge Interessen havde Redwood over Barnekammerets Tag ladet opsætte et Camera obscura, der gav Udsigt over Kensingtons Hovedgade og ikke saa lidt af Parken.

I en Krog stod den overmaade hæderlige Genstand, en Regnemaskine, to Alen i Kvadrat, et særlig solidt Stykke Isenkram med afrundede Hjørner, og afventede de unge Kæmpers første Forsøg i Regnekunsten. Der var ogsaa et Par uldne Lam og den Slags Afgudsbilleder; men i Stedet for var Cossar, uden at indlade sig paa nærmere Forklaringer, en Dag kommen kørende med tre Drosker fulde af Legetøj (altsammen Genstande, der netop var store nok til, at de kommende Børn ikke kunde putte dem i Munden og faa dem forkert i Halsen) som kunde stables op, stilles paa Rad, trilles omkring, bides i,

baskes og rasles med, slaas sammen, fingereres ved, trækkes ud, aabnes, lukkes, mishandles og eksperimenteres med, saa meget det skulde være. Der var en Mængde Træklodser af forskellig Farve, af lange og tærningformede, Klodser af blankt Porcellæn, Klodser af klart Glas og Klodser af Kautschuk; der var Plader og Tavler; der var Kegler, afstumpede Kegler og Cylindre; der var fladtrykte og forlængede Sfæroider, Kugler af forskellige Stoffer, massive og hule, en Mængde Æsker af forskellig Størrelser og Former, med Hængsellaag og Skruelaag og Skydelaag, og et Par Stykker med Smæklaas; der var elastiske Baand og Læderremme, og en hel Del kluntede, solide smaa Tingester af samme Størrelse, som kunde staa uden at vælte og mindede om Menneskeskikkelser. »Giv dem dette her,« sagde Cossar. »Eet Stykke ad Gangen.«

Disse Genstande anbragte Redwood i et Vægskab i det ene Hjørne. Langs Stuens ene Væg, i passende Højde for et tre, fire Alens Barn, fandtes en sort Tavle, paa hvilken Ungerne kunde lave Kruseduller med hvidt og farvet Kridt, og tæt derved en Slags Tegneblok, hvoraf man kunde rive det ene Blad efter det andet, og paa hvilken de kunde tegne med Kul; der stod ogsaa en lille Pult, forsynet med store Tømmermandsblyanter af forskellig Haardhed og et rigeligt Forraad af Papir, hvorpaa Drengene først kunde lave Kradserier og senerehen pæne Tegninger. Og desuden bestilte Redwood — saa langt frem i Tiden gik hans Fantasi — ekstrastore Tuber med flydende Farver og Farvelader med Pastelstifter til den Tid, da der vilde

blive Brug for sligt. Han købte ogsaa et Par Tønder Modeller-Ler.

»I Begyndelsen skal han og hans Lærer modellere sammen,« sagde han, »og naar han bliver dygtigere, skal han kopiere Afstøbninger og maaske Dyr. Og det er sandt, jeg maa ogsaa lade lave en Værktøjskasse til ham! Og saa Bøger. Jeg kommer til at vælge en hel Del Bøger til ham, og de maa være storstilede. Hvilken Slags Bøger vil han faa Brug for? Hans Fantasi maa næres. Det er, naar alt kommer til alt, Kronen paa enhver Opdragelse. Kronen — ligesom sunde Vaner i Tanke og Handling er Thronen. Slet ingen Fantasi skaber Brutalitet; en slet næret Fantasi skaber Lystenhed og Fejghed; men en ædel Fantasi er en Guddomsgave her paa Jorden. Han skal ogsaa, naar Tid er, drømme om et dejligt Feland og om alle Livets sælsomme Smaating; men i Hovedsagen skal hans Fantasi næres af den herlige Virkelighed. Han skal faa Historier om Rejser i hele Verden, Rejser og æventyrlige Hændelser og hvordan Verden blev erobret; han skal faa Historier om Dyr, store Bøger herligt og klart skrevne om Pattedyr og Fugle og Krybdyr og Planter, store Bøger om Himlens Dybder og Havets Hemmeligheder; han skal faa historiske Værker og Landkort over alle de Riger, som Verden nogensinde har kendt, Billeder og Historier om alle Menneskeracer og deres Sæder og Skikke. Og han maa ogsaa have Bøger og Billeder, der kan skærpe hans Skønhedssans, fine japanske Billeder, der kan lære ham at elske de fineste Skønheder hos Fugl og Slyngtraad og faldende Blomst, og ikke mindre occiden-

talske Billeder, Billeder af skønne Mænd og Kvinder, yndefulde Grupperinger og store Udsigter over Land og Sø. Han skal faa Bøger om, hvordan Huse og Slotte bygges; han skal tegne Skitser af Stuer og Planer af Byer — — —. Jeg tror, jeg kommer til at give ham et lille Theater — — —. Og saa er der Musiken!»

Redwood gennemtænkte Spørgsmaalet og blev enig med sig selv om, at hans Søn bedst kunde begynde med et meget rent klingende Harmonium paa een Oktav, som saa senere kunde udvides.

»Han skal begynde med at lege med saadan et, synge til det og give Tonerne Navne,« sagde Redwood, »og senere — — —.«

Han stirrede op mod Vindueskarmen over hans Hoved og maalte Værelsets Størrelse med Blikket.

»De kommer til at bygge hans Klaver herinde,« sagde han. »Bringe det herind Stykke for Stykke.«

Han flakkede om mellem sine Forberedelser — en tankefuld, mørk lille Skikkelse. Hvis Læseren kunde se ham dér, vilde han have mindet ham om en ti Tommer høj Mand i et almindeligt Barnekammer. Et stort Kamintæppe — det var i Virkeligheden et Smyrna-Tæppe paa fire Hundrede Kvadratfod — paa hvilket lille Redwood snart skulde kravle, strakte sig foran det tilgitrede elektriske Varmeapparat, som skulde opvarme hele Rummet. En af Cossars Folk stod oppe paa et Stillads, i Færd med at anbringe den store Ramme, som skulde indeholde de vekslende Billeder. En Klatpapiersbog til et Herbarium, saa stor som en Gadedør, stod lænet til Væggen, og op af den stak en kæmpemæssig Stilk,

Kanten af et Blad og en enkelt Blomst af Fuglegræs, altsammen af den kolossale Størrelse, der snart skulde gøre Urshot berømt i hele den botaniske Verden.

Der kom en Slags Vantro over Redwood, mens han stod blandt alle disse Ting.

»Hvis det virkelig bliver ved — — —« sagde Redwood og stirrede op i Loftet højt deroppe.

Langt borte fra lød, næsten ligesom til Svar paa hans Ord, en Lyd som Brølene af en jublende fornøjet Tyr.

»Jo vist bliver det ved,« sagde Redwood. »Det er soleklart.«

Saa kom rungende Slag i et Bord, fulgte af et mægtigt, galende Raab: »Guluh! Buru! Bzz . . .«

»Det bedste, jeg kan gøre,« sagde Redwood og slog ind paa en anden Tankegang, »er selv at blive hans Lærer.«

Den Dundren i Bordet blev mere og mere indtrængende. Et Øjeblik forekom det Redwood, at den blev rytmisk som et Lokomotivs Stempelslag — et Lokomotiv, kunde han have indbildt sig, foran et stort Tog af Begivenheder, som susede frem imod ham. Saa blev Virkningen forstyrret af en Række skarpere Slag, som gentog sig.

»Kom ind!« raabte han, da han opdagede, at nogen bankede paa Døren. Døren, der var stor nok til en Domkirke, aabnede sig langsomt paa Klem, det nye Hængsel ophørte at knirke, og Bensington stod i Sprækken og udstraalede Velvillie under sin Skaldepande og over sine Brilleglas.

»Jeg dristede mig til at gaa herhen for at se,«

hviskede han paa en fortrolig og hemmelighedsfuld Maade.

»Kom indenfor,« sagde Redwood. Det gjorde Bensington og lukkede Døren efter sig.

Han gik nogle Skridt frem i Værelset med Hænderne paa Ryggen og kiggede med fugleagtige Bevægelser paa Dimensionerne rundtom. Saa strøg han sig tankefuldt om Hagen.

»Hver Gang jeg kommer herind,« sagde han med en dæmpet Klang i Stemmen, »slaar det mig, hvor — *stort* det er.«

»Ja,« sagde Redwood, der ogsaa lod Blikket glide omkring, som om han forsøgte paa at holde fast paa Synsindtrykket. »Ja. Og de bliver jo ogsaa store.«

»Det bliver de,« sagde Bensington, og der klang næsten Ærefrygt gennem hans Tone. »*Meget* store.«

De saa paa hinanden — man kunde næsten sige frygtsomt.

»Ja, meget store,« gentog Bensington, idet han strøg sig ned ad Næsen og tvivlsomt spejdede efter et bekræftende Udtryk i Redwoods Ansigt. »Alle sammen — forfærdeligt store. Jeg synes ikke, at jeg er i Stand til at forestille mig — ikke en Gang her i disse Omgivelser — hvor store de allesammen vil blive.«

FEMTE KAPITEL.

Bensington bliver den lille.

I.

Det var, medens Kommissionen om Rabaldermad var i Færd med at affatte sin Betænkning, at Herakleophorbia for Alvor begyndte at vise sin Ævne til at sive ud. Og at dette andet Udbrud kom saa tidligt, var, i alt Fald fra Cossars Synspunkt, saa meget mere uheldigt, som det endnu eksisterende Udkast til Betænkningen viser, at Kommissionen, under Vejledning af sit fremragende Medlem, Dr. med. et phil. Stephen Winkles (Medlem af det kongelige Videnskabernes Selskab og af det kongelige medicinske Selskab etc.), allerede var kommen fuldstændigt paa det rene med, at en tilfældig Udsiven var en Umulighed, og derfor maatte hævde, at man ved at overdrage Fremstillingen af Rabaldermad til et Udvalg af Mænd med de fornødne Forudsætninger (blandt dem først og fremmest Winkles) og give dem absolut Kontrol over Salget vilde gøre mere end nok for at imødegaa alle fornuftige Indvendinger

imod den frie Udbredelse af Stoffet. Dette Udvalg skulde have uindskrænket Monopol. Og det maa virkelig betragtes som en Skæbnens Ironi, at den første og uhyggeligste af denne anden Række Lækager fandt Sted ikke hundrede Alen fra et lille Landsted i Keston, som i Sommermaanederne beboedes af Doktor Winkles.

Der kan nu ikke være synderlig Tvivl om, at Redwoods Afslag paa Winkles' Anmodning om at blive gjort bekendt med Sammensætningen af Herakleophorbia IV. havde vakt en ny og ivrig Interesse for analytisk Kemi hos bemeldte Herre. Han var ikke nogen synderlig dreven Eksperimentator, og det var sandsynligvis Grunden til, at han valgte at arbejde ikke i de fortrinligt udstyrede Laboratorier, der stod til hans Raadighed i London, men uden at raadspørge nogen og næsten med en vis Hemmelighedsfuldhed i et primitivt lille Laboratorium i Haven ved Landstedet i Keston. Han lader hverken til at have vist meget stor Energi eller meget stor Dygtighed ved denne Undersøgelse; det har sandt at sige vist sig, at han opgav den efter at have arbejdet paa den af og til i Løbet af en Maanedes Tid.

Dette Havelaboratorium, hvor han arbejdede, var meget tarveligt udstyret; det fik sin Vandtilførsel gennem et staaende Rør med Hane og havde Afløb gennem et Rør, der førte ned i en sumpet, sivbegroet lille Dam under et Elletræ i en afsides Krog af Fælleden lige udenfor Havegården. Røret var revnet, og Bundfaldet af Gudernes Føde løb gennem Revnen ud i en lille Mudderpyt mellem Klynger af

Siv. Det var netop i Foraarstiden, da alt Liv vaagner.

Og der var Liv og Røre i hele den lille skumdækte Afkrog. Der flød Frøleg omkring, dirrende af Haletudser, som netop var i Begreb med at sprænge deres klæbrige Hylster; der kom smaa nyfødte Ferskvandssnegle krybende frem, og under Sivstænglernes grønne Hud var store Vandkalve-Larver i Færd med at arbejde sig ud af Æggene. Jeg véd ikke, om Læseren kender Larven af det Insekt, der af mig ubekendte Grunde bærer Navnet Dytiscus. Den er et leddet, underligt udseende Væsen, meget kraftigt og pludseligt i sine Bevægelser, og plejer at svømme med Hovedet nedad og Halen over Vandskorpen; den kan blive saa lang som det øverste Led af en Mands Tømmelfinger eller noget mere — indtil to Tommer (det vil sige, dette gælder for de Individer, der ikke har smagt Gudernes Føde), og den har to skarpe Kindbakker, som mødes foran dens Hoved — rørformede Kæver med skarpe Spidser — gennem hvilke den plejer at udsuge sit Offers Blod.

De første Væsener, der fik fat i de svømmende Korn af Føden, var de smaa Haletudser og de smaa Vandsnegle; navnlig de smaa, vimse Haletudser blev begærlige efter den, naar først de havde faaet Smag paa den. Men næppe begyndte en af dem at vokse til en mere fremragende Stilling i den lille Haletudse-Verden og at prøve en mindre Broder eller to som en Forbedring af den vegetariske Kost, førend — smæk! — en af Vandkalve-Larverne havde slaæet sine krumme, blodsugende Tænger i dens Hjærte,

og med den røde Strøm flød Herakleophorbia IV. i opløst Tilstand over i en ny Klients Legeme. De eneste levende Væsener, der foruden disse Uhyrer havde nogen Mulighed for at faa Del i Føden, var Sivene og det slimede grønne Skum i Vandet og Plantespirene i Dyndet paa Bunden. Snart efter skyllede en Rengøring af Laboratoriet en ny Over-svømmelse af Føden ud i Pytten, saa at den flød over og førte hele denne skumle Udvidelse af Livs-kampen over i Dammen ved Siden af under Elle-træets Rødder.

Det første Menneske, der opdagede alt dette, var en vis Lukey Carrington, en Naturhistorielærer fra London og i sine ledige Timer Specialist i Fersk-vands-Alger, og han gjorde sin Opdagelse paa en Maade, som man sandelig ikke skal misunde ham. Han var en Dag taget ned til Keston Fælle for at fylde nogle Reagensglas med Prøveeksemplarer til Brug ved en kommende Eksamen, og han kom gaaende over den sandede Bakkeaa og ned imod Dammen med en halv Snes tilproppede Glas ras-lende svagt i sin Lomme og en med Pig forsynet Spadserestok i Haanden. En Gartnerdreng, som stod oppe paa en Trappetige og klippede Doktor Wink-les' Hæk, saa ham komme ned i denne sjældent be-søgte Afkrog og fandt ham og hans Beskæftigelse saa uforklarlig og interessant, at han holdt temmelig skarpt Øje med ham.

Han saa Carrington holde sig fast ved den gamle Ellestamme, bøje sig ud over Dammen og stirre ned i Vandet, men naturligvis kunde han ikke forstaa den Overraskelse og Glæde, hvormed Car-

rington fik Øje paa de store, mærkværdige Bobler og Traade af Algedyndet paa Bunden. Der var ingen Haletudser at se — de var den Gang allesammen dræbte — og det lader til, at Carrington ikke har set nogetsomhelst usædvanligt undtagen den overdrevent frodige Plantevækst. Han smøgede Ærmet op til Albuen, bøjede sig forover og stak Haanden dybt ned for at faa fat i et Eksempplar. I samme Øjeblik som hans søgende Haand gled ned i Vandet, foer der noget ud fra den kølige Skygge under Trærødderne — — —

Smæk! Det havde begravet sine Kløer dybt i hans Arm — et underligt Væsen var det, over en halv Alen langt, brunt og leddet som en Skorpion.

Dets hæslige Udseende og den skarpe, overraskende Smærte af dets Bid var for meget for Carringtons Ligevægt. Han følte, at han gled, og hvidnede højt. Pladask! gik han paa Hovedet i Dammen.

Drengen saa ham forsvinde og hørte den plaskende Støj af hans Kamp i Vandet. Saa dukkede det usalige Menneske igen frem i Drengens Synsfelt, uden Hat, med Vandet strømmende ned ad sig, og skrigende!

Aldrig før havde Drengen hørt en Mand skrige.

Dette forbavsende fremmede Menneske lod til at rive i noget, der hang ned fra den ene Side af hans Ansigt. Der kom Blodstriber paa det. Han slog ud med Armene som i Fortvivlelse, hoppede op i Luften som en gal Mand, løb med voldsom Fart en Snes Alen, faldt saa og trillede rundt paa Jorden, saa at Drengen ikke kunde se ham mere.

I en Snup kom Drengen ned ad Trappestigen

og ud gennem Hækken — heldigvis stadig med Havesaksen i Haanden. Mens han brasede gennem Tornbladbuskene, blev han, efter hvad han siger, halvvejs tilbøjelig til at vende om af Frygt for, at Mennesket var gaaet fra Forstanden, men Besiddelsen af Saksen gav ham Mod. »Jeg kunde da i alt Fald have stukket Øjnene ud paa ham,« forklarede han.

Saa snart Carrington fik Øje paa ham, viste hans Opførsel, at han ikke var fra Forstanden men desperat. Han rejste sig op med Besvær, vaklede, rettede sig og løb frem mod Drengen.

»Hjælp!« raabte han. »Jeg kan ikke faa dem af!«

Og nu saa Drengen med en kvalmende Rædsel, at tre af disse modbydelige Larver hang fast ved Carringtons Kind, hans bare Arm og hans Laar, piskende rasende med deres smidige, brune, muskelstærke Kroppe, og med de store Kindbakker dybt begravede i hans Kød og sugende af alle Livsens Kræfter. De holdt fast som Bulbidere, og Carringtons Anstrængelser for at rive Uhyret løs fra sit Ansigt havde kun tjent til at flænge Kød det, som det havde bidt sig fast i, og sende Blodstrimer ned over hans Ansigt, Hals og Frakke.

»Nu skal jeg klippe dem af,« raabte Drengen, »bi lidt!«

Og med den hans Alder egne Iver efter deslige Bedrifter klippede han Kroppene fra Hovederne af Carringtons Angribere, een for een. »Uf,« sagde Drengen med et Ansigt, der fordrejedes af Væmmelse, hver Gang en af dem faldt til Jorden. Men selv da var deres Greb saa sejt og udholdende, at de afskaarne Hoveder blev siddende en Stund, stadig

bidende sig hæftigt fast og stadig sugende, mens Blodet strømmede ud af Halsene bagved dem. Men det gjorde Drengen Ende paa ved et Par Klip med sin Saks — med et af dem kom han til at nappe i Carrington.

»Jeg kunde ikke faa dem af!« gentog Carrington og stod en Stund og vaklede og blødte stærkt. Med kraftsløse Hænder rørte han ved sine Saar og undersøgte Resultatet paa sine Haandflader. Saa slappest hans Knæ pludselig, og han styrtede forover foran Drengens Fødder i dyb Besvimelse, mellem de endnu sprællende Legemer af hans besejrede Fjender. Det var et stort Held, at det ikke faldt Drengen ind at stænke ham Vand i Ansigtet, thi der lurede endnu flere af disse uhyggelige Dyr under Ellerødderne. I Stedet for gik han tilbage forbi Dammen og ind i Haven i den Hensigt at tilkalde Hjælp. Og dér traf han paa Gartneren, der ogsaa gjorde Tjeneste som Kusk, og fortalte ham hele Historien.

Da de kom tilbage til Carrington, fandt de ham siddende over Ende, svimmel og mat, men i Stand til at advare dem mod Dammens Farer.

II.

Det var under disse Omstændigheder, at Verden først fik at vide, at Føden igen var sluppet løs. En Uge efter var Keston Fællede i fuld Virksomhed som hvad Naturhistorikere kalder et Udbredelses-Centrum. Denne Gang var der ingen Gedehamse

eller Rotter, ingen Ørentviste og ingen Nælder, men der var mindst tre Vandædderkopper, adskillige Guldsmed-Larver, som snart efter blev til Guldsmedde og blændede hele Kent med deres svævende, safirstraalende Legemer, og en modbydelig, klæbrig Skummasse, som voksede og vældede op over Dammens Bred og sendte sit slimede, boblende Grønne halvvejs op ad Havestien til Doktor Winkles' Hus. Og der begyndte en Fremvækst af Siv og Padde-rokker og Vandaks, som først standsede, da Dammen blev udtørret.

Det blev snart klart for Offentligheden, at denne Gang var der ikke blot eet enkelt Udbredelses-Centrum, men et helt Antal Centrer. Der var eet i Ealing — det kan der nu ikke længere være nogen Tvivl om, og fra det kom Flue- og Ædderkoppeplagen; der var eet i Sunbury, som frembragte graadige, store Aal, der kunde krybe i Land og bide Faar ihjel; og der var eet i Bloomsbury, som skænkede Verden en ny Race Kakerlakker af en helt forfærdelig Slags — det var et gammelt Hus, det i Bloomsbury, og stærkt befængt med ubehagelige Beboere. Pludselig fandt Verden sig endnu en Gang stillet Ansigt til Ansigt med alle Begivenhederne i Hickleybrow, kun at der denne Gang i Stedet for kæmpemæssige Høns og Rotter og Gedehamse var alle Slags mærkværdige Overdrivelser af velbekendt Utøj. Hvert Centrum brød løs med sin egen karakteristiske lokale Fauna og Flora.

Nu til Dags véd vi, at hvert eneste af disse Centrer svarede til en af Doktor Winkles' Patienter, men det var slet ikke almindelig bekendt den Gang.

Doktor Winkles var den sidste, hvem man tænkte paa at lægge for Had i den Sag. Der opstod ganske naturligt Panik, en lidenskabelig Harme, men Harmen rettedes ikke mod Doktor Winkles, men imod Føden, og ikke saa meget imod Føden som imod den usalige Bensington, hvem den offentlige Mening lige fra Begyndelsen af med Vold og Magt havde villet betragte som den, der ene og alene og udelukkende var ansvarlig for denne nye Opfindelse.

Det paafølgende Forsøg paa at lynche ham er netop en af disse eksplosive Begivenheder, der tager sig saa store ud i Historien, men i Virkeligheden er meget lidt betydningsfulde Hændelser.

Hvordan Udbruddet opstod, er et Mysterium. Kærnen i Folkehoben kom ganske vist fra et Anti-Rabaldermad-Møde i Hyde Park, der var sat i Scene af de mest yderliggaaende i Caterhams Parti, men det lader til, at intet Menneske i hele Verden virkelig har været den første til at foreslaa, ingen har saa meget som været den første til at tænke paa at lade falde et Vink om den Voldshandling, som saa mange Folk kom til at deltage i. Det er et Problem for Gustave le Bon — et Mysterium i en Folkehobs Psykologi. Faktisk er det, at ved Tretiden Søndag Eftermiddag kom et ualmindeligt stort og ondsindet londonsk Opløb, fuldstændigt ustyrligt rullende ned ad Thursday-Gade, ivrigt opsat paa at slaa Bensington ihjæl, som et advarende Eksempel for alle forskende Videnskabsmænd, og at det kom Opnaaelsen af sit Formaal nærmere end noget andet londonsk Opløb lige siden den Gang, da Gitteret om Hyde Park blev revet ned i Midten af forrige Aarhundrede.

Dette Opløb var i Virkeligheden saa nær ved at naa sit Maal, at i en hel Time eller mere vilde et Ord have kunnet afgøre den ulykkelige Mands Skæbne.

Den første Tilkendegivelse om det hele, som han fik, var Larmen af Menneskene ude paa Gaden. Han gik hen til Vinduet og kiggede ud, uden at forstaa det mindste af, hvad der svævede over hans Hoved. Maaske et Minut stod han og betragtede den sydende Menneskemasse foran Gadedøren, mens de gjorde Kaal paa en utilstrækkelig halv Snes Politibetjente, som spærrede Vejen for dem, førend han rigtigt opfattede, hvilken betydningsfuld Rolle han selv spillede i Affæren. Det gik op for ham som i et Lynglimt — at denne brølende, bølgende Mængde var ude efter ham. Han var ganske alene hjemme — det var maaske et Held — thi hans Kusine Jane var taget ned til Ealing til et Theselskab hos en Slægtning paa mødrene Side, og han havde ikke mere Begreb om, hvordan han skulde opføre sig under saadanne Omstændigheder, end han havde om Etiketten paa Dommedag. Han løb endnu omkring i Lejligheden og spurgte sine Møbler, hvad han skulde gøre, drejede Nøgler om i Laase og lukkede dem straks op igen, foer snart til Døren, snart til Vinduet, snart til Sovekammeret — da Viceværtten traadte ind til ham.

»Der er ikke et Øjeblik at spille, Hr. Bensington,« sagde han. »De har set, hvor de bor, paa Navnebrædtet nede i Gadedøren! De kommer lige herop!«

Han trak Bensington ud paa Trappegangen, der allerede genlød af den sig nærmende Tumult op ad

Hovedtrappen, slog Døren i Laas bagved dem og lukkede op til Lejligheden lige overfor med sin Hovednøgle.

»Det er vor eneste Mulighed,« sagde han.

Han rev et Vindue op, der vendte ud til en Lysgaard, og viste ham, at der var slaaet en Række Jærnkramper ind i Muren, saa at de dannede en overmaade primitiv og meget farlig Stige, der i Ildebrands-tilfælde kunde benyttes af Beboerne i de øvre Etager. Han skubbede Bensington ud af Vinduet, viste ham, hvordan han skulde holde sig fast, og fulgte efter ham op ad Stigen, ansporende og prikkende ham i Benene med sit Nøgleknippe, hver Gang han standsede. Bensington havde flere Gange en Følelse af, at han var fordømt til at kravle op ad den lodrette Stige i al Evighed. Brystværnet deroppe var utilgængelig fjærnt, maaske en Fjerdingvej borte, og nedenunder — — — Han havde ikke Lyst til at tænke paa, hvad der var nedenunder ham.

»Holdt!« raabte Viceværtten og slog Klo i hans Ankel. Det var aldeles modbydeligt at blive grebet om Benet paa den Maade, og Bensington krystede Jærnkrampen ovenover med en druknendes Tag og udstødte et svagt Rædselsvræl.

Det viste sig, at Viceværtten havde slaaet en Rude ind, og saa lod det til, at han var sprunget et langt Stykke til Siden, og der lød Støjen af et Vindue, der bliver aabnet. Nu stod han og skraalede et eller andet.

Bensington drejede forsigtigt Hovedet, indtil han kunde se Viceværtten. »Kryb seks Trin ned,« kommanderede Viceværtten.

Bensington syntes, at al denne Kravlen op og ned var noget rigtigt Tosseri, men alligevel flyttede han med den allerstørste Forsigtighed den ene Fod nedad.

»Lad være at trække i mig!« udbrød han, da Vicevæerten i det aabne Vindue gjorde en Bevægelse for at hjælpe ham.

Det forekom ham, at det at naa Vinduet fra Stigen vilde være en overmaade agtværdig Bedrift for en flyvende Ræv, og det var snarere med Tanken om at begaa Selvmord paa en pæn Maade end i noget Haab om at naa det, at han endelig vovede Skridtet. Vicevæerten halede ham ubarmhjærtigt ind.

»De kommer til at blive her,« sagde Vicevæerten. »Mine Nøgler kan ikke lukke op her. Det er en amerikansk Laas. Jeg vil gaa ud og smække Døren i efter mig og se, om jeg kan finde Beboeren af denne Etage. Saa er De laaset inde. Men gaa endelig ikke hen til Vinduet. Det er det uhyggeligste Opløb, jeg nogensinde har set. Hvis Folk bare tror, at De er ude, vil de maaske lade sig nøje med at slaa alle Deres Sager i Mas — — —«

»Indikatoren stod paa »Hjemme«,« sagde Bensington.

»Føj for Satan! Naa, det er i alt Fald bedst, at jeg absenterer mig — — —«

Han forsvandt og slog Døren i efter sig.

Bensington var atter overladt til sit eget Initiativ.

Det fik ham til at søge Ly under Sengen.

Dér blev han kort efter funden af Cossar.

Bensington var næsten bevidstløs af Rædsel, da

han blev funden, thi Cossar havde sprængt Døren med Skulderen ved at springe løs paa den tværs over hele Gangens Bredde.

»Kom frem, Bensington,« sagde han. »Der er ingenting i Vejen. Det er mig. Vi maa se at slippe væk herfra. De vil til at stikke Ild paa Ejendommen. Alle Husets Folk er i Færd med at flygte. Tjenestefolkene er væk. Det var et Held, at jeg traf paa den Mand, som vidste, hvor du var. Her skal du se!«

Bensington kiggede frem under Sengen og fik Øje paa nogle ubegribelige Klædningsstykker, som Cossar bar over Armen, og — mærkværdigt nok — en sort Fruentimmerhat i hans Haand.

»De er i Færd med at gøre rent Bord,« vedblev Cossar. »Hvis de ikke stikker Ild paa Huset, kommer de snart herop. Militæret kan ikke være her i den første Time. Halvtreds Procent Bøller i Opløbet, og jo flere møblerede Lejligheder de kan komme ind i, jo glattere er de. Selvfølgelig! De har til Hensigt at gøre rent Bord. Tag nu denne Nederdel og Hat paa, Bensington, og stik af sammen med mig.«

»Er det din Mening — — —?« begyndte Bensington og stak Hovedet frem som en Skildpadde.

»Det er min Mening, at du skal tage Tøjet paa og komme med! Selvfølgelig.«

Og med et pludseligt voldsomt Tag slæbte han Bensington frem fra Sengen og gav sig til at klæde ham paa til hans nye Rolle som ældre Kvinde af Folket.

Han smøgede hans Bukser op og lod ham sparke sine Morgensko af, trak Flip og Slips og Frakke og

Vest af ham, lod en sort Nederdel glide ned over hans Hoved og gav ham et rødt Flonels Underliv paa og over det et Kjoleliv. Han lod ham tage sine altfor karakteristiske Brillen af og satte Hatten paa hans Hoved. »Man skulde tro, at du var født som gammel Kælling,« sagde han, mens han bandt Hattabaandene. Saa kom Fjederstøvlerne — et Par skrækelige Skruestikker for et Menneske med Ligtorne — og Shawlet, og Forklædningen var fuldendt. »Rejs dig op,« sagde Cossar, og Bensington adlød.

»Du kan gaa an,« sagde Cossar.

Og i denne Forklædning var det, at den oprindelige Opdager af Herakleophobia IV., snublende kejtet i den ham uvante Nederdel og udhylende kvindagtige Forbandelser over sig selv med en uhyggelig Falset for at gennemføre sin Rolle, skyndte sig ned ad Korridoren under Brølene af Pøbelhoben, der vilde lynche ham, og midt gennem denne ophidsede, ustyrlige Mængde gled han fuldstændig ud af den Række Begivenheder, som udgør denne Histories Gang.

Ikke een eneste Gang efter sin Flugt blandede han sig mere i den forbavsende Udvikling af Gudernes Føde, den han af alle Mennesker havde gjort mest for at sætte i Gang.

III.

Denne lille Mand, som satte hele Sagen i Gang, glider her ud af Fortællingen, og nogen Tid efter gled han fuldstændigt ud af den synlige og hørlige

Verden. Men fordi det var ham, som satte det hele i Gang, er det ikke mere end rimeligt, at vi viser hans Bortgang den Opmærksomhed at indskyde nogle Ord om den. Man kan forestille sig ham i hans senere Dage, saadan som Folk i Tunbridge Wells lærte ham at kende. Thi det var i Tunbridge Wells, at han igen kom til Syne efter nogen Tids fuldstændige Forsvinden, saa snart det gik rigtig op for ham, hvor forbigaaende, hvor ganske enestaaende og meningsløst det Opløbs Raseri var. Han kom til Syne igen under Kusine Janes Vinger, i den Grad optaget af at behandle sig selv for Nerverystelsen, at han ikke interesserede sig for nogetsomhelst andet, og tilsyneladende fuldstændigt ligegyldig for de Kampe, der den Gang rasede omkring de nye Udbredelses-Centrer og om Fødens Børn.

Han tog ind i det hydrotherapeutiske Mount Glory Hotel, hvor der er ganske ualmindeligt gode Indretninger til Bade, kulsyreholdige Bade, Kreosotbade, galvanisk og faradisk Behandling, Fyrrenaalebade, Stivelse- og Skarntydebade, Radiumbade, Lysbade, Hedebade, Klid- og Naalebade, Tjære og Fugledunbade — kort sagt, alle mulige Slags Bade; og han gik helt op i Udviklingen af det Kursystem, som endnu ikke var bragt til Fuldendelse, da han døde. Undertiden kom han kørende i Droske og Sælskinds-pels, og til andre Tider, naar hans Fødder tillod det, kom han gaaende ned til »Sukkertoppene«, og der sad han saa og nippede Jærnvand under Opsyn af sin Kusine Jane.

Hans krogede Ryg, hans rødmende Teint, hans

straalende Brilleglas blev en af Tunbridge Wells' Seværdigheder. Ingen var i mindste Maade uvenlig mod ham, tværtimod syntes Byen og Hotellet meget glade ved at bæres med en saa berømt Mands Nær-værelse. Nu var der ikke længer noget, der kunde berøve ham hans Berømmelse. Og ganske vist havde han ikke Lyst til igennem Bladenes Artikler at følge Udviklingen af sin store Opfindelse; men alligevel, naar han gik gennem Hotellets Promenadegaard eller vandrede ned til »Sukkertoppene« og hørte Folk hviske: »Der er han! det er ham dér!« — saa var det ikke Utilfredshed, der gav ham et blidere Drag om Munden og et Øjeblik straaede i hans Blik.

Denne lille Skikkelse, denne bitte lille Skikkelse sendte Gudernes Føde ud i Verden! Man véd ikke, hvad man skal undre sig mest over: disse Viden skabsmænds og Filosoffers Storhed — eller deres Lidenhed. Man kan forestille sig ham dér ved »Sukkertoppene«. Han staar i sin Pelsfrakke under Porcellænskummen, hvor Kilden vælder frem, og holder i Haanden et Glas Jærnvand, som han nipper til. Over Guldbrillernes Rand fæster han sit ene klare Øje med et Udtryk af uudforskelig Strænghed paa Kusine Jane. »Mm,« siger han og tager et Nip.

Saadan gemmer vi ham i vor Erindring, saadan tager vi for sidste Gang et Øjebliksbillede af vor Opdager, og forlader ham, som en slet og ret Prik i Forgrunden, for at gaa over til det større Billede, der har udviklet sig omkring ham, til Historien om hans Føde, om hvordan Kæmpebørnene hist og her

voksede op Dag for Dag for at træde ind i en Verden, der var altfor lille for dem, og om hvordan det Næt af Rabaldermad-Love og Rabaldermad-Overenskomster, som Rabaldermad-Kommissionen allerede havde begyndt at knytte, sluttede sig fastere og fastere over dem for hvert Aar af deres Vækst.

Indtil — — —

ANDEN BOG
FØDEN I LANDSBYEN

FØRSTE KAPITEL.

Fødens Komme.

I.

Vort Æmne, som begyndte saa sammentrængt i Bensingtons Arbejdsværelse, har allerede spredt sig og delt sig, indtil det peger i mange forskellige Retninger, og fra nu af drejer hele vor Historie sig om Udbredelse. At følge Gudernes Føde videre er som at efterspore Spaltningerne af et sig stadigt forgrenende Træ; i et kort Tidsrum, i en Fjerdedel af en Menneskealder var Føden vældet frem og vokset til fra sin første Kilde paa den lille Landejendom ved Hickeybrow, indtil den havde bredt sig — den og Ryet om og Skyggen af dens Magt — over hele Verden. Den bredte sig meget hurtigt over hele England. Snart efter naaede den til Amerika, rundt om paa det evropæiske Fastland, til Japan, til Avstralien, tilsidst over hele Verden og arbejdede sig frem mod sit skæbnebestemte Maal. Den arbejdede altid langsomt og ad indirekte Veje, men trodsende enhver Modstand. Det var Storhed, der gjorde Mytteri. Til Trods for Fordomme, til

Trods for Love og Forordninger, til Trods for al den haardnakkede Konservatisme, der ligger ved Grundvolden for Menneskeslægtens formelle Samfundsorden, fortsatte Gudernes Føde, da først den var bleven sat i Gang, sin usporlige og uovervindelige Sejrgang.

Fødens Børn voksede jævnt i alle disse Aar; det var Tidens vigtigste Kendsgærning. Men det er Lækagerne, der staar som historiske Begivenheder. Børnene, som havde nydt Føden, voksede, og der var snart endnu flere Børn, som voksede; og alle de bedste Hensigter i Verden kunde ikke hindre gentagne Lækager. Atter og atter sivede Føden ud, med en Ihærdighed, som var den et levende Væsen. Mel, der kom i Berøring med Stoffet, smuldrede i tørt Vejr næsten som med Hensigt hen til et ganske fint Pulver, som det svageste Vindpust kunde løfte og føre med sig. Undertiden hændte det, at et eller andet nyt Insekt opnaaede en forbigaaende og skæbnesvanger ny Udvikling, til andre Tider skete der et nyt Udbrud fra Kloakerne af Rotter eller lignende Utøj. Landsbyen Pangbourne i Berkshire sloges i flere Dage med Kæmpemyrer; tre Mennesker blev bidte og døde. Naar sligt hændte, opstod der Panik, der blev en Kamp, og saa blev det springske Onde igen underkuet, men i de mindre iøjnefaldende Livsomstændigheder efterlod det sig altid noget, der var forandret for stedse. Saa skete der snart igen et pludseligt og forbløffende Udbrud, en hastig Fremvækst af kolossale Ukrudtsbuskadser, en vidtspredt Udsaaning rundt om i Verden af meningsløst voksende Tidsler, Kakerlaker, som Folk maatte

bekæmpe med Haglbøsser, eller en Landeplage af vældige Fluor.

Der stod adskillige mærkelige og fortvivlede Kampe i afsidesliggende Egne. Føden skabte Helte for Lidenhedens Sag.

Og Menneskene fandt sig i, at den Slags Hændelser brød ind i deres Liv, imødegik dem med de Midler, de i Øjeblikket havde ved Haanden, og fortalte hverandre, at der var »ingen væsentlig Forandring i Naturens Orden.« Da den første store Panik var overstaaet, kom Caterham til Trods for sin Veltalenhed kun til at spille en anden Rangs Rolle i den politiske Verden, og i Folks Erindring stod han kun som Repræsentant for en yderlig-gaaende Anskuelse.

Det gik langsomt for ham at bane sig Vej til en central Stilling i Politiken. »Der var ingen væsentlig Forandring i Naturens Orden« — den fremragende Foregangsmand i Nutidens Tankeverden. Doktor Winkles, var aldeles klar paa dette — og Bærerne af, hvad der i de Tider kaldtes fremskridtsvenlig Liberalisme, blev helt sentimentale under Udviklingen af, hvor uvederhæftigt i Bund og Grund deres Fremskridt var. Deres Drømme, lod det til, drejede sig kun om smaa Nationer, smaa Sprog-omraader, smaa Husstande, hver for sig levende selvstændig paa sin lille Landejendom. Det lille og pæne kom i Mode. At være stor var at være simpel, og nydelig, pæn, net, fin, »fuldendt i alle Enkelt-heder« blev det kritiske Bifalds Slagord.

Imidlertid voksede Fødens Børn, ganske stilfærdigt og givende sig god Tid, som Børn maa —

voksede op for at træde ind i en Verden, der forandrede sig for at kunne modtage dem, samlede Styrke og Højde og Kundskaber, blev Individer og bevidste Mennesker og hævdede sig langsomt mod deres Bestemmelses Dimensioner. Inden ret lang Tid var det, som om de var en naturlig Del af Verden; alle disse Udbrud af Storhed var en naturlig Del af Verden, og Folk undrede sig over, hvordan alting havde set ud før deres Tid. Historier om de Ting, Kæmpedrene kunde gøre, kom Folk for Øre, og de sagde: »Vidunderligt!« — uden Spor af Undren. Bladene fortalte for Eksempel om Cossars tre Sønner, og hvordan disse forbavsende Børn kunde løfte store Kanoner, slynge Jærnmasser Hundreder af Alen bort og springe to Hundrede Fod i Længden. Det sagdes, at de var i Færd med at grave en Brønd, dybere end nogen Brønd eller Mine, som Mennesker nogensinde havde gravet; de søgte, hed det sig, efter Skatte, der havde ligget skjulte i Jorden lige siden dens Skabelse. Disse Børn, sagde Bladene, vil jævne Bjerge, slaa Broer over Have, gennembore Jorden med Tunneler, indtil den bliver saa hullet som en Bikage. »Vidunderligt!« sagde de smaa Mennesker, »ikke sandt? Hvor det bliver mageligt at leve til den Tid!« Og saa gik de til deres Gærning, som om der slet ikke gaves noget saadant som Gudernes Føde paa Jorden.

Og i Virkeligheden var dette jo heller ikke mere end de de første Vink og Forjættelser om Fødens Børns Ævner. Det var endnu ikke andet end Børneleg med dem, ikke andet end den første Anvendelse af en Styrke, hvori der endnu ikke var

opstaaet noget Formaal. De kendte ikke sig selv som det, de var. De var Børn — langsomt voksende Børn af en ny Race. Kæmpestyrken voksede Dag for Dag — Kæmpevillien var endnu ikke groet frem til Hensigt og Maal.

Naar man nu ser tilbage paa disse Overgangs-aar i Tidens forkortende Perspektiv, gør de et Indtryk som en enkelt, sammenhængende Begivenheds-række; men i Virkeligheden saa intet Menneske Storhedens Komme her i Verden, ligesaa lidt som nogen i hele Verden, førend efter Aarhundreders Forløb, saa Romerrigets Nedgang og Fald som een Begivenhed. De, der levede den Gang, havde Udviklingens Gang paa for nært Hold til at kunne overskue den som en Enhed. Selv kloge Mænd kunde ikke se, at Føden skænkede Verden andet end en Afgrøde af uregerlige, usammenhængende Meningsløsheder, som vel kunde forvolde Rystelser og Ubehageligheder, men som umuligt kunde kuldkastrer det menneskelige Samfunds Orden og Bygning.

For een Iagttagelse i det mindste er det vidunderligste ved hele denne Kraftopsamlings-Periode den uovervindelige Inerti, der fandtes hos Menneskehedens store Masse, deres rolige Vedholdenhed i komplet Ignoransen af de eksisterende kolossale Ting og de Forjættelser om endnu mere kolossale Ting, som voksede op iblandt dem. Netop som manges en Flod har den glatte Overflade og ser roligst ud, naar den løber dyb og stærk umiddelbart paa Randen af et Vandfald, saaledes lader det til, at alt, hvad der er konservativt i Mennesket, samlede sig stiltfærdigt til rolig Overmagt i disse seneste Tider.

Reaktionen blev populær: der taltes om Viden-
skabens Bankerot, om Fremskridtets Død, om
Kineseri — taltes om sligt midt under Genlyden af
Fødens Børns Fodtrin. De gamle Dages forvrølede,
taabelige Revolutioner, da en vældig Mængde taabe-
lige smaa Mennesker forjog en taabelig lille Monark
eller deslige, var ganske vist uddøde og forsvundne;
men Forandringen var ikke uddøet. Kun havde
Forandringen forandret sig. Det nye kom paa sin
egen Maade, og den gik over Verdens almindelige
Forstand.

At fortælle udtømmende om dets Komme vilde
være det samme som at skrive et stort historisk
Værk; men Begivenhederne gik allevegne parallelt.
at fortælle om dets Komme paa eet enkelt Sted er
derfor at fortælle noget om det hele. Det hændte
sig, at eet vildfarende Sædekorn af Uendelighed
faldt ned i den kønne lille Landsby Cheasing Eye-
bright i Kent, og igennem en Beretning om dets
sælsomme Fremspiren dér og om den tragiske
Ubrugelighed, det opnaaede, kan man forsøge paa
— idet man saa at sige følger een enkelt Traad —
at paavise den Retning, i hvilken hele det store,
sammenvævede Produkt gled ud fra Tidens Væverstol.

II.

Cheasing Eyebright havde naturligvis en Sogne-
præst. Der er Forskel paa Præster, og af alle Sorter
synes jeg mindst om en Præst, der er Ven af For-
andringer — en Blanding af Fremskridtsvenlighed og

(i Embeds Medfør) Bagstræv. Men Sognepræsten i Cheasing Eyebright var en af de mindst forandringslystne Præster; han var en overmaade brav, buttet, fuldmoden og konservativt sindet lille Mand. Vi maa gaa et lille Stykke tilbage i vor Beretning for at fortælle om ham. Han passede godt til sin Landsby, og man kan bedst forestille sig dem sammen, saadan som de var den Gang, den Eftermiddag ved Solnedgangstid, da Madam Skinner — Læseren husker vel nok hendes Flugt — uden at nogen anede det, bragte Føden med sig ind i denne landlige Ro.

Landsbyen viste sig netop da fra sin bedste Side i Vesterhimplens Skær. Den strakte sig ned gennem Dalen nedenfor Hangers Bøgeskove, som en Perlesnor af straatakte og rødtagede Smaahuse — Huse med Tremmewærks-Verandaer og Façader halvt skjulte af Hvidtjørn, og som laa tættere og tættere sammen, efterhaanden som Vejen førte fra Takstræerne ved Kirken ned mod Broen. Paa den anden Side af Kroen kiggede Præstegaarden beskedent frem mellem Træerne, en Bygning fra det attende Aarhundredes første Halvdel, forskønnet af Tiden, og Kirkens Spir hævede sig smukt op fra den Sænkning, som Dalen frembragte i Bakkernes Omrids. En bugtende Aa, en smal Linie af himmelblaat og Skum, glitrede mellem brede Bælter af Rør og Fredløs og ludende Pile, henover en bølgende Engstrækning. Hele Landskabet gjorde i Solnedgangens varme Skær det ejendommeligt engelske Indtryk af modnet Veldyrkethed, havde det Udseende af stille Fuldendelse, som ligner Fuldendthed.

Ogsaa Præsten gjorde et blødt og modnet Ind-

tryk. Han saa altid ud, som om han var moden helt igennem, som om han var bleven født som et modent Barn i en moden Samfundsklasse og havde været en moden og saftfuld lille Dreng. Man kunde se — endogsaa førend han omtalte det — at han var gaaet i en gammel, vedbendklædt Latinskole med herlige Traditioner, aristokratiske Forbindelser, og ingen kemiske Laboratorier, og derfra var bleven dimitteret til et ærværdigt Universitets-Kollegium i den allermødreste gotiske Stil. Faa af de Bøger, han ejede, var yngre end tusind Aar, og af disse udgjorde Yarrow og Ellis og gode Prædikener fra før Methodisternes Tid Hovedmængden. Han var en Mand af Middelhøjde, men saa lidt mindre ud paa Grund af sine ækvatoriale Dimensioner, og hans Ansigt, der altid havde været blødt, var i Aarenes Løb bleven fuldmønt. Et Patriarkskæg skjulte hans Dobbeltthage; af lutter Forfinelse gik han ikke med Uhrkæde, og hans beskedne klerikale Dragt var syet af en fin londonsk Skræder.

Nu sad han dér med en Haand paa hvert Knæ og plirede i saligt Velbehag ad sin Landsby. Han slog ud mod den med en buttet Haand. Den var ligesom Omkvædet til hans Livs Sang. Hvad mere kunde man vel forlange?

»Vi har en heldig Beliggenhed,« sagde han og mente at have brugt et meget mildt Udtryk.

»Vi bor som i en Bjærgfæstning,« udvidede han det til.

Tilslidst sagde han sin Mening rent ud:

»Vi er udenfor det altsammen.«

De havde nemlig talt, han og hans Ven, om

Tidens Rædsler, om Demokratiet, og den konfessionsløse Skole, og Skyskrabere, og Avtomobiler, og den amerikanske Invasion, Publikums pjankede Maade at læse paa og al god Smags Undergang.

»Vi er udenfor det altsammen,« gentog han, og netop som han sagde det, lød Fodtrinene af en, der nærmede sig, i hans Øren, og han drejede sig om og betragtede hende.

Man forestille sig den gamle Kone komme standhaftigt traskende, med Bylden knuget i sin knortede, magre Haand og Næsen (som udgjorde hele hendes Ansigt) rynket af forpustet Bestemthed. Man maa se Valmuerne nikke skæbnsvangert paa hendes Hat og de støvhvide Fjederstøvler under de stumpede Skørter rykke langsomt men uigenkaldeligt fremad. Under hendes Arm vrikkede og gled en ikke synderligt værdifuld Paraply som en urolig Fange. Hvor kunde Præsten ane, at denne naragtige gamle Skikkelse var — i alt Fald for hans Landsbys Vedkommende — intet ringere end den frugtbare Tilfældighed, det uforudsete, den Heks, som svage Mennesker kalder Skæbnen? Men for os, forstaar man nok, er hun intet mere end Madam Skinner.

Da hun var altfor belemret til at neje, lod hun, som om hun slet ikke saa ham og hans Ven, og gik forbi ikke fem Alen fra dem, trask trask, videre ned mod Landsbyen. Præsten betragtede hendes langsomme Forbipassage i Tavshed og sad imidlertid og lod en Bemærkning modnes.

Hændelsen forekom ham uden mindste Betydning. Gamle Kællinger har baaret Bylder lige siden

Verdens ældste Tider. Og hvad har det gjort fra eller til?

»Vi er udenfor det altsammen,« sagde Præsten. »Vi lever i en Atmosfære af jævne og stabile Forhold — Fødsel og Arbejde — enkel Saatid og enkel Høst. Røret glider forbi os.«

Han holdt altid overmaade meget af at dvæle ved, hvad han kaldte de stabile Forhold.

»Omstændighederne forandrer sig,« plejede han at sige, »men Menneskeheden — *aere perennius*.«

Saalunde mælede Præsten. Han elskede et klassisk Citat, snildeligt anvendt paa uret Vis. Længere nede ad Vejen havde Madam Skinner, uskøn men resolut, paa en mærkværdig Maade rodet sig selv ind i Wilmerdings Stente.

III.

Ingen véd, hvad Præsten mente om de kæmpe-mæssige Støvsvampe.

Der er ingen Tvivl om, at han var en af de første, der opdagede dem. De groede hist og her langs Stien mellem den nærmeste Hedebakke og Landsbyen, en Sti, som han daglig kom ad paa sin Spadseretur. Af disse enorme Svampe var der fra først til sidst i alt hele tredive. Præsten synes at have stirret paa hver især af dem og at have pirret ved de fleste af dem med sin Stok een eller to Gange. Een af dem forsøgte han at maale med Armene, men den gik i Stykker i hans Ixions-Omfavnelse.

Han omtalte dem til adskillige Folk og sagde, at de var »vidunderlige!« og han fortalte mindst syv forskellige Personer den bekendte Historie om Flise-stenen, der blev løftet op fra Kældergulvet af voksende Svampe nedenunder den. Han slog op i Sowerbys »engelske Flora« for at se, om det var *Lycoperdon coelatum* eller *giganteum* — og han kom til den Anskuelse, at *giganteum* ikke svarede til sit Navn.

Man véd ikke, om han lagde Mærke til, at disse hvide Kloder groede frem netop langs den Vej, som den gamle Kone den foregaaende Dag havde fulgt, eller om han saa, at den sidste af Rækken bovnede ikke tredive Alen fra Caddles' Husdør. Hvis han lagde Mærke til disse Ting, gjorde han i hvert Fald intet Forsøg paa at notere sig sin Iagttagelse. I botaniske Spørgsmaal var han, hvad den ringere Slags af Videnskabsmænd kalder en »øvet Iagttaget« — det vil sige, en Mand, der søger efter visse bestemte Ting og overser alt andet. Og han gjorde intet for at sætte dette Fænomen i Forbindelse med Caddles' lille Drengs mærkværdigt stærke Vækst, som nu var gaaet for sig i flere Uger, ja lige siden den Gang, da Caddles en Søndag Eftermiddag for en Maanedes Tid eller mere siden var spadseret over for at besøge sin Svigermoder og høre den senere afdøde Skinner prale af sin Duelighed som Hønse-opdrætter.

IV.

Fremkomsten af Støvsvampene, som fulgte efter Caddles' lille Drengs stærke Vækst, burde virkelig have aabnet Præstens Øjne. Sidstnævnte Kendsgærring havde han bogstaveligt talt kunnet tage og føle paa ved Daaben — og det i en næsten overvældende Grad.

Fyren skraalede med øredøvende Voldsomhed, da det kolde Vand faldt paa hans Pande og beseglede hans Guddomspagt og hans Ret til Navnet Albert Edward Caddles. Han var allerede for stor til at kunne bæres af sin Moder, og det var derfor Caddles, der bar ham tilbage til Kirkestolen, hvor Familien sad — vaklende under Byrden, men grinende triumferende til de Forældre, hvis Børn ikke kunde maale sig med hans i kvantitativ Henseende.

»Jeg har aldrig set Mage til Barn!« sagde Præsten.

Dette var den første offentlige Tilkendegivelse af, at Caddles' lille Dreng, der havde begyndt sin jordiske Løbebane med en Vægt af lidt under syv Pund, alligevel havde i Sinde at gøre sine Forældre Ære. Det blev meget snart klart, at han ikke blot vilde gøre dem Ære, men oven i Købet blive deres Stolthed. Og inden Maaneden var omme, skinnede deres Stolthed med en saadan Glans, at det for Folk i Caddles' Samfundsstilling var upassende.

Slagteren vejede Barnet elleve Gange. Han var en Mand, som ikke gjorde mange Ord, og hans Ordforraad slap hurtigt op. Den første Gang sagde

han: »Han er god nok.« Den næste Gang sagde han: »Død og Plage!« Den tredie Gang sagde han: »Naada, Madam,« og de følgende Gange pustede han bare vældigt, kløede sig i Nakken og saa paa sin Vægt med en Mistro, han aldrig før havde vist. Alle Mennesker kom for at se Kæmpebarnet — saaledes kaldtes det enstemmigt — og de fleste af dem sagde: »Sikken en Basse,« og næsten alle dikkedikkede ham. Frøken Fletcher kom og sagde, at hun »aldrig i sine livfødte Dage havde —« hvad der var fuldkommen sandt.

Lady Wondershoot, Landsbyens Herskerinde, ankom Dagen efter den tredie Vejning og inspicerede Vidunderet nøje gennem en Lorgnet, der fyldte det med Rædsel, saa at det hylede.

»Det er et ualmindelig stort Barn,« fortalte hun dets Moder i en lydelig, belærende Tone. »De bør passe det med mere end almindelig Omhu, Caddles. Naturligvis bliver det ikke saadan ved, da det jo faar Flaske, men vi maa gøre for det, hvad vi kan. Jeg skal sende Dem noget mere Flonel ned.«

Doktoren kom og maalte Barnet med et Baandmaal og skrev Tallene op i en Lommebog, og gamle Drifthassock, som ejede en Gaard ved Up Marden, fik en Rejsende i Kunstgødning til at gøre en Omvej paa en halv Mil for at se det. Den Rejsende spurgte om Barnets Alder tre Gange i Træk og sagde tilsidst, at det var den stiveste. Han sagde ikke udtrykkeligt, hvad det var, der var den stiveste; men det var øjensynligt Barnets Størrelse, han mente. Han sagde ogsaa, at Ungen burde udstilles. Og hele Dagen efter Skoletid blev smaa Børn ved at

komme og sige: »Undskyld, Madam Caddles, men maa vi ikke nok faa Lov at se Deres lille Dreng?« — indtil Madam Caddles blev nødt til at sætte en Stopper for det. Og midt under al denne Forbavselse ankom Madam Skinner og stod og smilede; hun holdt sig gerne noget i Baggrunden, med begge de spidse Albuer i de magre, knortede Hænder, og smilede og smilede under og omkring sin Næse, med et uhyre dybsindigt Smil.

»Det faar saamænd selv det gamle Uhyre af en Bedstemoder til at se helt fornøjelig ud,« sagde Lady Wondershoot. »Skønt jeg er rigtignok ked af, at hun er kommen tilbage til Landbyen.«

Naturligvis gik det med dette Barn som med næsten alle Børn i Smaahusene, at Velgørenhedselementet allerede spillede en Rolle i dets Liv; men Barnet gjorde det snart indlysende med sit kolossale Skraal, at denne Rolle, i alt Fald hvad Fyldningen af dets Flaske angik, ikke var nær indgribende nok.

Barnet kunde med Rette gøre Krav paa en Uges Beundring, og Alverden undrede sig velvilligt over dets forbavsende Vækst i den dobbelte Tid og længere endda. Men i Stedet for saa at trække sig tilbage og give Plads for andre Vidundere, blev det min Sandten ved at vokse mere end nogensinde!

Lady Wondershoot hørte med uhyre Forbavselse paa, hvad hendes Husholderske Madam Greenfield sagde.

»Er Caddles nu dernede igen? Ingenting at give Barnet at spise! Men kære Greenfield, det er

umuligt. Den Skabning spiser jo som en Flodhest! Jeg er vis paa, at det ikke kan være sandt.«

»Ja, jeg vil virkelig haabe, at Deres Naades Godhed ikke bliver misbrugt,« sagde Madam Greenfield.

»Det er saa vanskeligt at afgøre, naar man har med disse Mennesker at gøre,« svarede Lady Wondershoot. »Men jeg vilde virkelig ønske, gode Greenfield, at De selv vilde gaa derned i Eftermiddag og se — se Barnet faa sin Flaske. Hvor stort det end er, saa kan jeg dog ikke tænke mig, at det trænger til mere end tre Potter om Dagen.«

»Det bør det sandelig heller ikke, Deres Naade«, sagde Madam Greenfield.

Lady Wondershoots Hænder dirrede af den Sindsbevægelse, det mistænksomme Raseri, der vaagner i alle ægte Aristokrater ved Tanken om, at de lavere Klasser muligvis, naar alt kommer til alt, er — ligesaa simple som de højere og (der er deri, Brodden ligger) tager Points hjem i Spillet.

Men Madam Greenfield kunde ikke opdage noget Tegn til Underslæb, og der blev udstedt Ordre til at forøge lille Caddles' daglige Forsyning. Men næppe var den første Ration brugt, førend Caddles igen stillede paa Herregaarden, sønderknust og undskyldende sig.

»Vi var saa forsigtige som muligt, Madam Greenfield, det forsikrer jeg Dem, Madam, men han sprængte dem ligefrem! De røg af saa voldsomt, at en af Knapperne slog en Rude ud, og en anden ramte mig lige her og gav mig et ordentlig Smæk, Madam.«

Da Lady Wondershoot hørte, at dette for-

bavsende Barn bogstaveligt talt havde sprængt de dejlige Klæder, hun havde givet det, erklærede hun, at hun selv maatte tale med Caddles. Efter skyndsomt at have vædet og glattet sit Haar stededes han til Avdiens, aandeløs og klyngende sig til sin Hatteskygge, som om den var et Redningsbælte, og af ren og skær Sjælekval snublede han over Gulvtæppets Kant.

Lady Wondershoot kunde godt lide at kujonere Caddles. Caddles var hendes Ideal af en Person af de lavere Klasser, uærlig, tro, ynkelig, flittig, og i en ufattelig Grad blottet for Ansvarsfølelse. Hun sagde ham, at det var en alvorlig Historie, saadan som hans Barn voksede.

»Det er hans Appetit, Deres Naade,« sagde Caddles med ynkelig Stemme. »Stoppe den kan vi ikke. Han ligger og sparker om sig, Deres Naade, og hylér, saa det er rent fortvivlende at høre paa. Vi har ikke Hjærte til at lade ham hyle væk, Deres Naade. Og selv om vi havde det, saa vilde Naboerne gøre Vrøvl.«

Lady Wondershoot spurgte Distriktslægen til Raads.

»Hvad jeg ønsker at vide,« sagde Lady Wondershoot, »er, om det er *rigtigt*, at dette Barn faar et saa ualmindelig stort Kvantum Mælk?»

»Den passende Ration for et Barn i den Alder,« svarede Doktoren, »er tre Pægle à en Pot i Døgnet. Jeg indser ikke, at nogen kan forlange af Dem, at De skal yde mere. Gør De det, er det Deres egen Gavnildhed. Naturligvis kan vi prøve med det retmæssige Kvantum i nogle Dage. Men jeg maa

indrømme, at Barnet af en eller anden Grund synes forskellig fra andre i fysiologisk Henseende. Det er muligvis, hvad man kalder en Varietet. Et Tilfælde af almindelig Hypertrofi.«

»Det er ikke rigtigt mod de andre Børn i Sognet,« sagde Lady Wondershoot. »Jeg er vis paa, at vi faar Klager at høre, hvis dette bliver ved.«

»Jeg indser ikke, at man har Ret til at vente, at nogen skulde give mere end den anerkendte Ration. Vi kan forlange, at Barnet skal lade sig nøje med den, eller hvis det ikke vil det, sende det paa Sygehuset.«

»Men,« sagde Lady Wondershoot tankefuldt, »bortset fra Størrelsen og Appetiten finder De formodentlig ikke noget andet abnormt — noget monstrøst —?«

»Nej. Nej, det gør jeg ikke. Men hvis denne Vækst bliver ved, vil vi utvivlsomt finde alvorlige moralske og intellektuelle Mangler. Det tør man næsten forudsige efter Max Nordaus Lov. Han er en højtbegavet og berømt Filosof, Lady Wondershoot. Han har opdaget, at det abnorme er — abnormt, en særdeles værdifuld Opdagelse, som vel er værd, at man lægger sig den paa Sinde. Den er mig til største Nytte i min Praksis. Naar jeg træffer paa noget abnormt, siger jeg straks: Dette er abnormt.« Hans Øjne blev dybsindige, han sænkede Stemmen, hans Væsen grænsede til det intimt fortrolige. Højtideligt løftede han den ene Haand. »Og i den Aand behandler jeg det,« sagde han.

»Visvas!« sagde Sognepræsten til sit Frokoststet Dagen efter Madam Skinners Ankomst. »Visvas! Hvad er dog dette her?«

Og han truede advarende med Brillerne ad sin Avis.

»Kæmpe-Gedehamse! Hvad skal det dog blive til? Det er nok det, man kalder amerikansk Journalistik! Blæse med det Nyhedskræmmeri! Nej, maa jeg saa bede om Kæmpestikkelsbær. Vrøvl!« sagde Præsten, tømte sin Kaffekop i een Slurk med Øjnene fæstede paa Avisen og smaskede vantro med Læberne.

»Vaas!« sagde Præsten og afviste Tanken aldeles.

Men næste Dag stod der mere om det, og saa kom Forstaaelsen.

Dog ikke paa een Gang. Da han den Dag gik sin Spadseretur, klukkede det endnu i ham over den dumme Historie, som hans Avis vilde have ham til at tro. Gedehamse — som havde dræbt en Hund! Da han kom forbi det Sted, hvor det første Kuld Støvsvampe havde vokset, lagde han tilfældigvis Mærke til, at Græsset groede meget frodigt dér, men satte ikke paa nogen Maade dette i Forbindelse med Genstanden for sin Morskab.

»Vi vilde ganske sikkert have hørt noget om det,« sagde han. »Whitstable kan næppe være en fem Miles Vej herfra.«

Lidt længere fremme fandt han nok en Støvsvamp — en af det andet Kuld — der hævede sig som et Rok-Æg op af det abnormt stride Græs.

I det samme gik det hele op for ham.

Han gik ikke sin sædvanlige Runde den Morgen. I Stedet for drejede han af ved den anden Stente og gik tilbage til Caddles' Hus.

»Hvor er Barnet?« spurgte han, og ved Synet af det udbød han: »Gud Fader bevares!«

Han gik op gennem Landsbyen, stadig gudbevarende sig, og mødte Doktoren, der kom for fuld Fart nedeft. Han greb ham i Armen.

»Hvad skal dette her *betyde*?« sagde han. »Har De set Avisen i de sidste Par Dage?«

Doktoren sagde: ja han havde.

»Hvad er der da i Vejen med det Barn? Og hvad er der i Vejen med alting — Gedehamse, Støvsvampe, Børn? Hvad er det, der faar dem til at vokse saa skrækkeligt? Det er aldeles uhørt. Oven i Købet her i Kent! Havde det endda været i Amerika — — —«

Det er ikke saa ganske let at sige bestemt, hvad det er,« svarede Doktoren. »Saa vidt jeg kan forstaa Symptomerne — — —«

»Naa?«

»Saa er det Hypertrofi — almindelig Hypertrofi.«

»Hypertrofi?«

»Ja. Almindelig — som angriber hele Legemsbygningen — hele Organismen. Mellem os sagt tør jeg nok sige, at jeg for mit personlige Vedkommende er noget nær overbevist om, at det er Tingen . . . Men man maa jo være forsigtig.«

»Naa, saadan at forstaa,« sagde Præsten, betydeligt lettet ved at mærke, at Doktoren var paa

Højde med Situationen. »Men hvordan gaar det til, at det bryder ud paa denne Maade over hele Egnen?»

»Det,« svarede Doktoren, »er nu igen en Ting, som det ikke er saa ganske let at sige.«

»I Urshot. Og her. Det er tydeligt nok, at det breder sig.«

»Ja,« svarede Doktoren. »Ja. Det tror jeg med. Det frembyder i alt Fald store Lighedspunkter med en vis Slags Epidemier. Sandsynligvis er epidemisk Hypertrofi den rette Diagnose.«

»Epidemisk!« gentog Præsten. »De mener da vel ikke, at det er smitsomt?»

Doktoren smilede blideligt og gned sine Hænder.

»Det tør jeg ikke paatage mig at afgøre,« svarede han.

»Men — — —!« udbrød Præsten med store Øjne. »Hvis det *smitter*, saa — saa kan det jo angribe os!»

Han gjorde et Skridt op ad Vejen og drejede sig om.

»Jeg kommer lige derfra,« udbrød han. »Gør jeg ikke bedst i — — —? Jeg vil vil straks gaa hjem og tage et Bad og lade mine Klæder gennemrøge.«

Doktoren saa et Øjeblik efter ham, gjorde saa omkring og gik tilbage mod sit eget Hus.

Men paa Vejen sagde han til sig selv, at der jo allerede i en Maaned havde været et Tilfælde af Sygdommen i Landsbyen, uden at nogen var bleven smittet, og efter en nølende Pavse besluttede han

sig til at være saa tapper, som en Doktor bør være, og løbe Risikoen som en Mand.

Og Resultatet af hans nærmere Eftertanke var i Virkeligheden ogsaa det fornuftigste. At vokse var det sidste, der nogensinde mere kunde hænde ham. Han kunde uden Fare have spist Herakleophorbia i Læssevis — og det samme kunde Præsten. Thi deres Væksttid var forbi. De to Herrer var for bestandigt ude af Stand til at vokse mere.

VI.

Det var et Par Dage efter denne Samtale — hvad der vil sige det samme som et Par Dage efter Forsøgs-Hønseriets Brand — at Winkles besøgte Redwood og viste ham et uforskammet Brev. Brevet var anonymt, og en Forfatter bør altid respektere sine Personers Hemmeligheder. »De tillægger Dem Æren for et ganske simpelt Naturfænomen,« stod der i Brevet, »og stræber at gøre Reklame for Dem selv ved Deres Artikel i *Times*. De med Deres Rabaldermad! Jeg vil lade Dem vide, at dette Deres Fødemiddel med det meningsløse Navn kun har det rent tilfældige Sammentræfs Forbindelse med de store Gedehamse og Rotter. Den simple Kendsgærning er, at der eksisterer en Hypertrofi-Epidemi — smitsom Hypertrofi — som De ligesaa lidt kan gøre Krav paa at have Herredømme over som over Solsystemet. Det er noget, der har været kendt lige siden Verdens Skabelse. Der var Hypertrofi blandt Enakiterne. Helt udenfor Deres Række-

vidde, i Cheasing Eyebright, lever der for Øjeblikket et Barn — — — «

»Rystende, stiv Haandskrift. Øjensynligt en gammel Herre,« sagde Redwood. »Men det er sært med det Barn — — — «

Han læste et Par Linier videre og fik saa en Indskydelse.

»Død og Pine!« udbrød han. »Det er min savnede Madam Skinner!«

Den følgende Dag om Eftermiddagen slog han pludselig ned paa hende.

Hun var i Færd med at trække Løg op i den lille Have foran sin Datters Hus, da hun saa ham komme ind gennem Havelaagen. Hun stod et Øjeblik »konsterneret«, som Folk paa den Egn siger, lagde saa Armene over Kors, og med det lille Knippe Løg dækket under venstre Albue afventede hun hans Komme. Hendes Mund aabnede og lukkede sig flere Gange; hun mimrede med sin eneste Tand, og een Gang gjorde hun ganske pludselig en Kniks, ligesom et Glimt i en Buelampe.

»Jeg tænkte nok, at jeg skulde finde Dem,« begyndte Redwood.

»Det tænkte jeg ogsaa nok, at Herren vilde,« svarede hun, uden Glæde ved Gensynet.

»Hvor er Skinner?«

»Han har aldrig skrevet til mig, ikke en eneste Gang, og jeg har ikke set ham, siden jeg kom hertil.«

»Véd De da ikke, hvad der er bleven af ham?«

»Nej, da han ikke har skrevet.«

Og hun rykkede et Skridt til venstre i den

halvt ubevidste Hensigt at spærre Redwood Vejen til Ladedøren.

»Der er ingen, der véd, hvad der er bleven af ham,« sagde Redwood.

»Han véd det vel nok selv,« mente Madam Skinner.

»Jamen han siger det ikke.«

»Han har immer været svært god til at sørge for sig selv og lade sine næreste og kæreste sidde i Fedtefadet, har han. Skønt han er saa klog, som noget Menneske kunde være,« sagde Madam Skinner.

»Hvor er det Barn?« spurgte Redwood brat.

Undskyld, hun forstod ikke rigtigt — — —

»Det Barn, jeg har hørt om — det Barn, De har givet vort Stof — det Barn, som vejer to Lispund.«

Madam Skinners Hænder rystede, saa hun tabte Løgene.

»Jeg forsikrer Herren,« protesterede hun, »at jeg véd knap, hvad Herren mener. Min Datter Madam Caddles har jo rigtignok en lille Dreng.«

Og hun gjorde et forvirret Kniks og forsøgte paa at se uskyldig og spørgende ud ved at lægge Næsen paa skraa.

»De gør bedst i at lade mig se den Dreng, Madam Skinner,« sagde Redwood.

Madam Skinner skævede til ham, mens hun viste Vej henimod Laden.

»Det kan naturligvis være, at der har været en lille Smule i en Daase Kræs, som jeg gav hans Fader til at bringe med hjem til ham fra Hønseriet, eller maaske har jeg ogsaa tilfældigvis bragt en lille

Smule med mig, saa at sige. For jeg havde saa travlt, da jeg pakkede ind, og saadan . . .»

»Hum!« sagde Redwood, efter at han en Stund havde smækket med Tungen ad Barnet. »Hummm!«

Han sagde til Madam Caddles, at Drengen var virkelig et meget smukt Barn — noget, som hun efterhaanden havde faaet at høre adskillige Gange — og derefter ignorerede han hende aldeles. Lidt efter forlod hun Laden — i Følelsen af sin egen komplette Ubetydelighed.

»Nu De har sat det i Gang, kommer De til at holde det gaaende med ham, forstaar De nok,« sagde han til Madam Skinner.

Han vendte sig brat imod hende.

»Men lad være at spille det rundt omkring *denne* Gang,« sagde han.

»Spilde det rundt omkring?«

»Aa! De forstaar mig godt.«

Med krampagtige Gestus tilkendegav hun, at hun forstod.

»De har vel ikke talt om det til Folk her? Til Forældrene, Herremanden og de andre Herregaardsfolk, Doktoren — ikke til nogen?«

Madam Skinner rystede paa Hovedet.

»De gør ogsaa bedst i at lade være,« sagde Redwood.

Han gik hen til Ladedøren og saa ud paa Verden omkring sig. Ladedøren vendte ud mellem Husets Gavl og en ubeboet Svinesti, og et Led med fem Tremmer skilte den fra Landevejen. Paa den anden Side af Vejen laa en høj, rød Teglstensmur, rigt smykket med Vedbend og Gyldenlakker og

Torskemunde og med den øverste Rand besat med skarpe Glasstumper. Bag Hjørnet af Muren hævede en solbeskinnet Opslagstavle sig mellem grønne og gule Grene over det første faldne Løvs rige Farver og bekendtgjorde, at »Uvedkommende forbydes Adgang til Skoven.« Den mørke Skygge af en Aabning i Hækken fremhævede et Stykke Pigtraadshegn.

»Hum!« sagde Redwood og gentog derpaa med dybere Stemme: »Hummm!«

Der lød Hestetrampen og Vognrummel, og Lady Wondershoots Graa kom i Sigte. Mens Elkvipagen nærmede sig, lagde han Mærke til Kuskens og Tjenerens Ansigter. Kusken var et meget smukt Eksemplar, fyldig og moden, og han kørte med en Slags sakramental Værdighed. Andre kunde maaske nære Tvivl om deres Kald og Livsstilling, men han var i alt Fald sikker i sin Sag — han kørte for Hendes Naade. Tjeneren sad ved hans Side med korslagte Arme og et Aasyn fuldt af urokkelig Sikkerhed. Saa blev den fornemme Dame selv synlig, iført Hat og Kaabe af den mest nonchalante Elegance og stirrende gennem sin Lorgnet. To unge Damer strakte Hals og stirrede ogsaa.

Præsten, som gik forbi paa den anden Side, tog Hatten af sit Patriarkhoved, uden at nogen tog Notits af ham.

Redwood blev staaende i Døren med Hænderne paa Kyggen længe efter, at Vognen var rullet forbi. Hans Blik gled henover de graagrønne Hedebakker, over den letskyede Himmel og faldt igen paa Muren med Glasspidserne. Han vendte sig om mod Ladens kølige Skygger, og mens Pletter og Klatter af Farve

dansede for hans Øjne, betragtede han Kæmpebarnet derinde i det rembrandtske Tusmørke; det sad, uden andet Tøj paa end et Flonels Svøb, paa et stort Knippe Halm og legede med sine Tæer.

»Jeg begynder at forstaa, hvad vi har gjort,« sagde han.

Han grublede, og lille Caddles og hans egen Søn og Cossars Dreng var alle Genstand for hans Grublerier. Pludselig lo han kort.

»Vorherre bevares!« sagde han til en flygtig Tanke.

Lidt efter tog han sig sammen og vendte sig til Madam Skinner.

»Han maa i alt Fald ikke pines ved en Afbrydelse i Ernæringen. Det kan vi i det mindste forhindre. Jeg skal sende Dem en Daase hvert halve Aar. Det vil være tilstrækkeligt til ham.«

Madam Skinner mumlede noget om: »Hvis Herren synes« og »Rimeligvis faaet det pakket med ind af en Fejltagelse Tænkte ikke, det kunde gøre noget at give ham en Smule,« og tilkendegav saa ved Hjælp af forskellige skælvende Gestus, at hun forstod ham.

Saaledes blev Barnet ved at vokse.

Og vokse

»Praktisk talt,« sagde Lady Wondershoot, »har han narret alle Kalvene paa hele Ejendommen for den Mælk, der tilkom dem. Men hvis dette Menneske Caddles byder mig mere af den Slags — — —«

VII.

Men selv et saa afsidesliggende Sted som Cheasing Eyebright kunde ikke længe slaa sig til Ro med Theorien om Hypertrofi — smitsom eller ej — i Betragtning af den voksende Hurlumhej om Føden. Og det varede ikke lang Tid, førend Madam Skinner maatte indlade sig paa pinlige Forklaringer — Forklaringer, som tvang hende til maalløs Mimren med sin eneste Tand — Forklaringer, som sonderede hende og ransagede hende og stillede hende blot — indtil hun tilsidst nødsagedes til at søge Tilflugt imod den almindelige, enstemmige Dadel i en utrøstelig Enkestands Værdighed. Hun vendte sit Øje — som hun tvang til at være taarefyldt — mod den vrede Herregaardsfrue og tørrede Sæbeskummet af sine Hænder.

»Deres Naade glemmer, hvad jeg maa gaa og bære paa.«

Og efter denne advarende Bemærkning fulgte der med let Trods:

»Det er HAM, jeg tænker paa, Deres Naade, baade Nat og Dag.«

Hun bed Læberne sammen, og hendes Stemme blev lav og usikker:

»At han er bleven ædt, Deres Naade.«

Og efter at have indtaget denne faste Stilling, gentog hun den Forsikring, som Hendes Naade før ikke havde villet høre paa:

»Jeg havde saamænd ikke den fjærneste Anelse om, hvad det var, jeg gav Barnet, Deres Naade....«

Hendes Naade vendte hendes Tanker i forhaabningsfuldere Retninger og holdt naturligvis ved samme Lejlighed en alvorlig Prædiken for Caddles.

Udsendinge fulde af alvorlige Trusler trængte sig ind i Bensingtons og Redwoods begivenhedsrige Liv. De navngav sig som Sogneraadsmedlemmer og vedblev med Fonografers Haardnakkethed at gentage forud aftalte Erklæringer.

»Vi paalægger Dem, Hr. Bensington, Ansvar for det Tab, vort Sogn har lidt. Vi paalægger Dem Ansvar.«

Et Sagførerfirma med en komplet Slange af et Firmanavn — Banghurst, Brown, Flapp, Codlin, Tedder & Snoxton kaldte de sig og optraadte uforanderligt i Skikkelse af en lille, ræverød, snedigt udseende Herre med spids Næse — gjorde ubestemte Bemærkninger om Skadeserstatning, og der var en høflig Personlighed, Hendes Naades Forvalter, som en Dag pludselig traadte ind til Redwood med Spørgsmaalet: »Naa, hvad agter De at gøre?«

Hvortil Redwood svarede, at han agtede at holde op med at levere Barnet Føden, hvis han eller Bensington blev yderligere generede med den Sag.

»Jeg leverer den for Øjeblikket gratis,« sagde han, »og Barnet vil skraale Deres Landsby sønder og sammen, inden det dør, hvis det ikke faar Stoffet. Barnet er i Deres Hænder, og De maa sørge for det. Lady Wondershoot kan ikke altid spille Barmhjærtighedens Engel og jordiskt Forsyn for sit Sogn uden en Gang imellem at støde paa et Ansvar, forstaar De nok.«

»Ulykken er sket,« erklærede Lady Wondershoot,

da de fortalte hende — i formildede Udtryk — hvad Redwood havde sagt.

»Ulykken er sket,« gentog Sognepræsten.

Men i Virkeligheden var Ulykken først lige netop i Færd med at begynde.

ANDET KAPITEL.

Kæmpeungen.

I.

Kæmpebarnet var grimt, paastod Præsten. »Han havde altid været grim — som alle Overdrivelser maa være.« Men i dette Spørgsmaal havde Præstens Anskuelser haft en uheldig Indflydelse paa hans retfærdige Dømmekraft. Der blev taget en Mængde Øjebliksfotografier af Barnet, selv i den landlige Ensomhed, og deres Vidnesbyrd gaar i Hovedsagen imod Præsten; de bevidner, at det lille Uhyre i Begyndelsen næsten kunde kaldes smukt, at han havde et fyldigt, krøllet Haar, der faldt ham ned over Panden, og at han var meget villig til at smile. I Reglen staar Caddles, som var spinkelt bygget, bagved Barnet, og Perspektivet fremhæver hans forholdsvis Lidenhed.

Efter det fyldte andet Aar blev Barnets Skønhed mindre iøjnefaldende og mere omtvistelig. Han begyndte at vokse — som hans ulykkelige Morfader uden Tvivl vilde have sagt — »stærkt«. Han blev

blegnæbbet og gjorde mere og mere Indtryk af med al sin kolossale Størrelse at være spinkel. Han var temmelig skrøbelig. Hans Øjne og noget ved hans Ansigtsudtryk blev finere — blev, hvad Folk kalder »interessant«. Da hans Haar første Gang var bleven klippet, begyndte det at blive pjusket og sammenfiltret. »Det er Degenerationstegnene, som viser sig,« sagde Distriktslægen ved Synet heraf; men det er et aabent Spørgsmaal, hvorvidt han havde Ret i saa Henseende, eller om Drengens Tilbagegang fra ideel Sundhed ikke snarere skyldtes den Omstændighed, at han levede i en hvidkalket Lade ene og alene af Lady Wondershoots af Retfærdighedsfølelse tillæmpede Godgørenhed.

De Fotografier, der forestiller ham i Alderen fra tre til seks Aar, viser hans Udvikling til en rundøjet, hørhaaret Dreng med Stumpnæse og en godmodig Gloen. Om hans Læber lurder det altid meget rede Tilløb til et Smil, som ses paa alle Fotografier af de første Kæmpebørn. Om Sommeren bærer han løstsiddende Klædningsstykker af Bolster riede sammen med Sejlgarn; paa Hovedet har han i Reglen en af den Slags Straakurve, som Arbejdsmænd bruger til at bære deres Værktøj i, og han er barbenet. Paa eet Billede griner han bredt og holder i Haanden en Melon, som han lige har taget en Bid af.

Vinterbillederne er ikke saa talrige og oplysende. Han gaar med store Træsko, rimeligvis af Bøgetræ, hans Sokker er (som Brudstykker af Indskriften »John Stickells, Iping« udviser) gamle Sække, og det er ikke til at tage fejl af, at hans Bukser og Trøje er skaarne til af Resterne af et Gulvtæppe med liv-

ligt Mønster. Indenfor det bærer han et Slags klodset Svøb af Flonel; en otte, ni Alen er viklede om hans Hals som Halstørklæde. Den Tingest, som han har paa Hovedet, er rimeligvis ogsaa en Sæk. Han stirrer paa Fotografiapparatet, undertiden smilende, til andre Tider en Smule forknyt. Allerede da han ikke er mere end fem Aar gammel, ser man den halvt lunefulde Rynke over de blide, brune Øjne, der gav hans Ansigt dets karakteristiske Udtryk.

Lige fra Begyndelsen af var han, som Præsten altid erklærede, en frygtelig Plage for Landsbyen. Han lader til at have haft stor Lyst til at lege, til at have været meget nysgærrig og selskabeligt anlagt, og dertil kommer — jeg beklager at maatte sige det — at der hos ham fandtes en vis Trang til mere at spise. Til Trods for, hvad Madam Greenfield kaldte en »overdrevent rigelig« Madrations fra Lady Wondershoot, udviste han, hvad Doktoren øjeblikkeligt erkendte for den »kriminelle Appetit«. Det bekræfter kun altfor fuldstændigt Lady Wondershoots værste Erfaringer med Hensyn til de lavere Klasser, at til Trods for en Madration, der var betydeligt større, end hvad der kendes som Maksimums-Fornødenhed selv for et voksent Menneske, viste det sig, at Fyren stjal. Og hvad han stjal, aad han med uskøn Graadighed. Hans store Haand rakte sig ind over Havemure; han søgte at tilegne sig selve Brødet i Bagervognene. Oste forsvandt fra Marlows Forraadsloft, og der var ikke et Svinetrug, som var trygt for ham. Af og til fandt en Gaardmand, naar han kom over sin Kaalrabimark, Drengens store

Fodspor og Tegnene paa hans forsultne Rapsen — en Rod trukket op hist og her, og Hullerne med barnagtig List kluntet udfyldte. Han aad en Kaal-rabi, som et almindeligt Menneske spiser en Radise. Han kunde staa og spise Æbler af et Træ, naar der ingen var i Nærheden, akkurat ligesom almindelige Børn spiser Brombær af en Busk. I een Henseende i det mindste kom denne Knaphed paa Fødemidler Cheasing Eyebrights Fred og Ro til Nytte — i mange Aar fortærede han saa godt som hver eneste Smule af Gudernes Føde, der blev givet ham.

Uomtvisteligt er det, at Barnet var til Ulejlighed og ikke passede til Omgivelserne. »Han var altid paa Færde alle vegne,« plejede Præsten at sige. I Skole kunde han ikke gaa; i Kirke kunde han heller ikke gaa paa Grund af Bygningens Kubikindholds naturlige Begrænsning. Der blev gjort et Forsøg paa at tilfredsstille Kravene i den »uhyre taabelige og ødelæggende Lov« — det er Præstens Ord, jeg anfører — Loven om Elementærundervisning af 1870, ved at lade ham sidde udenfor det aabne Vindue, mens Undervisningen foregik indenfor. Men hans Nærværelse ødelagde Disciplinen mellem de andre Børn. De skulde hele Tiden hoppe op for at kigge paa ham, og hver Gang han talte, brast de allesammen i Latter. Hans Stemme var saa løjlerlig! Derfor lod man ham blive borte.

Ikke heller viste man nogen særlig Iver for at faa ham til at gaa i Kirke, thi hans mægtige Legemsbygning virkede ikke fremmede paa Andagten. Og dog kunde dette maaske have været en lettere Opgave; der er gode Grunde til at tro, at der fandtes

Spirer til religiøs Følelse et eller andet Sted i den store Krop. Det var maaske Musiken, der tiltrak ham. Han indfandt sig ofte paa Kirkegaarden Søndag Formiddag, hvor han listede sig forsigtigt frem mellem Gravene, efter at Menigheden var gaaet ind i Kirken, og han kunde sidde under hele Gudstjensen ved Siden af Vaabenhuset og lytte, ligesom man lytter udenfor en Bikube.

I Begyndelsen viste han en vis Mangel paa Takt; Folk derinde kunde høre hans store Fødder knase hvileløst i Gruset rundt om den hellige Bygning eller se hans Ansigt utydeligt kigge ind gennem de farvede Ruder med et halvt nysgærrigt, halvt misundeligt Udtryk, og til Tider kunde en simpel Salmemelodi uventet gøre Indtryk paa ham, saa at han satte i et bedrøveligt Skraal i et kæmpemæssigt Forsøg paa at synge med. Hvorpaa lille Sloppe, der var Bælgetræder og Kirkebetjent og Graver og Klokker og Ringer om Søndagen, foruden Postbud og Skorstensfejer om Hverdagen, plejede at gaa meget raskt og kækt ud og vise ham væk til hans store Sorg. Det glæder mig at kunne sige, at Sloppe ikke holdt af det — i det mindste i sine mere betænksomme Øjeblikke. Han har sagt til mig, at det mindede ham om at sende en Hund hjem, naar man skal til at gaa en Tur.

Alligevel var den aandelige og sjælelige Uddannelse, som lille Caddles fik, tydelig om end fragmentarisk. Lige fra Begyndelsen af havde Præsten, Moderen og Alverden forenet sig om at gøre ham det klart, at hans Kæmpestyrke ikke maatte bruges. Den var en Ulykke, som han maatte finde sig i saa

godt som muligt. Han skulde adlyde, hvad der blev sagt ham, gøre, hvad der blev ham paalagt, og passe paa aldrig at slaa noget itu eller gøre Fortræd. Ganske særligt maatte han ikke træde paa noget eller puffe til noget eller springe omkring. Han skulde hilse ærbødigt paa de fine Folk og være taknemmelig for Mad og Klæder, som de undte ham af deres Rigdom. Og alt dette lærte han lydigt, thi han var af Natur og Vane et lærvilligt Barn og kun ved Føden og ved et Uheld en Kæmpe.

Overfor Lady Wondershoot viste han i disse tidlige Tider den dybeste Ærefrygt. Hun fandt, at hun bedst kunde tale til ham, naar hun havde en fodfri Kjole paa og havde sin Hundepisk i Haanden, og hun gestikulerede med den og var altid en Smule overlegen og højroret. Undertiden spillede Præsten ogsaa Herre — en lille, midaldrende, temmelig forpustet David, som bombarderede en barnagtig Goliath med Dadel og Bebrejdelser og Magtsprog. Monstrumet var nu saa stort, at det lod til at være umuligt for noget Menneske at huske, at han, naar alt kom til alt, kun var et Barn paa syv Aar, med al et Barns Trang til Imødekommenhed, Opmærksomhed og Kærlighed, og al et Barns Ævne til Hengivelse og ubegrænset Fortvivlelse og Elendighed.

Naar Præsten en solklar Morgen kom vandrende henad Vejen gennem Landsbyen, kunde det hælde sig, at han mødte kluntede ni Alen af det Uforklarlige, for ham noget ligesaa fantastisk og frastødende som en ny Form af Kætteri, mens det sjokkede af Sted med ujævn Gang og fremstrakt Hals, søgende,

altid søgende Barnealderens to første Fornødenheder — noget at spise og noget at lege med.

Saa kom der et Udtryk af stjaalen Ærbødighed i Fyrens Øjne, og han gjorde et kejtet Forsøg paa at hilse.

Præsten havde Indbildningskraft, om end i begrænset Grad — han havde i hvert Fald Resterne deraf — og overfor lille Caddles gav den sig altid til at foregøgle ham de uhyre Muligheder for Legemsbeskadigelse, saadanne vældige Muskler maatte være i Besiddelse af. Sæt nu, at et pludseligt Anfald af Vanvid — — —! Eller sæt bare Mangel paa Ærbødighed — — —! Alligevel, den virkelig kække Mand er ikke den, som ikke føler Frygt, men den, som besejrer den. Hver Gang og altid lykkedes det Præsten at kue sin Indbildningskraft. Og han plejede altid at tiltale lille Caddles modigt i en god, tydelig Prædikestols-Tone.

»Er du en god Dreng, Albert Edward?«

Og den unge Kæmpe luskede nærmere ind til Muren, rødmede dybt og svarede:

»Ja, Hr. Pastor — jeg forsøger paa det.«

»Lad mig se det,« sagde Præsten, hvorefter han gik forbi ham, trækkende Vejret en lille Smule hurtigere end sædvanligt. Og af Agtelse for sin Manddom gjorde han sig det til Regel aldrig at vende sig om for at se tilbage paa Faren, naar først den var passeret, hvad saa end han maaske bildte sig ind.

En Gang imellem gav Præsten lille Caddles Privatundervisning. Han lærte aldrig Monstrumet at læse — det behøvedes ikke; men han lærte ham

de vigtigste Punkter af Katekismen — hans Pligter mod sin Næste for Eksempel, og om den Guddom, der vilde straffe ham med den yderste Hævnngerrighed, hvis han nogensinde vovede at være ulydig mod Præsten og Lady Wondershoot. Undervisningen fandt Sted i Præstens Gaard, og Forbigaaende kunde høre den stærke, skurrende Barnestemme uddræve Statskirkens Hovedlærdomme:

»Ære og adlyde Kongen og alle, hvem han har tildelt Myndighed. Vise Lydighed mod alle mine Lærere, Vejledere, Undervisere og Sjælesørgere. Opføre mig sømmeligt og ærbødigt mod alle mine Foresatte — — —«

Det viste sig snart, at den voksende Kæmpe gjorde samme Virkning paa Heste, der ikke var vant til Synet af ham, som en Kamel vilde have gjort, og han blev derefter beordret at holde sig borte fra Landevejen, ikke blot i Nærheden af Herregaardshaven (hvor hans fjollede Smil over Muren havde irriteret hendes Naade i højeste Grad) men i det hele taget. Denne Lov adlød han aldrig fuldt ud paa Grund af den store Interesse, Landevejen havde for ham. Men paa den Maade blev det, som havde været hans stadige Tilflugt, til en stjaalen Fornøjelse. Tilsidst var han næsten fuldstændigt indskrænket til gamle Græsmarker og Hedebakkerne.

Jeg véd ikke, hvad han skulde have gjort, hvis han ikke havde haft Hedebakkerne. Der var Plads, hvor han kunde flakke milevidt om, og det gjorde han. Han plejede at brække Grene af Træerne og lave vanvittige store Buketter, indtil det blev ham forbudt; løfte Faar op og stille dem ordentligt i

Række (de løb straks deres Vej, og det lo han altid meget hjærteligt af), indtil det blev ham forbudt; grave Græstørven væk og lave store meningsløse Huller i Jorden, indtil det blev ham forbudt...

Paa Hedebakkerne strejfede han om lige til Bakken over Wreckstone, men ikke længere, thi dér begyndte det dyrkede Land, og Folkene dér rykkede altid ud imod ham med bjæffende Hunde for at jage ham væk, paa Grund af hans Angreb paa deres Roemarkers. De følte desuden en Slags fjendtlig Frygtsonhed, som hans store, sjuskede Ydre jævnlige vakte. De plejede at true ham og slaa efter ham med Kørepiske. Jeg har hørt sige, at de undertiden skød paa ham med Haglbøsser. Og i den anden Retning flakkede han om indtil indenfor Synsvidde af Hickleybrow. Fra et Sted ovenfor Thursley Hanger kunde han øjne Jærnbansen mellem London, Chatham og Dover, men pløjede Marker og en mistænksom Landsby hindrede ham i at komme den nærmere.

Og efter nogen Tids Forløb kom der Plakater — store Tavler med røde Bogstaver paa, og de spærrede Vejen for ham i alle Retninger. Han kunde ikke læse, hvad der stod — »Adgang forbydes« — men han var ikke længe om at forstaa Meningen. I de Tider kunde Passagererne paa Jærnbansen ofte se ham sidde med Knæene trukne op under Hagen paa Toppen af Bakken tæt ved Thursley Kridtbrud, hvor han senere blev sat i Arbejde. Toget syntes at vække en uklar, venskabelig Følelse hos ham; undertiden vinkede han ad det

med sin enorme Haand, og af og til hilste han det med et bondsk, usammenhængende Raab.

»Sikken en Tamp,« plejede en stirrende Passager at sige.

»Det er et af disse Rabalderbørn. Jeg har hørt sige, at han er ganske ude af Stand til at hjælpe sig selv — i Virkeligheden ikke stort bedre end en Idiot, og en stor Byrde for Egnen.«

»Forældrene er meget fattige Folk, siges der.«

»Han lever af de derboende Herregaardsfolks Godgørenhed.«

Hvorefter alle Passagererne gloede intelligent en Tidlang paa den fjærne Kæmpeskikkelse, som sad paa Hug.

»Det var da godt, at der blev sat en Stopper for det,« kom saa en eller anden dybsindig tænkende Aand med. »Det vilde være en rar Historie, om vi havde nogle tusind Stykker af den Slags paa Fattigvæsenet, ikke sandt?«

Og saa var der i Reglen en, der var klog nok til i en oprigtig Tone at svare denne Filosof:

»Ja, det har De rigtignok Ret i!«

II.

Han havde sine uheldige Dage.

Der var for Eksempel den kedelige Historie med Aaen.

Han lavede smaa Baade af hele Aviser, en Kunst, som han lærte ved at se Spenders Dreng gøre det, og lod dem sejle ned ad Strømmen —

store trekantede Papirshatte. Naar de forsvandt under Broen, som danner Grænsen for den strængt private Grund omkring Eyebright-Gaard satte han i et vældigt Raab og rendte rundt over Tormats nye Mark — Vorherre bevares, hvor Tormats Grise stak i Rend og forvandlede deres dejlige Fedt til magert Muskelkød! — for at møde sine Baade ved Vade-stedet. Lige tværs over Plænerne sejlede hans Papirsbaade, lige foran Eyebright-Gaards Vinduer, lige for Næsen af Lady Wondershoot! Samfundsnedbrydende, sammenfoldede Aviser! Det var en nydelig Historie!

Ustraffetheden vakte hans Foretagelsesaand, og han gav sig i Lag med barnagtige Vandbygningskunster. Han gravede en mægtig Havn til sine Papirsflaader med en gammel Dør, der tjente ham som Spade, og da der netop i Øjeblikket ingen var, det lagde Mærke til hans Bedrifter, lavede han en snedig Kanal, der tilfældigvis satte Lady Wondershoots Iskælder under Vand. Og til syvende og sidst dæmmede han op for Aæn. Han lavede en Dæmning tværs over den med nogle kraftige Dørfulde Jord — han maa have arbejdet med en Fart som en Lavine — og en højst uventet Oversvømmelse vældede ud over Haven og bortskyllede Frøken Spinks og hendes Staffeli og den mest lovende Akvarelskitse, hun nogensinde havde begyndt paa — i alt Fald skyllede den hendes Staffeli bort og tvang hende til at flygte op til Huset, vaad til Knæene og løftende op paa det ynkeligste — hvorefter Vandmasserne væltede sig gennem Køkkenhaven, gennem den grønne Laage ud paa Sidevejen og ad Shorts Grøft tilbage til Aalejet.

Imidlertid blev Præsten afbrudt i sin Samtale med Grovsmeden og forbløffet ved at se ynkeligt strandede Fisk hoppe op af de faa Pytter, der blev tilbage, og Mudderdyngerne i Strømlejet, hvor der for ti Minutter siden havde været over fire Alen klart, friskt Vand.

Rædselsslagen over Følgerne af sin egen Bedrift forsvandt lille Caddles hjemmefra og blev borte i to Døgn. Kun Sultens bydende Krav tvang ham til at vende tilbage, og han fandt sig med stoisk Ro i en Ladning voldsomme Skænd, som stod i bedre Forhold til hans Størrelse end noget, der nogensinde før var bleven ham til Del i den kære lille Landsby.

III.

Lady Wondershoot ønskede straks efter denne Historie at statuere et Eksempel og søgte at finde paa noget mere end de Skænd og den Faste, han var bleven straffet med, hvorfor hun udstedte en Ukas. Hun udstedte den først til sin Kældermester, og det meget pludselig, saa at han foer sammen. Han var i Færd med at tage af Frokostbordet, og hun stod og stirrede gennem det høje Vindue ud paa Terrassen, hvor Daakalvene plejede at komme for at faa deres Foder.

»Jobbet,« sagde hun i sin allerkejsrerligste Tone, »Jobbet, dette Væsen maa arbejde for Føden.«

Og hun gjorde det ganske indlysende ikke blot for Jobbet (hvad der var let nok) men ogsaa for alle og enhver i Landsbyen, deri indbefattet lille

Caddles selv, at hun i denne Henseende som i alle andre mente, hvad hun sagde.

»Hold ham til Arbejdet,« sagde Lady Wondershoot. »Det er det, det gælder om med Mosjø Caddles.«

»Det er det, det gælder om med hele Menneskeheden, skulde jeg tro,« mente Præsten. »De jævne Pligter, det beskedne Kredsløb, Saatid og Høst —«

»Netop,« sagde Lady Wondershoot. »Det er det, jeg altid siger. Lediggang er Djævelens Hovedpude. I det mindste blandt de arbejdende Klasser. Vi opdrager altid vore Understuepiger efter det Princip. Hvad skal vi sætte ham til at gøre?«

Det var ikke saa let at svare paa. De tænkte paa mange Ting, og imidlertid vænnede de ham saa smaat til Arbejde ved at bruge ham til at løbe med Telegrammer og Breve i Stedet for et ridende Bud, naar der var noget, der hastede særligt, og han var ogsaa rigtigt flink til at bære Baggage og Pakkasser og den Slags Ting i et stort Næt, som blev lavet til ham. Han lod til at holde af Beskæftigelse og betragte det som en Slags Leg, og da Kinkle, Lady Wondershoots Forvalter, saa ham flytte om paa et Klippeparti i Haven for hende, fik han det glimrende Indfald at anbringe ham i hendes Kridtbrud ved Thursley Hanger, tæt ved Hickleybrow. Dette Indfald blev sat i Værk, og det lod til, at de dermed havde løst Problemet.

Han arbejdede i Kridtbruddet, først med et legende Barns Iver, senere af Vane — gravede og læssede og satte Vognene i Gang, trillede de fulde ned ad Sporet til Sidesporet og halede de tomme

op med et stort Spils Staaltraadskabel — tilsidst besørgede han ganske alene hele Kridtbruddets Drift.

Det er bleven mig sagt, at Kinkle tjente rigtigt godt paa ham til Lady Wondershoot, da han ikke havde synderligt andre Udgifter af ham end Maden, men det hindrede hende aldrig i at beklage sig over »den Skabning« som en Kæmpe-Snylter paa hendes Godgørenhed.

Paa den Tid gik han klædt i en Slags Bluse af Sækkelærred, lappede Skindbukser og jærnbleslaaede Træsko. Paa Hovedet havde han undertiden en mærkelig Tingest — det var en kasseret Bikube af Halm — men i Reglen gik han barhovedet. Han bevægede sig omkring i Bruddet med kraftige og rolige Bevægelser, og naar Præsten paa sin Spadsere-tur ved Middagstid naaede derud, fandt han ham i Færd med undseligt at fortære det store Kvantum Mad, han behøvede, med Ryggen vendt imod hele Verden.

Hans Mad, en Portion uafskallet Korn, blev hver Dag kørt ud til ham paa en Vogn — en lille Jærnbanevogn, ligesom en af de Godsvogne, som han selv stadig fyldte med Kridt, og denne Ladning plejede han at riste i en gammel Kalkovn og derpaa fortære. Undertiden blandede han en Sæk Sukker i den. Af og til sad han og slikkede paa en Saltklump af den Slags, som man giver Køer, eller han aad en vældig Klump Dadler med Stene og det hele, af den Slags, der sælges paa Gaderne i London. Naar han vilde drikke, gik han til Bækken paa den anden Side af Forsøgs-Hønseriets Brandtomt og lagde sig med Munden ned til Vandet. Det var ved, at

han drak paa denne Maade efter at have spist, at Gudernes Føde endelig slap løs igen og bredte sig, til en Begyndelse i store Siv ved Bækken, derefter i store Frøer, endnu større Foreller og strandede Karper, og tilsidst i en fantastisk frodig Plantevækst i hele den lille Dal.

Og efter et Aars Tid eller saa blev de underlige, kæmpemæssige Maddiker paa Marken foran Smedien saa store og udviklede sig til saa forfærdelige Smældere og Oldenborrer — Motor-Oldenborrer kaldte Drengene dem — at Lady Wonder-shoot i den Anledning rejste til Udlandet.

IV.

Men snart skulde Føden begynde et nyt Afsnit af sit Arbejde i ham. Til Trods for Præstens letfattede Lærdomme — Lærdomme beregnede paa at give det beskedne, naturlige Liv, der sømmede sig for en Kæmpebonde, den fuldstændigste og endeligste Afrunding — begyndte han at gøre Spørgsmaal, at anstille Undersøgelser, at *tænke*. Mens han voksede fra Dreng til Yngling, blev det mere og mere iøjnefaldende, at der i hans Sind foregik selvstændige Processer, som ikke stod under Præstens Kontrol. Præsten gjorde sit Bedste for at ignorere dette ubehagelige Fænomen, men alligevel — han kunde føle, at det var der.

Stof til Tanker fandt den unge Kæmpe rundt om sig. Med sin vide Synskreds, sin bestandige Overskuen af alt maa han ganske ufrivilligt have

set en hel Del til Menneskelivet, og efterhaanden som det blev ham klarere, at han, bortset fra sin klodsede Storhed, ogsaa var et Menneske, maa han mere og mere være kommen til Forstaaelse af, hvor meget han var udelukket fra ved sin sørgelige Udmærkelse. Den fornøjelige Summen fra Skolen, Religionens Mysterier, der fejredes med saa megen Pragtudfoldelse, og fra hvilke der udstrømmede saa yndige Melodier, de muntre Korsange fra Kroen, det varme Skær fra Stuerne, der oplystes af Lamper og Kaminild, og som han kiggede ind i fra Mørket derude, eller de ivrige Raab, de kraftige Anstrængelser af sportsklædte unge Mennesker for at vinde en eller anden Sejr, han kun halvt forstod, paa Cricketbanen — alt dette maa have raabt højt til hans efter-Kammeratskab tørstende Hjærte. Ogsaa lader det til, at alt som hans Ynglingealder skred frem, begyndte han at nære en meget betydelig Interesse for Kærestefolks Foretagender, for de Tilbøjeligheder og Sammenknytninger, de nøje og fortrolige Forhold, der spiller en saa vigtig Rolle i Livet.

En Søndag, netop ved det Klokkeslet, da Stjærnerne og Flaggermusene og Landlivets Liden-skaber begynder at komme frem, gik der tilfældigvis et ungt Par og »nyssedes en Smule« paa Kærlighedsstien, den dybe, indgårdede Hulvej, der løber bag om Landsbyen op mod Skovhuset. Saa trygge i den varme, stille Skumring, som noget Par Elskende vel kunde være, lod de deres Følelser have frit Spillerum. Den eneste tænkelige Afbrydelse, de ansaa for mulig, maatte komme fuldt synlig op ad Stien; den seks Alen høje og med et Gærde be-

groede Vejskrænt mod de tavse Hedebakker forekom dem at yde fuldkommen Tryghed.

Men saa blev de pludselig — ganske utroligt — løftede og trukne fra hinanden.

De opdagede, at de blev holdt op i Luften, hver med en Tommel- og Pegefinger under Armhulerne, mens unge Caddles' forundrede brune Øjne granskede deres varme, rødmende Ansigter. Situationens Sindsbevægelse berøvede dem ret naturligt Mælet.

»*Hvorfor* holder I af at gøre det?» spurgte unge Caddles.

Saa vidt jeg forstaar, vedblev Forlegenheden, indtil Elskeren tog Mod og Mands Hjærte til sig og i en barsk Tone og med høje Raab, Trusler og mandhaftige Eder, saadan som Situationen syntes at udkræve, befalede unge Caddles under Straf at sætte dem ned. Hvorpaa unge Caddles kom til at huske paa, hvordan han skulde opføre sig, satte dem høfligt og meget forsigtigt ned, i bekvem Nærhed af hinanden for det Tilfældes Skyld, at de skulde have Lyst til at genoptage deres Omfavnelser, stod tøvende over dem en Stund og forsvandt saa igen i Skumringen.

»Men det var en temmelig dum Fornemmelse,« betroede Elskeren mig. »Vi kunde knap nok holde ud at se paa hinanden — fordi vi var blevne saadan overrumplede. For vi havde jo været i Færd med at kysse, forstaar De nok. Og det mærkværdige er, at hun gav mig Skylden for det hele,« sagde Elskeren. »Foer ganske forfærdeligt op og vilde næsten ikke sige et Ord til mig paa hele Hjemvejen.«

Kæmpen var i Færd med at paabegynde Under- søgelser, det kunde der ingen Tvivl være om. Det var klart, at hans Aand stillede Spørgsmaal. Endnu kom han ikke frem med dem til ret mange Menne- sker, men de pinte ham. Det lader til, at han un- dertiden underkastede sin Moder et Krydsforhør.

Han plejede jævnligt at komme ind i Gaarden bag sin Moders Hus, og efter forsigtigt at have set sig om paa Jorden efter Høns og Kyllinger, satte han sig langsomt ned med Ryggen mod Laden. Et Minut efter sværmede Kyllingerne, som holdt af ham, over hele hans Krop og hakkede i det mos- groede Kridtdynd, der sad i hans Dragts Sømme, og hvis det saa ud til Regnvejr, plejede Madam Caddles' Killing, som altid havde den største Tillid til ham, at skyde Ryg, fare ind i Huset, op til Komfuret, omkring, ud, op ad hans Ben, op ad hans Krop, helt op paa hans Skulder, spekulere et Øjeblik, og saa, vips! tilbage igen og det hele forfra. Undertiden satte den af lutter Kaadhed Kløerne i hans Ansigt, men han vovede aldrig at røre den af Frygt for, at hans Haand skulde være for tung for en saa skrøbe- lig Skabning. Desuden holdt han egentlig nok af at blive kildet. Og saa plejede han efter en Stunds Forløb at gøre sin Moder nogle kejtede Spørgsmaal.

»Moder,« kunde han for Eksempel sige, »naar det er godt at arbejde, hvorfor arbejder saa ikke alle Mennesker?»

Hans Moder saa op paa ham og svarede:

»Det er godt for os og vore Lige.«

Han gentog i en grublende Tone:

»Hvorfor?»

Og da han intet Svar fik, vedblev han:

»Hvad er Arbejdet til, Moder? Hvorfor bryder jeg Kalk, og hvorfor vasker du Tøj, Dag for Dag, mens Lady Wondershoot kører omkring i sin Vogn, Moder, og rejser bort til de dejlige fremmede Lande, som du og jeg ikke maa faa at se, Moder?»

»Hun er en fin Dame,« svarede Madam Caddles.

»Naa,« sagde unge Caddles og grundede dybt.

»Hvis der ikke var fine Folk til at skaffe os Arbejde,« sagde Madam Caddles, »hvorfra skulde vi fattige Folk saa faa noget at leve af?»

Dette maatte fordøjes.

»Moder,« forsøgte han igen, »hvis der ingen fine Folk var, vilde saa ikke alting tilhøre Folk som mig og dig? Og hvis det gjorde — — —«

»Vorherre holde sin Haand over Drengens Fornuft!« udbrød Madam Caddles — takket være en god Hukommelse var hun efter Madam Skinners Død bleven en helt livlig og kraftig Personlighed. »Siden din salig Bedstemoder blev kaldt bort, er du ikke til at holde ud. Lad du bare være at spørge, saa faar du ingen Løgne til Svar. Begyndte jeg først for Alvor paa at svare dig, saa maatte din Fader nok gaa hen og bede en anden om at lave hans Aftensmad — for slet ikke at tale om, at jeg ikke blev færdig med Vasken.«

»Ja ja da, Moder,« sagde han efter at have stirret forbavset paa hende. »Det var ikke min Mening at plage dig.«

Og han blev ved at tænke.

V.

Han tænkte ogsaa fire Aar efter, den Gang Præsten, nu ikke længer moden, men overmoden, saa ham for allersidste Gang. Man forestille sig den gamle Herre, nu synligt ældet, slankere af Omfang, en Smule plumpere i sin Tankegang og en Smule svækket i sin Tale, med en dirrende Rysten i sin Haand og en dirrende Rysten i sine Overbevisninger, men med Øjet endnu klart og muntert til Trods for alle de Ubehageligheder, som Føden havde forvoldt hans Landsby og ham selv. Til Tider var han bleven skræmmet og forstyrret, men var han ikke i Live endnu, var han ikke den samme endnu? Og femten lange Aar — et godt Stykke Evighed — havde forvandlet det ubehagelige til noget brugbart og tilvant.

»Det var forstyrrende, det indrømmer jeg,« sagde han, »og Tingene har forandret sig — forandret sig i mange Maader. Der var en Tid, da en Dreng kunde luge, medens nu en Mand maa gaa ud med Økse og Brækjærn — i hvert Fald paa visse Steder nede ved Krattet. Og det er endnu en Smule underligt for os gammeldags Folk at se hele denne Dal — selv hvad der før Overrislingsanlægget var Aaleje — bevokset med fem og tyve Fod høj Hvede, saadan som den staar i Aar. Folk brugte den gammeldags Le her for tyve Aar siden, og de plejede at køre Kornet hjem paa en Høstvogn og fryde sig paa jævn og ærlig Vis. Og saa til Slut en lille jævn Rus, lidt frimodigt Kurmageri . . . Den stak-

kels kære Lady Wondershoot — hun holdt ikke af disse Forandringer. Hun var meget konservativ, den stakkels kære Dame! Der var et Anstrøg af det attende Aarhundrede over hende, det har jeg altid sagt. Hendes Sprog for Eksempel . . . dets barske Kraft . . . Hun døde forholdsvis fattig. Dette store Ukrudt trængte ind i hendes Have. Hun var ikke en af de Damer, der gaar helt op i Havedyrkning, men hun vilde have, at hendes Have skulde være i Orden — alt skulde vokse, hvor det blev plantet og som det blev plantet — under Kontrol . . . Men den Maade, hvorpaa Planterne nu voksede, var uventet — kulkastede hendes Anskuelser . . . Og saa syntes hun heller ikke om dette unge Monstrums bestandige Trængen sig frem — i det mindste begyndte hun at bilde sig ind, at han altid gloede paa hende over hendes Havemur . . . Hun kunde ikke lide, at han var næsten ligesaa høj som hendes Hus — det stødte hendes Sans for Symmetri. Den stakkels kære Dame! Jeg havde haabet, at hun vilde overleve mig. Det var de store Oldenborrer, vi havde et Par Aar, der fik hende til at tage sin Beslutning. De udviklede sig af Kæmpelarverne i Dalens Jordbund — nogle væmmelige Dyr ligesaa store som Rotter. Og Myrerne havde utvivlsomt ogsaa nogen Indflydelse paa hende. Da alting var omkalfatret og der ikke var Fred og Ro nogetsteds mere, sagde hun, at hun syntes, hun ligesaa gjerne kunde slaa sig ned i Monte Carlo som ethvert andet Sted. Og saa rejste hun. Hun spillede temmelig dristigt, har jeg hørt sige. Døde paa et Hotel dernede. Meget sørgeligt Endeligt . . . Eksil . . .

Ikke — ikke hvad man anser for passende
 En af vort engelske Folks naturlige Førere
 Opreven med Rode

Men naar alt kommer til alt,« vedblev Præsten at gentage, »saa har det dog saare lidet at betyde. En Gêne er det naturligvis. Børn kan ikke løbe saa frit omkring, som de kunde i gamle Dage, nu da der er Myrer, som kan bide dem, og saa fremdeles. Men det er maaske ogsaa godt for noget . . . Folk plejede at snakke, som om dette Stof vilde revolutionere hele Verden. Men der er noget, som trods alle disse nye Kræfter . . . Ja, jeg forstaar mig naturligvis ikke paa det. Jeg er ikke en af disse moderne Filosooffer, som kan forklare alting med Æther og Atomer. Udviklingslære. Og den Slags Vrøvl. Hvad jeg mener, er noget, som Ologierne ikke taler om. Noget, som vedkommer den sunde Fornuft — men ikke Forstaaelsen. Moden Visdom. Menneskenatur. *Aere perennius* Kald det, hvad De vil.«

Og saa var det da tilsidst den sidste Gang.

Præsten havde ingen Anelse om, hvad der forestod ham saa snart. Han gik sin sædvanlige Tur over Farthing Bakke, som han havde gjort det i over en Snes Aar, og videre til det Sted, hvorfra han kunde se unge Caddles. Stigningen op til Kridtbruddets Aas fik ham til at puste lidt — hans Gang havde allerede i lang Tid ikke været saa spændstig som i tidligere Dage. Men Caddles var ikke ved sit Arbejde, og da Præsten havde omgaaet det Krat af Kæmpebregner, som var begyndt at formørke og overskygge Bruddet, saa han Monstrumets uhyre

Skikkelse sidde paa Bakken, tilsyneladende hensunken i Grublerier over Verden. Caddles havde trukket Knæene op, støttede Kinden i Haanden og holdt Hovedet en Smule paa skraa. Han sad med Ryggen halvt vendt mod Præsten, saa at denne ikke kunde se hans undrende Øjne. Han maa have siddet i meget dybe Tanker — i alt Fald sad han meget stille.

Han vendte sig ikke om. Han vidste ikke, at Præsten, der havde spillet saa stor en Rolle ved Udformningen af hans Liv, i det Øjeblik betragtede ham for allersidste Gang af utallige Gange — vidste ikke en Gang, at han stod der.

Saaledes hænder mange Skilsmisser.

Præsten følte sig i Øjeblikket slaaet af den Kendsgærning, at naar alt kom til alt, havde ingen paa Jorden den svageste Anelse om, hvad dette store Monstrum egentlig tænkte paa, naar han holdt Hvil fra sit Arbejde. Men han var for magelig til at følge dette nye Æmne den Dag; fra de Vink, det indeholdt, gled han tilbage til sine ældre Tankekanaler.

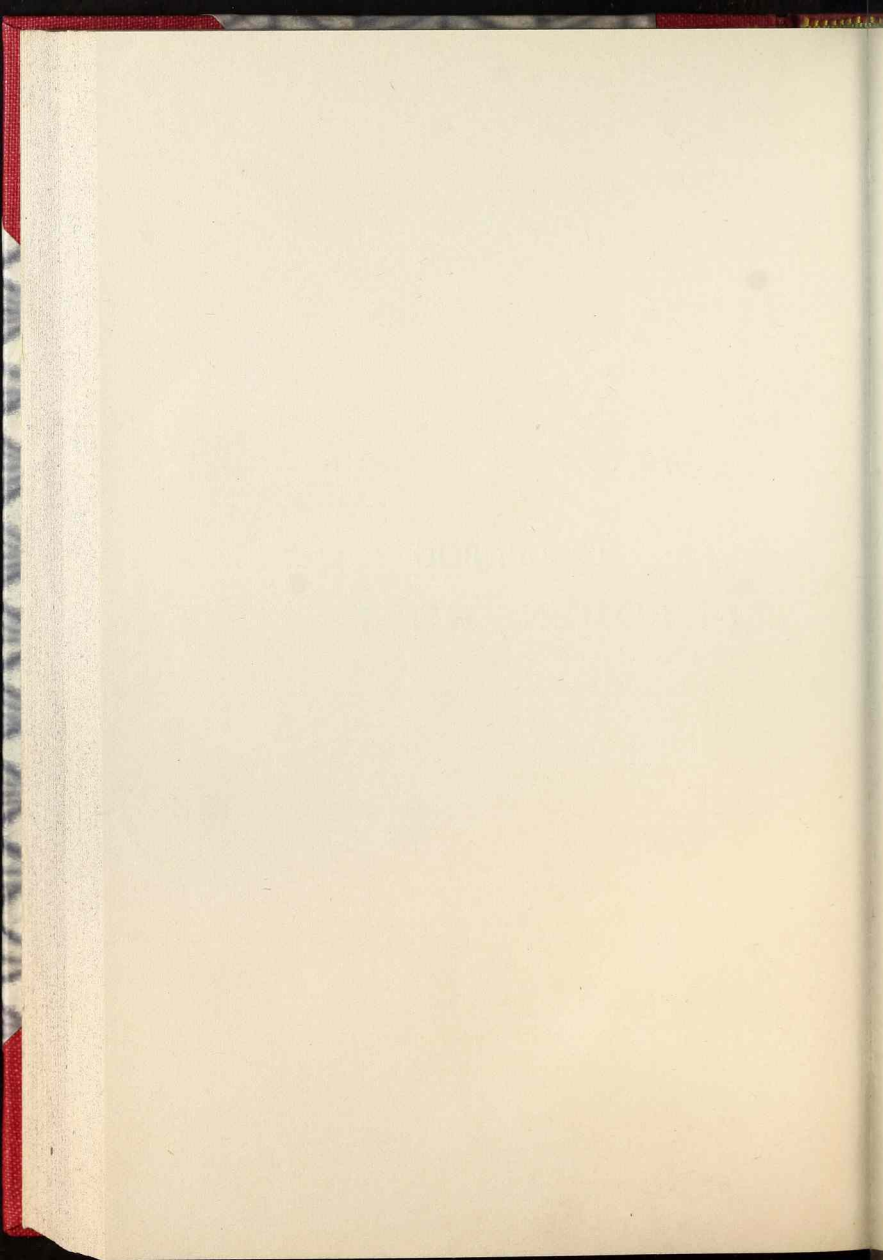
»*Aere perennius*,« hviskede han og gik langsomt hjemad ad en Sti, der ikke længer som i gamle Dage løb i lige Linie henover Grønsværet, men snoede sig i Bugter for at undgaa nyopvoksede Tuer af Kæmpegræs. »Nej! Intet har forandret sig. Dimensionerne har intet at sige. Det jævne Kredsløb, den almindelige Vej — —«

Og samme Nat gik han selv, ganske smærtefrit og uden selv at vide det, den almindelige Vej —

bort fra dette Forandringens Mysterium, som han havde tilbragt sit Liv med at benægte.

Han blev begravet paa Cheasing Eyebrights Kirkegaard, tæt ved det største Takstræ, og den beskedne Sten, som bar hans Gravskrift — den endte med: *Ut in principio, nunc est et semper* — skjultes næsten straks efter for Menneskenes Øjne af en graadusket Kæmpegræsart, altfor svær til at kunne slaas med Le eller ædes af Faar, der bredte sig som en Taage ud over Landsbyen fra den spirende Fugtighed i Engene i Dalen, hvor Gudernes Føde havde virket.

TREDIE BOG
FØDENS HØST

FØRSTE KAPITEL.

Den forandrede Verden.

I.

I tyve Aar gik Forandringen paa sin nye Maade sin Gang over Verden. For de fleste Mennesker kom alt det nye lidt efter lidt og Dag for Dag, ganske vist mærkværdigt, men ikke saa pludseligt, at det overvældede dem. Men for een Mand i det mindste skulde hele det opsamlede Resultat af Fødens Værk i disse to Aartier aabenbares pludseligt og forbløffende paa en enkelt Dag. Det tjener vort Formaal at følge ham paa denne enkelte Dag og fortælle noget om, hvad han saa.

Denne Mand var en Tugthusfange, en Livsfange — hans Forbrydelse vedkommer ikke os — hvem Loven fandt det passende at benaade efter tyve Aars Forløb. En skøn Sommermorgen blev dette stakkels Menneske, der havde forladt Verden som en ung Mand paa tre og tyve, igen stødt ud fra den graa Ensformighed af Arbejde og Mandstugt, som var bleven hans Liv, ud i en Frihed, der blændede ham.

De havde givet ham uvante Klæder paa; hans Haar havde faaet Lov at gro i nogle Uger, og i de senere Dage havde han skilt det; og nu stod han der, i en Slags lurvet og kejtet Fornyelse af Legeme og Sjæl, plirede med Øjnene og plirede med selve Sjælen — *udenfor* igen, forsøgende paa at fatte den ene utrolige Ting, at han alligevel for en liden Stund igen befandt sig i Livets Verden, og komplet uforberedt paa alle andre utrolige Ting. Han var saa lykkelig at eje en Broder, der holdt tilstrækkeligt af deres fælles gamle Minder til at komme og tage imod ham og gribe hans Haand — en Broder, hvem han havde forladt som en halvvoksen Dreng, og som nu var en skægget, velstaaende Mand — hvis Øjne han ikke en Gang kunde kende igen. Og mens han og denne Fremmede af hans Slægt fulgtes ad ned til Dover, sagde de ikke synderligt til hinanden, men følte meget.

De sad en Tidlang i et Værtshus, og den ene besvarede den andens Spørgsmaal om denne og hin Person, opfriskede underlige gamle Synspunkter og skød endeløse nye Udsigter og nye Perspektiver til Side, og saa var det paa Tide at gaa til Banegaarden for at komme med Toget til London. Deres Navne og de personlige Forhold, de havde at tale om, vedkommer ikke vor Historie, men kun de Forandringer og alt det sælsomme, som denne stakkels tilbagevendende Sjæl fandt i den Verden, han en Gang havde været fortrolig med.

I selve Dover lagde han ikke Mærke til noget videre, undtagen hvor godt det Øl smagte, som han drak af Tinkruset — aldrig før havde han faaet sig

saadan en Slurk Øl, og det bragte Taknemmelighedens Taarer i hans Øjne. »Øllet smager ligesaa godt som i gamle Dage,« sagde han og syntes, at det smagte uendeligt mange Gange bedre.

Det var først, da Toget rullede med dem forbi Folkestone, at han blev i Stand til at se ud over sine mere umiddelbare Indtryk for at faa Øje paa, hvad der var hændet Verden. Han kiggede ud ad Vinduet. »Sikke dejligt Solskin,« sagde han for tolvte Gang. »Jeg kunde da ikke have faaet bedre Vejr.« Og med det samme begyndte det for første Gang at gaa op for ham, at der var ukendte Misforhold til Stede i Verden. »Vorherre bevares,« udbrød han, idet han rettede sig i Sædet og for første Gang saa livlig ud, »det var da nogle gevaldigt store Tidsler, der gror derovre paa Bakken ved Siden af de Gyvelbuske. Hvis de da virkelig *er* Tidsler? Eller har jeg maaske glemt — — —«

Men de var ganske rigtigt Tidsler, og hvad han ansaa for høje Gyvelbuske var det nye Græs, og midt iblandt disse Planter var et Kompagni engelske Soldater — rødfrakkede som i gamle Dage — i Færd med at holde Blænkerøvelser efter Anvisningerne i Eksercerreglementet, der var bleven delvist omarbejdet efter Boerkrigen. Saa gled de bardus ind i en Tunnel, og derfra ind paa Sandling Station, som nu laa begravet i Mørke — alle dens Lygter var tændte — i et stort Krat af Rhododendrer, der havde bredt sig fra nogle Haver i Nærheden og vokset enormt op gennem Dalen. Paa Sidesporet til Sandgate holdt en Række Godsvogne, højt belæssede med Rhododendron-Stammer, og her var det, at den tilbage-

vendende Mand for første Gang hørte om Rabaldermad.

Mens de igen gled ud i et Landskab, der saa fuldstændigt uforandret ud, arbejdede de to Brødre ihærdigt paa Forklaringen. Den ene var fuld af ivrige, uklare Spørgsmaal: den anden havde aldrig tænkt sig, havde aldrig ulejligen sig med at se Tingen som en enkelt Kendsgærning, og hans Ord var derfor fulde af Antydninger og vanskelige at forstaa. »Det er denne hersens Rabaldermad,« sagde han og havde dermed naaet Bunden af sin Viden. »Ved du ikke noget om den? Har de ikke fortalt dig — ingen af dem? Rabaldermad! Forstaar du — Rabaldermad. Det som hele Valget staar om. Saadan et videnskabeligt Slags Stof. Er der aldrig nogen, der har fortalt dig om det?«

Han syntes, at Fængselslivet havde gjort hans Broder til et forfærdeligt Kødhoved, at han ikke kendte det.

Alle deres Spørgsmaal og Svar førte ikke til nogen rigtig Forstaaelse imellem dem. Og Samtalens Stumper afbrødes af Tidsrum, hvor han stirrede ud af Vinduet. I Begyndelsen var Mandens Interesse for Spørgsmaalet ubestemt og holdt i al Almindelighed. Hans Fantasi havde haft saa travlt med, hvad gamle Den-og-den vilde sige, og hvordan Den-og-den vilde se ud, og hvorledes han vilde fortælle dem alle som en visse Ting, der skulde sætte hans Ophold i »Huset« i et mildere Lys. Denne Rabaldermad viste sig først for ham, som om den var en løjerlig Notits i en Avis, derefter som en Kilde til Forstaaelsesvanskelighed med

Broderen. Men snart efter gik det op for ham, at Rabaldermad stadig skød sig frem i ethvert Æmne, han begyndte paa.

I de Dage befandt Verden sig i en Overgangstilstand og var som et Stykværk, saa at denne store, nye Kendsgærning mødte ham som en Række forbløffende Kontraster. Forandringens Fremskriden havde ikke været ensartet; den havde spredt sig fra eet Udbredelses-Centrum her og fra et andet Centrum dér. Landet laa hen som et Mosaik; der var store Strækninger, hvorhen Føden endnu ikke var naaet, og andre Strækninger, hvor den allerede var til Stede i Jordbunden og i Luften, spredt og smitsom. Den var som et dristigt, nyt Ledemotiv, der listede sig ind blandt gamle og ærværdige Melodier.

Kontrasten var paa den Tid unægteligt meget iøjnefaldende langs Jærnbanelinien fra Dover til London. En Tidlang gled de igennem et Landskab netop af den Slags, som han havde kendt siden sin Barndom, Markernes smaa aflange Firkanter med de levende Hegn, netop af en passende Størrelse til at kunne pløjes med smaa Heste, de smaa Veje paa tre Vognes Bredde, Ælmene og Egene og Poplerne, der groede hist og her paa disse Marker, smaa Grupper Pilekrat ved Aerne, Høstakke, som knap naaede en Kæmpe til Knæene, smaa Dukkehuse med firkantede Ruder, Teglværker, uregelmæssige Landsbygader, de mere Velhavendes større Huse, blomstersaaede Jærnbanedæmninger, Stationer omgivne af Haver, alle de smaa Ting fra det svundne nittende Aarhundrede, der stadig satte sig til Modværg mod Umaadeligheden. Hist og her saas en

Plet vindsaaede, forblæste Kæmpetræer, som trodsede Øksen; hist og her en fem Alen høj Støvsvamp eller de forkullede Stængler af en afbrændt Strækning Kæmpegræs; men det var ogsaa det hele, der tydede paa Fødens Komme.

Paa en Strækning af en halv Snes Mil var der intet andet, som paa nogen Maade kunde varsle om den mærkelige Storhed hos Hveden og Ukrudtet, som groede udenfor hans Synskreds, men ikke mere end et Par Mil fra hans Vej lige paa den anden Side af Bakkerne i Cheasing Eyebright-Dalen. Men saa begyndte Sporene af Føden igen. Den første iøjnefaldende Ting var den store, nye Viadukt ved Tonbridge, hvor i de Dage den ved Medwayflodens Forstoppelse fremkomne Sump begyndte (Forstoppelsen skyldtes en Kæmpe-Variet af Kransnaal). Saa kom atter Landskabet med de smaa Former, og derefter, alt medens London med sin Uendelighed af smaa men talrige Ting begyndte at brede sig under sin Dis, kom der overflødige og uafladelige Spor af Menneskenets Kamp for at holde Storheden borte.

I den sydøstlige Del af London og rundt omkring Cossars og hans Børns Bolig var Føden paa den Tid bleven uforklarligt oprørsk paa hundrede Steder; det lille Liv gik sin Gang midt iblandt daglige Varsler, som kun Langsomheden i deres Tiltagen og den jævne, parallelle Fremvækst af Vanen ved deres Nærværelse havde berøvet deres Magt til at advare. Men denne tilbagevende Mand saa, naar han kiggede ud, for første Gang de af Føden fremkaldte Kendsgærninger, sælsomme og fremherskende,

afsvedne og forkullede Landstrækninger, store, stygge Forsvars- og Forberedelsesindretninger, Kaserner og Arsenaler, som denne gennemtrængende, udholdende Indflydelse havde tvunget frem i Menneskenes Liv.

Her havde Erfaringerne fra den første Forsøgs-Ejendom Gang efter Gang gentaget sig i større Maalestok. Det havde været i de underordnede og tilfældige Livsomstændigheder — i Kloaker og paa Lossepladser, uregelbundet og usammenhængende — at en ny Krafts og nye Udstrømningers Komme først havde ladet sig til Skue. Der var store, ildelugtende Gaarde og Indhegninger, hvor et eller andet ukueligt Junglekrat af Ukrudt leverede Brændsel til kæmpemæssige Maskiner (småa Londonere kom for at glo paa deres larmende Olieglathed og stikke en Sekspence til Folkene, der passede dem); der var Veje og Kørebaner til store Avtomobiler og Vogne — Veje lavede af sammenflettede Fibre af hypertrofieret Hamp; der var Taarne, som indeholdt Dampfløjter, der øjeblikkeligt kunde hyle og advare Verden mod ethvert nyt Udbrud af Utøj, eller — hvad der tog sig endnu mærkeligere ud — ærværdige Kirketaarne forsynede med et iøjnefaldende, mekanisk Skrigeapparat. Der var småa, rødmalede Tilflugtsskure og Garnisonshuse, hvert med sin fem hundrede Alens Skydebane, hvor Skytterne dagligt holdt Øvelse med blødspidsede Kugler mod Skiver, der forestillede Kæmperotter.

Seks Gange siden Familien Skinners Tid havde der fundet Udbrud af Kæmperotter Sted, hver Gang fra det sydvestlige Londons Kloaker, og de var nu

en ligesaa anerkendt Kendsgærning som Tigere i Deltaet ved Kalkutta.

Mandens Broder havde uden at tænke noget derved købt en Avis paa Sandling Station, og tilsidst faldt den frigivne Mands Blik tilfældigvis paa den. Han foldede de uvante Blade ud — de forekom ham mindre, talrigere og trykte med en anden Slags Typer end i gamle Dage — og hans Øje faldt paa en Mængde Billeder af Ting saa underlige, at de ikke interesserede ham, og lange Tekstspalter, hvis Overskrifter for Størstedelen var ham ligesaa uforstaaelige, som om de havde været skrevne paa et fremmed Sprog — »Stor Tale af Caterham«; »Rabaldermad-Lovene.«

»Hvem er den Caterham?« spurgte han som et Forsøg paa at bringe en Samtale i Gang.

»Han er god nok,« sagde Broderen.

»Aa! Saadan en Slags Politiker, hvad?«

»Han vil vælte Regeringen. Sgu ogsaa snart paa Tide, at han gjorde det.«

»Naa saaledes.« Han tænkte sig om. »Ja, hele den Bande, som *jeg* kendte i gamle Dage — Chamberlain, Rosebery — hele den Bande er formodentlig — — — *Hvad er det?*«

Hans Broder havde grebet ham om Haandleddet og pegede ud af Vinduet.

»Der skal du se Brødrene Cossar!«

Den frigivne Fanges Øjne fulgte den pegende Finger og saa — — —

»Gud fri og bevares!« udbrød han, for første Gang virkeligt overvældet af Forbavselse. Avisen faldt fuldstændig glemt ned mellem hans Fødder.

Imellem Træerne kunde han ganske tydeligt se en kæmpemæssig Menneskeskikkelse, gode tyve Alen høj, der stod i en utvungen Stilling med vidtskrævende Ben og en Boldt i Haanden, som om den stod i Begreb med at kaste den. Skikkelsen funkledede i Solskinnet, klædt som den var i en Dragt af sammenvævede hvide Metaltraade og omgjordet med et bredt Staalbælte. Et Øjeblik tildrog den sig hele hans Opmærksomhed, saa blev Blikket vristet fra den og rettet paa en anden Kæmpe længere borte, som stod parat til at gribe, og det blev tydeligt, at hele den store Indbugtning i Bakkerne nord for Sevenoaks var bleven bearbejdet med kæmpemæssige Øjemed.

En Forskansning med vældige Volde var bleven anlagt ovenfor Kridtbruddet, i hvilket Huset stod — en kolossal, undersætsig Bygning af ægyptisk Façon, som Cossar havde bygget til sine Sønner, da Kæmpe-Barnekammeret havde gjort sin Nytte; og bagved laa et stort, mørkt Skur, som kunde have rummet en Domkirke, og derinde kom og gik et sprudende, hvidglødende Lys, og en titanisk Hamren rungede ud derfra. Saa foer Opmærksomheden tilbage til Kæmpen, idet den store Boldt af jærnbesslaet Tømmer fløj op fra hans Haand.

De to Mænd rejste sig op og stirrede. Boldten lod til at være ligesaa stor som en Tønde.

»Grebet!« raabte Manden fra Fængslet, idet et Træ skjulte den kastende.

Kun en Brøkdal af et Minut havde man fra Toget Udsigt til alt dette, saa gled det bag Træer og ind i Tunnellen ved Chislehurst.

»Gud fri og bevares!« sagde Manden fra Fængselet igen, idet Mørket lukkede sig over dem. »Den Fyr var jo ligesaa høj som et Hus!«

»Det er disse unge Brødre Cossar,« sagde hans Broder og gjorde et hentydende Kast med Hovedet, »som alt dette Vrøvleri er om«

De kom frem i Dagslyset igen og opdagede flere Dampfløjtetaarne, flere røde Skure, og derpaa de ydre Forstæders Villagrupper. Kunsten at lave Reklameplakater havde ikke tabt sig i Mellemtiden, og fra utallige høje Plankeværker, fra Husgavle, fra Stakitter og Hundreder af lignende iøjnefaldende Steder straaledet det store Rabaldermad-Valgs mange-farvede Opfordringer. »Caterham«, »Rabaldermad« og »Jens Kæmpedræber« atter og atter og atter, og kæmpemæssige Karrikaturer og Forvrængninger — hundrede forskellige fordrejede Fremstillinger af de store og skinnende Skikkelser, som de var gledne saa nær forbi for kun nogle faa Minutter siden.

II.

Det havde været den yngre Broders Hensigt at gøre noget ganske storartet, at fejre denne Tilbagevenden til Livet med en Middag i en eller anden Restaurant af uomtvistelig Rang og lade denne Middag efterfølges af hele den straalende Rækkefølge af Indtryk, som de Dages Varietéer saa godt forstod at give. Det var en fortræffelig Plan til at udviske de mere overfladiske Mærker af Fængselet ved denne Udfoldelse af Nydelser; men det andet Nummer i

den blev forandret. Middagen blev nydt, men der var et Ønske, der allerede var mægtigere end Længselen efter Forlystelser, allerede var virksomere til at lede Mandens Tanker bort fra hans indædte Optagethed af Fortiden, end noget Theater kunde være, og det var en enorm Nysgærrighed og Forbavselse med Hensyn til denne Rabaldermad og disse Rabalderbørn — denne nye, uhyre Kæmpe-mæssighed, der syntes at beherske hele Verden. »Jeg forstaar mig ikke paa dem,« sagde han. »De generer mig.«

Hans Broder havde den Sjælsfinhed, der endogsaa kan finde sig i at opgive en paatænkt Gæstfrihed.

»Aftenen er *din*, kære gamle Ven,« sagde han. »Saa vil vi forsøge at slippe ind til Massemødet i Folkets Hus.«

Og langt om længe havde Manden fra Fængselet det Held at finde sig kilet fast i en tætpakket Mængde og stirre i lang Afstand paa en lille, straalende oplyst Tribune under et Orgel og et Galleri. Mens Folk strømmede ind, havde Orgelspilleren spillet noget, som havde faaet Støvler til at trampe i Takt; men nu var det forbi.

Næppe havde Manden fra Fængselet faaet sig anbragt paa en god Plads og var bleven færdig med at skændes med et paatrængende Menneske, som vilde bore sig frem, førend Caterham viste sig. Han traadte ud fra Skyggen og kom frem midt paa Tribunen, som en højst ubetydelig lille Dværg dér langt borte, en lille, sort Skikkelse med en lys Klat til Ansigt — naar man saa ham i Profil, kunde

man skælné hans karakteristiske Ørnenæse — og saa lød der et Hurra. Et Hurra, som begyndte derhenne og voksede og bredte sig. Først en lille Sprutten af Stemmer rundt om Tribunen, men saa skød det pludselig op som en Lue af Lyd og fejede hen over hele Menneskemassen baade inde i Bygningen og udenfor. Hvor de raabte! Hurra! Hurra!

Ikke een blandt alle disse Myriader raabte som Manden fra Fængselet. Taarerne strømmede ned ad hans Ansigt, og da han tilsidst holdt op med at raabe, var det kun, fordi hans Stemme kvaltes. Man maa have været i Fængsel ligesaa længe som han, førend man kan forstaa, eller blot begynde at forstaa, hvad det betyder for et Menneske at brøle løs af Lungernes fulde Kraft midt i en stor Skare. (Men alligevel gjorde han ikke en Gang Forsøg paa at bilde sig selv ind, at han vidste, hvad der fremkaldte alt dette Røre.) Hurra! Aa Gud! Hurra!

Saa blev der en Slags Stilhed. Caterham havde med iøjnefaldende Taalmodighed slaaet sig til Ro, mens underordnede og uørlige Personer sagde og gjorde formelle og ligegyldige Ting. Det var, som om man hørte Stemmer tale gennem Lyden af susende Løv om Foraaret. »Babababa — — —.« Hvem brød sig om det? Tilhørerne passiarede med hinanden. »Bababababa — — —« blev det ved. Mon det gamle graahaarede Kød hoved aldrig blev færdig? Om de kom med Afbrydelser? Ja, naturligvis kom de med Afbrydelser. »Babababa — — —« Men mon vi vil kunne høre Caterham bedre?

Imidlertid — der var i alt Fald Caterham at stirre paa, og man kunde staa og studere den store Mands

Ansigt paa Afstand. Han var let at tegne, var Caterham, og Verden havde ham allerede og kunde i Ro og Mag studere ham paa Lampeskærme og Smaatallerkener, paa Antirabaldermad-Medailler og Antirabaldermad-Flag, paa Kanterne af Caterham-Silke- og Bomuldstørklæder og paa Foderet af »gode, gamle, engelske Caterham-Hatte.« Han forekommer paa utallige Karrikaturer fra den Tid. Man ser ham som Matros staa ved en gammeldags Kanon med en Lunte med Paaskriften »Nye Rabaldermad-Love« i Haanden, mens ude i Søen vælter sig det store, hæslige, truende Uhyre »Rabaldermad«; eller han er i Rustning fra Top til Taa, med St. Georgs-korset paa Skjold og Hjælm, og en kæmpemæssig, feig Vanskabning sidder midt iblandt skamskændede Helligdomme i Munden af en uhyggelig Hule og tør ikke modtage hans Stridshandske, de »nye Rabaldermad-Bestemmelser«; eller han kommer flyvende ned som Perseus og frelser en lænket og skøn Andromeda (som paa sit Bælte tydeligt bærer Paa-skriften »Civilisation«) fra et vraltende Søuhyre, paa hvis forskellige Halse og Kløer der staar »Irreligiositet«, »Søndertrampende Egoisme«, »Maskinmæssighed«, »Monstrøsitet« og deslige. Men det var som »Jens Kæmpedræber«, at Folkefantasiaen fandt Caterham korrektest skildret, og det var til en Jens Kæmpedræber-Plakat, at Manden fra Fængeleiet forstørrede det fjærne Miniaturbillede for sig selv.

»Babababa« tav pludselig.

»Han er færdig. Han sætter sig ned. Jo! Nej! Jo! Nu kommer Caterham! Caterham! Caterham!« Og saa lød Hurraraabene atter.

Kun i en Menneskemængde kan der opstaa en saadan Stilhed, som den, der fulgte efter den Tumult af Hurraraab. Hvis et Menneske er alene i en Ørken — ja, saa er der naturligvis en Slags Stilhed omkring ham, men han hører sig selv trække Vejret, han hører sig selv bevæge sig, han hører alle Slags Ting. Her derimod var Caterhams Stemme det eneste, der hørtes, meget tydeligt og klart — den mindede om et lille Lys, der brænder i en sort Fløjels Niche. Hørtes! Den hørtes, som om han stod ved Siden af en og talte.

Den gjorde en forbavsende Virkning paa Manden fra Fængselet, den gestikulerende lille Skikkelse midt i en Lysglorie, en Glorie af velklingende og bølgende Lyd; bagved den, halvt utydelige, sad dens Medhjælpere, og i Forgrunden var der et vældigt Perspektiv af utallige Nakker og Profiler, en kolossal, lyttende Menneskeskare. Den lille Skikkelse syntes at have opsuget Livskraften fra dem alle i sig.

Caterham talte om vore ældgamle Samfunds-institutioner. »Hør, hør, hør,« brølede Mængden. »Hør! Hør!« sagde Manden fra Fængselet. Han talte om den ældgamle Ordenens og Retfærdighedens Aand, der herskede iblandt os. »Hør hør, hør!« brølede Hoben. »Hør! Hør!« raabte Manden fra Fængselet, dybt rørt. Han talte om vore Forfædres Visdom, om ærværdige Institutioners langsomme Vækst, om moralske og sociale Traditioner, der passede til vore engelske Nationalejendommeligheder, som en Handske passer til en Haand. »Hør! Hør!« hulkede Manden fra Fængselet med Sindsbevægelsens Taarer paa sine Kinder. Og nu skulde alt dette

kastes i Smæltedigelen. Ja, netop i Smæltedigelen! Fordi tre Mænd her i London for en Snes Aar siden havde moret sig med at blande nogle ubeskrivelige Ting sammen i en Flaske, skulde hele Samfundets Orden og Hellighed — — — »Nej! Nej!« blev der raabt. — Godt, men hvis det ikke skulde ske, saa maatte de tage sig sammen, de maatte sige Farvel til al Tøven — — — Her kom et Udbrud af Hurraraab. — De maatte sige Farvel til al Tøven og alle halve Forholdsregler.

»Vi har hørt tale, mine Herrer,« raabte Caterham, »om Nælder, der blev til Kæmpenælder. Til at begynde med er de ikke mere end de andre Nælder — smaa Planter, som en fast Haand kan gribe og rykke op; men hvis man lader dem staa — hvis man lader dem staa, vokser de med en saa giftig Udvidningskraft, at man tilsidst nødvendigvis maa have Økse og Reb, at man nødvendigvis maa have Fare for Liv og Lemmer, at man nødvendigvis maa have Slid og Slæb — Mennesker kan blive dræbte under Fældningen, Mennesker kan blive dræbte under Fældningen — — —«

Der opstod en Røre og en Afbrydelse, og saa hørte Manden fra Fængelet igen Caterhams Stemme, der gjaldede klar og stærk:

»Lær af Rabaldermaden selv, hvordan Rabaldermaden skal behandles, og« — her gjorde han en Pavse — *»grib fast om Nælden, førend det bliver for sent!«*

Han tav og tørrede sine Læber. Og saa kom igen den samme sælsomme, pludseligt voksende,

tordnende Tumult, indtil det lød, som om hele Verden raabte Hurra.

Manden fra Fængselet naaede endelig ud af Salen, vidunderligt bevæget og med det Udtryk i Ansigtet, som kendetegner dem, der har haft et Syn. Nu vidste han det — alle vidste det; hans Tanker var ikke længer uklare. Han var kommen tilbage til Verden i en kritisk Stund, umiddelbart før Afgørelsen af et Spørgsmaal af uhyre Rækkevidde. Han maatte spille sin Rolle i den store Konflikt som en Mand — som en fri, ansvarlig Mand. Striden fremstillede sig for ham som et Billede. Paa den ene Side de sorgløse, kæmpemæssige, panserklædte Skikkelser fra i Morges — han saa dem nu i et andet Lys — og paa den anden dette lille, sortklædte, gestikulerende Væsen i Kalklysets Skær, dette bitte Menneske med sin flydende, velklingende Veltalenhed, sin lille, mærkværdigt gennemtrængende Stemme, John Caterham — »Jens Kæmpedræber.« De maatte alle forene sig for at »gribe fast om Nælden,« førend det blev »for sent.«

III.

De højeste og stærkeste og almindeligst bekendte af alle Fødens Børn var Cossars tre Sønner. Det Stykke Land i Nærheden af Sevenoaks, hvor de levede i deres Drengaar, blev saa gennemgravet, saa oprodet og omkalfatret, saa fuldt af Skure og store Arbejdsmodeller og alt, hvad deres voksende Ævner frembragte, at der ikke fandtes Mage til Sted

paa Jorden. Og det var for længe siden bleven for lille til de Ting, som de søgte at udrette. Den ældste Søns stærke Side var at udtænke Maskinerier med Hjul i; han havde lavet sig en Slags Kæmpecykle, som ingen Vej i Verden havde Plads til, ingen Bro kunde bære. Nu stod den dér, en stor Tingest af en Maskine paa Hjul, i Stand til at tilbagelægge nogle og tresindstyve Mil i Timen, men ingen Nytte til, naar undtages, at han af og til sprang op paa den og susede frem og tilbage paa den overfyldte Arbejdsplads. Det havde været hans Mening at køre rundt om den lille Jord med den; han havde lavet den i den Hensigt, den Gang han endnu ikke var mere end en drømmende Dreng. Nu havde dens Eger dybe, røde Rustsaar, hvor Lakken var sprunget af.

»Du maa først lave en Vej til den, Sønneke,« havde Cossar sagt, »inden du kan bruge den.«

Altsaa havde den unge Kæmpe og hans Brødre en Morgen ved Daggry givet sig i Lag med at lave en Vej rundt om Jorden. De lader til at have haft en Anelse om, at de vilde møde Opposition, og de havde arbejdet med mærkværdig Kraft. Snart nok havde Verden opdaget dem i Færd med at anlægge Vejen i snorlige Linie ned mod den engelske Kanal, og en Mils Vej af den var allerede planeret og anlagt og trampet fast. Inden Middag var de blevne standsede af en stor Skare ophidsede Mennesker, Grundejere, Ejendomskommissionærer, lokale Myndigheder, Prokuratorer, Politibetjente, endogsaa Soldater.

»Vi laver en Vej,« havde den største Dreng forklaret.

»Vær saa god, lav Vej, saa meget I vil,« svarede en Prokurator, der optraadte som de Tilstedeværendes Ordfører, »men I maa virkelig respektere andre Folks Rettigheder. I har allerede gjort Indgreb i syv og tyve private Grundejeres private Rettigheder; for slet ikke at tale om de særlige Privilegier og Ejendomsrettigheder, der indehaves af en Købstad-Kommunalbestyrelse, ni Sogneraad, et Amtsraad, to Gasværker og et Jærnbaneselskab«

»Vorherre bevares!« sagde Cossars ældste Dreng.

»I kommer til at holde op med det.«

»Men vil I da ikke hellere have en pæn, lige Vej i Stedet for alle disse elendige, opkørte, smaa Gyder?«

»Jeg skal ikke nægte, at det vilde have sine Fordele, men — — —«

»Det maa ikke gøres,« sagde Cossars ældste Dreng og tog sit Værktøj.

»Ikke paa den Maade,« svarede Prokuratoren, »det er aldeles afgjort.«

»Hvordan maa det da gøres?«

Den ordførende Prokurators Svar havde været indviklet og uklart.

Cossar var kommen ned for at se de Ulykker, hans Børn havde gjort; han havde skændt alvorligt paa dem og leet umaadeligt og øjensynligt været uhyre fornøjet over Historien.

»I maa vente et Stykke Tid, Drenge,« raabte han op til dem, »inden I kan gøre den Slags Ting.«

»Prokuratoren sagde, at vi maatte begynde med at tegne en Plan og indhente særlige Tilladelser og

alt den Slags Vrøvl. Han sagde, at det kunde tage os Aar.«

»Vi skal nok lave en Plan, og det inden ret længe, min lille Dreng,« raabte Cossar med Hænderne paa hver Side af Munden, »det kan du være ganske rolig for. Men foreløbig maa I helst blive ved at lege og lave Modeller af de Ting, som I vil udføre.«

Som lydige Sønner gjorde de, som han sagde.

Men alligevel grubliserede de unge Mennesker en Smule.

»Det kan nu være saa meget godt altsammen,« sagde den næstældste til den ældste, »men jeg har ikke altid Lyst til at lege og lave Planer. Jeg vil udrette noget *virkeligt*, forstaar du. Vi er ikke komne til Verden saa stærke, som vi er, blot for at løbe og lege paa denne lille sølede Plet Jord og gaa smaa Spadsereture og holde os borte fra Byerne,« — thi den Gang var det dem allerede forbudt at betræde alle Købstæder og Byer. »Ingenting at bestille er forfærdeligt kedeligt. Kan vi ikke finde paa noget, som de smaa Mennesker gerne vil have gjort, og saa gøre det for dem — bare for Fornøjelsens Skyld?«

»Der er en Mængde af dem, som ikke har Huse, der er til at bo i,« vedblev den næstældste Dreng. »Lad os gaa hen og bygge dem et Hus tæt ved London — et Hus, som kan rumme en Masse af dem og være forfærdelig hyggeligt og pænt, og lad os lave dem en pæn lille Vej til det Sted, hvor de allesammen har deres Arbejde — en pæn, lige lille Vej, og gøre det altsammen saa pænt, vi kan.

Vi vil lave det altsammen saa renligt og saa nydeligt, at ingen af dem mere vil kunne leve i Snavs og Griseri, som de fleste af dem gør nu. Vand nok til dem til at vaske sig med skal der være — du véd nok, at nu er de saa beskidte, at der ikke en Gang er Badeværelser i de ni Tiendedele af deres Huse, de svinske smaa Stinkdyr! De, der har Badeværelser, véd du nok, udspyr Fornærmelser mod dem, der ikke har, i Stedet for at hjælpe dem til at faa — og taler om den 'store uvaskede Hob'. — Det har du nok hørt. Alt det vil vi ændre. Og saa vil vi indlægge Elektricitet, som kan lyse og lave Mad og vaske op for dem og det hele. Tænk bare! Nu lader de deres Kvinder — Kvinder, som snart skal blive Mødre — kravle omkring og skure Gulve! — Vi kunde lave det altsammen saa dejligt. Vi kunde dæmme en Dal op i den Række Bakker derovre og lave et udmærket Vandreservoir, og vi kunde indrette en stor Bygning her til Elektricitetsværk, og det hele kunde blive aldeles henrivende. Kunde vi ikke, Broder? Og saa vilde de maaske bag-

»Ja,« sagde den ældste Broder, »vi kunde indrette det *rigtigt* rart for dem.«

»Saa lad os gøre det,« sagde den næstældste Broder.

»For mig gærne,« svarede den ældste og saa sig om efter et bekvemt Stykke Værktøj.

Og det førte til nok et forkrækkeligt Spektakel.

Ophidsede Menneskemængder omringede dem øjeblikkeligt, bad dem holde op af tusind forskellige Grunde, bad dem holde op uden nogensomhelst

Grund — pludrede, forvirrede Mængder af alle Slags Mennesker. Huset, som de byggede, var for højt — det kunde umuligt være sikkert. Det var uskønt; det hindrede Udlejningen af Huse af passende Størrelse i Omegnen; det passede ikke til Nabolagets Stil; det var ikke nabovenligt; det stred imod de lokale Byggeanordninger; det gjorde Indgreb i de lokale Myndigheders Ret til at kludre med et lille, kostbart Elektricitetsværk, de ejede; de gjorde Indgreb i det lokale Vandforsyningsselskabs Anliggender.

De lokale Myndigheder tog sig sammen og iværksatte en velovervejet Obstruktion. Den lille Sagfører viste sig igen som Repræsentant for en halv Snes truede Interesser; lokale Grundejere nedlagde Indsigelser; Folk med mystiske Krav gjorde Fordring paa at blive købt ud til umaadelige Priser; Fagforeningerne for alle Bygningsfagene opløftede enstemmige Røster; og en Ring af Grosserere i alle Slags Bygningsmaterialier protesterede. Mærkværdige Foreninger af Mennesker med profetiske Syner af æsthetiske Rædsler samlede sig for at værne de landskabelige Skønheder paa det Sted, hvor de vilde bygge det store Hus, og i Dalen, hvor de vilde dæmme op for Vandet. Disse sidstnævnte Folk var absolut de største Dromedarer af hele Banden, syntes Drengene. Kort sagt, Drengenes dejlige Hus gjorde i Løbet af ganske kort Tid samme Virkning som en Spadserestok, der bliver stukket ind i en Gedehamserede.

»Nu har jeg dog aldrig set Mage!« sagde den ældste Dreng.

»Vi kommer ingen Vegne,« sagde den næst-
ældste Broder.

»Nogle nederdrægtige smaa Asener er de,«
sagde den tredie af Brødrene. »Vi kan jo ikke gøre
nogetsomhelst!«

»Ikke en Gang, naar det er til Gavn for dem
selv. Saadan et *yndigt* Hus, som vi kunde have
lavet dem.«

»Det ser ud, som om de tilbragte deres dumme
smaa Liv med at spænde Ben for hinanden,« sagde
den ældste Dreng. »Rettigheder og Love og An-
ordninger og Nederdrægtigheder — det er ligesom
et Skrabnæsespil Naa ja, nu kan de faa Lov
til at leve et Stykke Tid endnu i deres grisede,
snavsede, tossede smaa Huse. Det er soleklart, at
vi ikke kan fortsætte med dette her.«

Og Cossars Børn lod det store Hus ligge ufuld-
ført, kun en Udgravning til Fundamentet og Begyn-
delsen til en Mur, og gik surmulende tilbage til
deres store Indelukke. Efter nogen Tids Forløb
fyldtes Hullet med stillestaaende Vand og Ukrudt
og Utøj, og Føden — hvad enten nu Cossars Sønner
havde kastet den deri, eller Vinden havde ført den
derhen som Støv — fremskyndede paa sædvanlig
Manér Væksten af alting. Vandrotter bredte sig ud
over Landet og gjorde uendelig Fortræd, og en Dag
fandt en Landmand sine Grise i Færd med at drikke
af Vandet, hvorefter han straks og med stor Aands-
nærværelse slog dem alle ned — for han havde
hørt om den store Orne i Oakham. Og fra denne
dybe Dam var det, at Moskitoerne kom, nogle rent
forfærdelige Moskitoer, hvis eneste gode Side var,

at Cossars Sønner efter at være blevne stukne nogle Gange ikke længere kunde holde det ud, men valgte en maaneklar Nat, da Loven og Samfundsordenen var gaaet i Seng, og ledte alt Vandet bort og ned i Floden ved Brook.

Men det store Ukrudt og de store Vandrotter og alle Slags store, ubehagelige levende Væsener lod de leve og formere sig paa det Sted, de havde valgt sig — det Sted, hvor det dejlige, store Hus til de smaa Mennesker kunde have taarnet sig mod Himlen.

IV.

Alt det var hændt i Sønnernes Drengalder, og nu var de næsten Mænd. Og Baandene havde strammet og strammet sig om dem for hvert Aars Vækst. Hvert Aar voksede de, og Føden spredte sig, og store Væsener formerede sig, hvert Aar steg Trykket og Spændingen. For Menneskehedens store Mængde havde Føden i Begyndelsen været et fjærnt Vidunder, men nu stod den for hver Mands Tærskel og truede, knugede og fordrejede hele Livsordenen. Den hindrede dette, den kuldkastede hint; den forvandlede Naturfrembringelser og standsede derved Næringsveje og gjorde Mennesker i Hundredtusindevis arbejdsløse; den bredte sig ud over alle Grænser og forvandlede Handelens Verden til en Oversvømmelsens Verden: intet Under, at Menneskeheden hadede den.

Og da det er lettere at hade levende end livløse Genstande, nemmere at hade Dyr end Planter, og man kan hade sine Medmennesker langt grun-

digere end noget Dyr, saa blev al den Frygt og det Ubehag, der fostredes af Kæmpenælder og tre Alen lange Græsblade, skrækkelige Insekter og tigeragtigt Utøj, til een eneste stor Afskyens Magt, der ligefrem og direkte rettedes mod den spredte Flok af store Menneskevæsener, Fødens Børn. Dette Had var bleven den centrale Kraft i Politiken. De gamle Partigrupperinger var blevne gennemkrydsede og fuldstændigt udslettede ved disse nye Begivenheders Fremtrængen, og Striden stod nu mellem Opportunisternes Parti, der vilde sætte smaa Politikere til at kontrollere og regulere Føden, og det reaktionære Parti, hvis Ordfører Caterham var; han talte bestandig med en mere og mere ildevarslende Tvetydighed og udkrystalliserede sine Hensigter snart i eet, snart i et andet truende Slagord; snart var det, at Folk maatte »stygne Brombærrankerne«, snart, at de maatte finde paa en »Kur for Elephantiasis«, og tilsidst, lige inden Valget, at de maatte »gribe fast om Nælden«.

En Dag sad Cossars tre Sønner, som nu ikke længer var Drenge men Mænd, blandt Dyngerne af deres unyttige Arbejde og taltes ved paa deres Maade om alle disse Ting. De havde arbejdet hele Dagen paa en Række store og indviklede Skanseanlæg, som deres Fader havde givet dem Ordre til at lave i Stand, og nu var det Solnedgang, og de sad i den lille Have foran det store Hus og saa ud over Verden og hvilede sig, mens de ventede paa, at de smaa Tjenestefolk derinde skulde sige, at Maden var færdig.

Man maa forestille sig disse mægtige Skikkelser — tyve Alen høj var den mindste af dem — strække

sig paa en Plet Grønsvær, som for et almindeligt Menneske vilde have set ud som en Mark fuld af Rørstubbe. Den ene sad over Ende og hakkede Jorden løs fra sine store Støvler med en Jærnbjælke, som han holdt i Haanden; den anden laa ned og støttede sig paa Albuen; den tredie sad og snittede et Fyrretræ til, saa at Luften duftede af Harpiks. Deres Klæder var ikke af Tøj, men de indre Klædningsstykker var vævede af Reb og den ydre Dragt var af sammenfildede Aluminiumtraade; deres Fodtøj var af jærnbeslaaet Tømmer, og Baand og Knapper og Bælter paa deres Klæder var allesammen af Staalplader. Det store eenetages Hus, de boede i, ægyptisk i sin Tunghed, halvt bygget af kolossale Kridtblokke og halvt udgravet i selve Bakkens Klippegrund, havde en Façade paa fulde halvhundrede Alens Højde, og bagved det hævede Skorstene og Hjul, Kraner og Værkstedstage sig som Vidundere mod Himlen. Gennem et cirkelrundt Vindue i Huset kunde man se en Tud, hvorfra et eller andet hvidglødende Metal dryppede og dryppede i afmaalte Draaber ned i en Beholder, som ikke saas. Hele Ejendommen var indgærdet og kluntet forskanset med kolossale Jordvolde med Staalskjolde baade over Kammen af Hedebakkerne ovenover og tværs over Dalsænkningen. Der behøvedes en Ting af almindelig Størrelse for at fremhæve det heles Maalestok. Toget, som kom rullende fra Sevenoaks tværs over deres Horisont og lidt efter dukkede ind i Tunnelen og forsvandt for deres Øjne, saa i Sammenligning med dem ud som et lille avtomatisk Stykke Legetøj.

»De har gjort alle Skovene paa denne Side af

Ightham til forbudt Grund,« sagde en af dem, »og flyttet Plakaten udenfor Knockholt over en halv Mil længere frem imod os.«

»Det er da ogsaa det mindste, de kunde gøre,« svarede den yngste efter en Pavse. »De prøver paa at tage Luven fra Caterham.«

»Dertil er det ikke nok — og det er næsten for meget for os,« sagde den tredie.

»De afskærer os snart helt fra Broder Redwood. Sidste Gang jeg gik over til ham, var de røde Plakater krøbne en Fjerdingvej frem paa begge Sider. Vejen over til ham langs Bakkerne er nu ikke mere end en smal Sti.«

Den talende faldt i Tanker.

»Hvad er der hændet vor Broder Redwood?«

»Hvordan mener du?« spurgte den ældste Broder.

Han, der havde talt først, huggede en Gren af sit Fyrretræ.

»Der var noget ved ham — som om han ikke var rigtigt vaagen. Han lod ikke til at høre efter, hvad jeg havde at sige. Og saa sagde han noget om — Kærlighed.«

Den yngste bankede med Bjælken paa Kanten af sin Jærnsaal og lo.

»Broder Redwood har Drømme,« sagde han.

Ingen af dem talte en Tidlang. Saa sagde den ældste Broder:

»Denne Indespærring bliver i Længden mere, end jeg kan udholde. Jeg tror, det ender med, at de trækker en Streg rundt om vore Støvler og siger, at vi skal holde os indenfor den.«

Den mellemste af Brødrene fejede en Dynge

Fyrregrene til Side med den ene Haand og skiftede Stilling.

»Hvad de nu gør, er intet imod, hvad de vil gøre, naar Caterham kommer til Magten.«

»Hvis han kommer til Magten,« tilføjede den yngste Broder og huggede i Jorden med sin Bjælke.

»Det gør han,« sagde den ældste og stirrede paa sine Fødder.

Den mellemste Broder holdt op med at snitte, og hans Blik gled henover de store Volde, der omgav dem.

»I saa Fald, Brødre,« sagde han, »er vor Ungdom forbi og, som Fader Redwood sagde til os for lang Tid siden, vi maa vise os som Mænd.«

»Ja,« svarede den ældste Broder, »men hvad betyder det egentlig? Hvad er den rette Mening af de Ord — naar Uroens Tid kommer?«

Ogsaa han saa henimod de store, kunstløse Andtønder til Forskansninger rundt om dem, men saa ikke saa meget paa dem, snarere gennem dem og over Bakkerne ud mod de utallige Mængder derude. Og i alle tres Tanker opstod omtrent det samme Billede — et Syn af de smaa Mennesker i Begreb med at rykke ud til Kamp, en Menneskestrøm, udtømmelig, uophørlig, truende . . .

»De er smaa,« sagde den yngste Broder. »Men deres Tal er utalligt som Havets Sand.«

»De har Vaaben — endogsaa Vaaben, som vore Brødre i Sunderland har forfærdiget.«

»Og desuden, Brødre, hvad kender vi til Kamp — undtagen med Utøj, undtagen smaa Sammenstød med hæslege Dyr?«

»Jeg véd det,« svarede den ældste Broder. »Ikke desto mindre — er vi, hvad vi er. Naar Uroens Dag kommer, maa vi gøre, hvad vi har at gøre.«

Han lukkede sin Kniv med et Smæk — Bladet var saa langt som en fuldvoksen Mand — og brugte sin nye Fyrrestok til at komme paa Benene med. Han rettede sig og vendte sig mod det brede, graa, uhyre Hus. Solnedgangens røde Lys faldt paa ham, idet han rejste sig op, skinnede paa Panseret og Spænderne om hans Hals og paa det flættede Metal om hans Arme, og for Brødrenes Øjne saa det ud, som om han pludselig var bleven overgydt med Blod

Idet den unge Kæmpe rejste sig, fik han Øje paa en lille sort Skikkelse mod den glødende Vesterhimmel paa Toppen af Dæmningen, der hævede sig over Bakkernes Aas. De sorte Lemmer svang sig i klodsede Gestus. Der var noget i deres Bevægelser, som gjorde et Indtryk af Hastværk paa den unge Kæmpe. Han svang sin Fyrremast til Svar, fyldte hele Dalen med sit mægtige: »Halløj!« slyngede et: »Der er noget paa Færde!« til sine Brødre og skyndte sig af Sted med ti Alen lange Skridt for at møde og hjælpe sin Fader.

V.

Det hændte sig, at en ung Mand, som ikke var Kæmpe, netop paa samme Tid var i Færd med at sige sin Mening om Cossars Sønner. Han var kommen over Bakkerne paa den anden Side af Seven-

oaks, han og hans Ven, og det var ham, som førte Ordet. Mens de kom gaaende, havde de hørt en ynkelig Piben i Hækken, var traadt til og havde reddet tre Mejseunger fra et Par Kæmpemyrers Angreb. Denne Hændelse havde faaet ham til at tage Bladet fra Munden.

»Reaktionær!« sagde han, netop som de fik Brødrene Cossars Lejr i Sigte. »Hvem vilde ikke blive reaktionær? Se paa det Stykke Grund, den Plet af Vorherres Jord, som en Gang var smuk og yndig og nu er søndersplittet, vanhelliget, oprodet! De Skure! Det store Møllehjul! Den kolossale Maskine paa Hjul! De Grave! Se paa de tre Uhyrer, som de sidder dér og udklækker et eller andet hæsligt Djævelskab! Se — se paa hele Egnen!«

Hans Ven kastede et Blik paa hans Ansigt.

»Du har nok lyttet til Caterham,« sagde han.

»Jeg har brugt mine Øjne. Jeg har tænkt en Smule over Freden og Ordenen i den Fortid, som vi lader bag os. Denne afskyelige Føde er den nyeste Skikkelse, Djævelen har paataget sig, og han er endnu som altid opsat paa at ødelægge vor Verden. Tænk paa, hvad Verden maa have været før vore Dage, hvad den endnu var, den Gang vore Mødre fødte os, og se saa paa, hvad den nu er! Tænk paa, hvordan disse Skrænter en Gang smilede under den gyldne Høst, hvordan Gærderne, fulde af yndige smaa Blomster, skilte den enes beskedne Marklod fra den anden, hvordan de røde Gaarde laa spredte over Landet, og hvordan Kirkeklokkernes Stemmer fra Taarnet dér hver Søndag bragte Søndagsfred og Bøn ud over hele Verden. Og nu faar

vi hvert Aar stadig mere og mere af kolossalt Ukrudt, af kolossalt Utøj, og disse Kæmper vokser op rundt om os, skræver over os, render bus paa alt, hvad der er skønt og helligt i vor Verden. Se nu for Eksempel her!»

Han pegede, og hans Vens Blik fulgte hans hvide Fingers Retning.

»Et af deres Fodspor. Se! Det har maset sig over halvanden Alen ned i Jorden, en Faldgrube for Hest og Rytter, en Fælde for de uforsigtige. Her er en vild Rosenbusk knust; dér er Græs sparket op med Rode og en Tidsel traadt i Mas, en Landmands Drænrør knækket og Kanten af Vejen ødelagt. Ødelæggelse! Det er den, de bringer over hele Verden, over al Orden og Sømmelighed, som Menneskeverdenen har skabt. De tramper paa alting. Hvad er der saa at gribe til andet end Reaktion?»

»Jamen — Reaktion. Hvad haaber du da at kunne udrette?»

»Sætte en Stopper for det!« raabte den unge Mand fra Oxford. »Førend det bliver for sent.«

»Jamen — — —«

»Det er *ikke* umuligt,« raabte den unge Mand fra Oxford, og hans Stemme slog over. »Vi trænger til den faste Haand; vi trænger til den skarp-sindige Plan, den resolute Aand. Vi har været var-somme i Tale og svage i Handling; vi har fjaset og lavet Opsættelser, og imidlertid har Føden vokset og vokset. Alligevel, selv nu — — —«

Han tav et Øjeblik.

»Dette her er Ekkoet af Caterham,« sagde hans Ven.

»Selv nu. Selv nu er der Haab — mere end Haab nok, naar blot vi gør os klart, hvad vi ønsker, og hvad vi vil tilintetgøre. Folkets Masse er med os, i langt højere Grad med os end for nogle Aar siden; Loven er med os, Samfundets Forfatning og Orden, de bestaaende Religioners Aand, Menneskehedens Vaner og Skikke er med os — og imod Føden. Hvorfor skal vi da skyde Sagen ud i Fremtiden? Hvorfor skal vi lyve? Vi hader den, vi vil helst være fri for den; hvorfor skal vi da have den? Er det din Mening, at vi kun skal skære Tænder og gøre passiv Modstand og aldrig nogensinde udrette andet?»

Han standsede brat og vendte sig om.

»Se paa den Nældelund dér! Midt i den ligger der forladte Hjem, hvor en Gang brave Familier af jævne Folk levede deres hæderlige Liv! Og dér!»

Han drejede sig om mod de unge Brødre Cosar, som sad og talte dæmpet sammen om deres Forurettelser.

»Se paa dem! Og jeg kender deres Fader, et Afskum, et Slags dyrisk Afskum med en skingrende, intolerant Stemme, en Skabning, der i de sidste tredive Aar og derover har gaaet Bersærker gang i vor altfor barmhjertige Verden. En Ingeniør! Alt hvad der er kært og helligt for os, gælder for ham intet. Intet! Vort Folks og vort Lands herlige Traditioner, de ophøjede Institutioner, den ærværdige Orden, den brede, langsomme Fremadskriden fra Præcedens til Præcedens, som har gjort vort engelske Folk stort og denne solbestraalede Ø fri — alt det er en tosset Historie, som er forbi og overstaet.

En eller anden Floskel om Fremtiden opvejer alle disse Helligdomme Han er en Mand af den Kaliber, at han vilde lægge en Sporvej over sin Moders Grav, hvis han mente, at det var den billigste Linie for Sporvejen Og I tænker paa at se Tiden an, paa at hitte paa en eller anden Plan til et Kompromis, som kan tillade jer at leve paa jer egen Maade, mens de — de Maskiner — lever paa deres. Jeg siger jer, det er haabløst — haabløst. Man kunde ligesaa gjerne afslutte Traktater med en Tiger! De vil have, at alting skal være kolossalt — vi vil have, at det skal være fornuftigt og smukt. De to Ting lader sig ikke forene.»

»Men hvad kan I da gøre?«

»Meget! Alt! Standse Føden! Endnu er de adspalttede, disse Kæmper, endnu er de ikke modne og har ikke sluttet sig sammen. Lænk dem, knevl dem, giv dem Mundkurv paa. Stands dem for enhver Pris. Det gælder deres Verden eller vor! Stands Føden. Spær de Mennesker inde, som laver den. Gør, hvad det skal være, for at stoppe Cossar! Det lader ikke til, at du husker — eet Slægtled — kun eet Slægtled behøver at holdes nede, og saa — — Saa kunde vi jævne de Høje dér med Jorden, udfylde deres Fodspor, tage de grimme Alarmapparater ned fra vore Kirketaarne, slaa alle vore Elefantbøsser i Stykker og atter vende vort Aasyn mod den gamle Orden, den modne, gamle Civilisation, som passer for Menneskesjælen.«

»Det bliver en vældig Anstrængelse.«

»I et vældigt Øjemed. Og hvis vi ikke gør det? Ser du da ikke saa klart som Dagen, hvad der

venter os? Overalt vil Kæmperne tage til og formere sig; overalt vil de fremstille og udbrede Føden. Græsset vil blive kæmpestort paa vore Marker, Ukrudtet paa vore Gærder, Skadedyrene i Krat-skovene, Rotterne i Kloakerne. Mere og mere og mere. Dette er kun en Begyndelse. Insektverdenen vil rejse sig imod os, Planteverdenen i lige Maade, selve Fiskene i Havet vil kæntre og sænke vore Skibe. Forfærdelige Vækster vil formørke og skjule vore Huse, overdække vore Kirker, knuse og tilintetgøre al Orden i vore Byer, og vi bliver intet andet end kraftesløst Utøj under den nye Races Hæle. Menneskeheden vil drukne og gaa til Grunde i Ting, den selv har skabt! Og altsammen til ingen Verdens Nyttel! Størrelse! Blot og bar Størrelse! Udvidelse og nok en Gang Udvidelse. Vi gaar allerede og lirker os frem mellem de første Begyndelser af den kommende Tid. Og alt, hvad vi gør, er at sige: 'Hvor det er ubekvem!' Vi knurrer, men handler ikke. *Nej!*«

Han løftede Haanden.

»Lad dem gøre, hvad de skal gøre! Det vil jeg ogsaa. Jeg holder paa Reaktionen — uindskrænket og frygtløs Reaktion. Hvad er der ellers at gøre i hele Verden — medmindre man har i Sinde selv at spise af denne Føde? Vi har altfor længe fjaset og holdt os til Middelvejen. Det har I! Fjas og Middelvejen er eders Vane, eders Eksistenssfære, eders Tid og Rum. Men med mig er det en anden Sag! Jeg er imod Føden, med al min Styrke og al min Villiekraft imod Føden.«

Han vendte sig mod sin Kammerat, der brummede noget, som om han var af en anden Mening.

»Paa hvilket Standpunkt stiller du dig?»

»Det er en indviklet Historie — — —«

»Aa din Vejrhane!« sagde den unge Mand fra Oxford meget bittert og gjorde et Kast med alle sine Lemmer. »Middelvejen fører til intet. Du maa vælge eet af to. Spis Føden eller tilintetgør den. Spis den eller tilintetgør den! Hvad andet er der at gøre?»

ANDET KAPITEL.

Kæmpe-Elskerparret.

I.

Nu hændte det sig i de Dage, da Caterham drog til Felts mod Rabalderbørnene før det almindelige Valg, der — under de mest tragiske og frygtelige Omstændigheder — skulde bringe ham til Magten, at Kæmpe-Fyrstinden, Hendes Durchlauchtighed, hvis Ernæring i Barndommen havde spillet saa vigtig en Rolle i Doktor Winkles' glimrende Karriere, var kommen til England fra sin Faders Rige i en Anledning, der ansaas for at være af Vigtighed. Hun var af politiske Grunde bleven trolovet men en vis Prins — og Brylluppet skulde gøres til en Begivenhed af international Betydning. Men der var opstaaet mystiske Forsinkelser. Rygtet og Folks Fantasi arbejdede i Fællesskab paa Historien, og der blev fortalt mange Ting. Man hviskede om en genstridig Prins, som havde erklæret, at han ikke vilde lade sig gøre til Nar — i det mindste ikke i det Omfang.

Folk sympathiserede med ham. Det er Sagens betydningsfuldeste Side.

Nu kan det maaske lyde underligt, men det er en Kendsgærning, at da Kæmpe-Fyrstinden kom til England, vidste hun aldeles ikke, at der eksisterede andre Kæmper. Hun havde levet i en Verden, hvor Takt næsten er en Passion og Tilbageholdenhed selve Livsluften. De havde holdt Kendsgærningen skjult for hende; de havde indgærdet hende mod Synet af eller blot Mistanken om nogetsomhelst kæmpemæssigt, indtil hun, som bestemt, kom til England. Indtil det Øjeblik, da hun mødte unge Redwood, havde hun ingen Anelse om, at der i hele Verden gaves noget saadan som en Kæmpe til.

I Fyrstindens Faders Rige var der vilde, øde Højlande og Bjærgstrækninger, hvor hun havde plejet at strejfe frit omkring. Hun elskede Solopgangen og Solnedgangen og hele den aabne Himmels store Skuespil højere end noget andet i Verden, men hos et Folk, der paa samme Tid er saa demokratisk og saa glubende kongetro som Englænderne, blev hendes Frihed stærkt indskrænket. Folk kom paa Charabancer, med Søndag-Ekstratog, i Selskabsture for at se hende; de cyklede lange Veje for at glo paa hende, og hvis hun vilde have Lov til at spadser i Fred, maatte hun staa tidligt op. Det var endnu kort efter Daggry den Morgen, da unge Redwood traf hende.

Den store Park ved Slottet, hvor hun boede, strakte sig en fem Miles Vej eller længere mod Vest og Syd fra den vestlige Slotsport. Kastanietræerne i dens Alléer rakte højt op over hendes Hoved.

Hvert af dem syntes, idet hun gik forbi det, at frembyde en overflødiger Rigdom af Blomster end det foregaaende. En Stund lod hun sig nøje med Synet og Duften, men tilsidst blev hun besejret af disse Tilbud og gav sig til at vælge og plukke saa ivrigt, at hun ikke lagde Mærke til unge Redwood, førend han var tæt ved hende.

Hun vandrede om mellem Kastanietræerne, mens den Elsker, som Skæbnen havde bestemt for hende, traadte nærmere, uanet, uventet. Hun stak Hænderne ind mellem Grenene, brød dem og plukkede dem. Hun var alene i Verden. Og da — — —

Hun saa op, og i det Øjeblik havde hun fundet sin Mage.

Vi bliver nødt til at læmpe vor Indbildningskraft efter hans Legemshøjde for at se den Skønhed, han saa. Den unærmelige Storhed, der hindrer os i umiddelbar Sympathi for hende, eksisterede ikke for ham. Der stod hun, en yndefuld Pige, den første Skabning han nogensinde havde kunnet tænke sig som sin Mage, fin og slank og let klædt. Daggrøets friske Vind viste hendes Skikkelses bløde, kraftige Linier under den folderige Kjortel, og i Hænderne holdt hun en stor Mængde blomstrende Kastaniegrene. Hendes Kjole stod aaben i Halsen og viste hendes hvide Hals og den blødt skyggede Runding henimod Skuldrene, der var tildækkede. Vinden havde løsnet et Par Lokker af hendes gyldenbrune Haar og ført dem frem over Kinden. Hendes Øjne var trohjærtigt blaa, og om hendes Læber hvilede der hele Tiden en Forjættelse om et Smil, mens hun greb ind mellem Grenene.

Hun vendte sig studsende om, fik Øje paa ham, og en Tidlang stod de og saa paa hinanden. For hende var Synet af ham saa forbavsende, saa utroligt, at det i det mindste i de første Øjeblikke var forfærdeligt. Det virkede med en Rystelse som en overnaturlig Aabenbarelse; det brød al anerkendt Lov i hendes Verden. Han var den Gang en ung Mand paa en og tyve, slankt bygget, og havde sin Faders mørke Lød og sin Faders Alvor. Han var klædt i tarveligt, blødt, brunt Læder, en tætsluttende men magelig Dragt, der klædte ham godt. Han gik med blottet Hoved i alt Slags Vejr. De stod og saa paa hinanden — hun vantro, forbavset, og han med hurtigt bankende Hjærte. Det var et Øjeblik, som ikke havde haft nogen Indledning — det var det afgørende Møde i begges Liv.

For hans Vedkommende var Overraskelsen mindre. Han havde søgt hende, og dog slog hans Hjærte hurtigt. Han traadte henimod hende, langsomt og med Øjnene fæstede paa hendes Ansigt.

»Du er Fyrstinden,« sagde han. »Min Fader har fortalt mig om det. Du er Fyrstinden, der fik Gudernes Føde.«

»Jeg er Fyrstinden — ja,« svarede hun med undrende Øjne. »Men — hvad er du?«

»Jeg er Sønnen af den Mand, der skabte Gudernes Føde.«

»Gudernes Føde!«

»Ja, Gudernes Føde.«

»Men — — —«

Hendes Ansigt udtrykte uhyre Forvirring.

»Hvad er det? Jeg forstaar det ikke. Gudernes Føde?»

»Har du ikke hørt om den?»

»Gudernes Føde! *Nej!*«

Hun mærkede, at hun skælvede voldsomt. Hendes Ansigt blev blegt.

»Jeg vidste ikke — — —« sagde hun. »Mener du — — —?»

Han ventede, indtil hun vedblev:

»Mener du, at der er andre — Kæmper?»

Han gentog:

»Vidste du ikke det?»

Og hun svarede med Forstaaelsens voksende Forbavselse:

»*Nej!*«

Alverden og Alverdens Betydning forandredes for hende i denne Stund. En Kastaniegren gled ud af hendes Haand.

»Er det din Mening at paastaa,« gentog hun sløvt, »at der gives andre Kæmper i Verden? At en Slags Føde — — —?»

Han blev smittet af hendes Forbavselse.

»Véd du da ingenting?» udbrød han. »Har du aldrig hørt tale om os? Du, hvem Føden har gjort til vor Lige!»

Der var endnu Rædsel i de Øjne, der stirrede paa ham. Hendes Haand løftede sig op mod hendes Strube og faldt ned igen. Hun hviskede:

»*Nej.*«

Hun havde en Følelse af, at hun maatte briste Graad i eller besvime. Men et Øjeblik efter havde

hun igen Herredømmet over sig selv, og hun talte og tænkte klart.

»Alt dette er bleven holdt skjult for mig,« sagde hun. »Det er ligesom en Drøm. Jeg har drømt — — — Jeg har drømt om sligt. Men vaagen — — — Nej. Fortæl mig om det! Fortæl mig om det! Hvad er du? Hvad er det for en Gudernes Føde? Fortæl mig det langsomt — og tydeligt. Hvorfor har de holdt det skjult for mig, at jeg ikke er alene?«

II.

»Fortæl mig om det,« sagde hun, og unge Redwood gav sig skælvende og i Sindbevægelse til at fortælle hende — daarligt nok og med mange Afbrydelser i Begyndelsen — om Gudernes Føde og om Kæmpebørnene, som var spredte over hele Verden.

Man maa forestille sig dem, røde i Hovederne og noget forbløffede, forsøge paa at gøre sig forstaaelige for hinanden ved uendelige, kun halvvejs hørte og halvvejs udtalte Sætninger, komme med Gentagelser, forvirrende Afbrydelser og nye Begyndelser — en mærkelig Samtale, der vakte hende fra hele hendes foregaaende Livs Uvidenhed. Og ganske langsomt gik det op for hende, at hun ikke var en Undtagelse fra Menneskehedens Regel, men Medlem af et vidtspredt Broderskab, som alle havde spist af Føden og for bestandig var voksede ud over de snævre Grænser, der gjaldt for Folket under deres

Fødder. Unge Redwood talte om sin Fader, om Cossar, om Brødrene, der var spredte over hele Landet, om det store Daggrø af mere udstrakt Betydning, der endelig var brudt frem i Verdens Historie.

»Vi staar ved Begyndelsen til en Begyndelse,« sagde han. »Denne deres Verden er kun Forspillet til den Verden, som Føden vil skabe. Min Fader tror — og jeg tror det samme — at der vil komme en Tid, da Lidenhed er fuldstændigt forsvunden fra Menneskenes Verden — da Kæmper vil vandre uhindret om paa denne Jord — deres Jord — og stadig udrette større og mere straalende Bedrifter. Men det — det bliver Fremtidens Sag. Vi er ikke en Gang det første Slægtled deraf — vi er kun de første Eksperimenter.«

»Og alt dette,« sagde hun, »har jeg intet vidst om!«

»Der er Tider, hvor det næsten forekommer mig, som om vi var komne for tidligt. Nogen maatte vel komme først. Men Verden var ganske uforberedt paa vort Komme og paa alle de ringere store Væsener, som har faaet deres Storhed fra Føden. Der er bleven begaaet Fejl; der har været Sammenstød. De smaa Mennesker hader vor Race . . .

De er haarde imod os, fordi de er saa smaa. Og fordi vore Fødder træder tungt paa det, der udgør deres Liv. Men i hvert Fald hader de os nu; de vil ikke vide noget af os at sige — kun hvis vi kunde skrumpe ind til den Størrelse, der er almindelig iblandt dem, vilde de begynde at tilgive os

De er tilfredse i Huse, der er Fængselsceller for

os; deres Byer er os for smaa; det er en Plage for os at gaa ad deres smalle Veje; vi kan ikke dyrke Gud i deres Kirker

Vi ser over deres Mure og deres Værn; vi kommer uden at ville det til at kigge ind ad deres øverste Vinduer; vi overser deres Sædvaner; deres Love er kun et Næt om vore Fødder

Hver Gang vi snubler, høre vi dem raabe; hver Gang vi tørner mod deres Grænser eller strækker os ud til en Handling, der kræver Plads

Vor jævne Gang er for dem vild Flugt, og alt, hvad de anser for stort og vidunderligt, er for os ikke mere end Dukkepyramider. Det smaa i deres Metoder og Redskaber og Fantasier belemrer og kuer vore Kræfter. Der gives ingen Maskiner, som passer til vore Hænders Styrke, ingen Hjælpemidler, som svarer til vore Fornødenheder. De holder vor Storhed i Trældom med tusind usynlige Baand. Mand for Mand er vi hundrede Gange stærkere end de, men vi er afvæbnede; selve vor Storhed gør os til deres Skyldnere; de gør Krav paa den Jord, vi staar paa; de beskatter vor større Trang til Føde og Husly, og derfor maa vi arbejde med de Redskaber, som disse Dværge kan lave til os — og det for at tilfredsstille deres dværgagtige Indfald

De stænger os inde paa alle Maader. Blot for at leve maa man bryde deres Skranker. Blot for at møde dig her i Dag har jeg overskredet en Grænse. Alt, hvad der er fornuftigt og ønskværdigt i Livet, gør de til forbuden Grund for os. Vi maa ikke komme ind i Byerne; vi maa ikke gaa over Broerne; vi maa ikke betræde deres Pløjemarker og Dyr-

haver. Jeg er nu afskaaret fra alle vore Brødre undtagen Cossars tre Sønner, og selv til dem bliver Vejen smallere Dag for Dag. Man skulde tro, at de søgte Lejlighed til at gøre os endnu mere Fortræd«

»Men vi er stærke,« sagde hun.

»Vi burde være stærke — ja. Vi føler allesammen — jeg véd, at du ogsaa maa føle det — at vi ejer Kraft, Kraft til at udrette store Ting, Kraft som er oprørske i os. Men førend vi kan udrette noget — —«

Han slog ud med Haanden, som om han vilde feje en Verden bort.

»Skønt jeg troede, at jeg var alene i Verden,« sagde hun efter en Pavse, »har jeg tænkt over disse Ting. De har altid lært mig, at Styrke næsten var en Synd, at det var bedre at være lille end stor, at al sand Religion bestod i at skærme de svage og smaa, opmuntre de svage og smaa, hjælpe dem til at mangfoldiggøre sig og mangfoldiggøre sig, indtil de tilsidst kravlede ovenpaa hverandre, ofre al vor Styrke i deres Sag. Men — jeg har altid tvivlet paa deres Lære.«

»Dette Liv,« sagde han, »disse vore Legemer er ikke skabte kun for at dø.«

»Nej.«

»Ejheller for at leve til ingen Nytte. Men vil vi ikke det, er det allerede klart for alle vore Brødre, at det maa komme til en Konflikt. Jeg véd ikke, hvor bitter den kommende Konflikt vil blive, førend de smaa Mennesker vil tillade os at leve, som det er os fornødent at leve. Alle Brødrene har tænkt

over det. Cossar, som jeg fortalte dig om — han har ogsaa tænkt paa det.«

»De er meget smaa og svage.«

»Paa deres Maade. Men du véd nok, at alle dødbringende Midler er i deres Hænder og lavede til at bruges af deres Hænder. I hundrede Tusinder af Aar har disse smaa Mennesker, hvis Verden vi trænger ind i, været optagne af at lære den Kunst at dræbe hverandre. De er meget dygtige deri. De er dygtige i mange Henseender. Og desuden kan de skuffe og pludselig forandre sig Jeg forstaar det ikke rigtigt Der kommer en Konflikt. Du — du er maaske forskellig fra os. Men for os kommer Konflikten ganske sikkert Det som de kalder Krig. Vi véd det. Vi forbereder os paa en Maade til det. Men ser du — disse smaa Mennesker! — vi forstaar os ikke paa at dræbe, vi har i det mindste intet Ønske om at dræbe — —«

»Se dér,« afbrød hun, og han hørte et truttende Horn.

Han vendte sig, fulgte Retningen af hendes Blik og opdagede en skinnende gul Avtomobil med bebrillet Vognstyrer og pelsklædte Passagerer, truttende, futtende og puffende harmfuldt ved hans Hæl. Han flyttede Foden, og Maskinen fortsatte med tre vrede Snøft sin stundesløse Fart ad Byen til.

»Spærre hele Vejen!« lød det op til ham.

Saa var der en eller anden, der sagde:

»Se dér! Kan I se! Dér staar Kæmpe-Fyrstindenovre bag Træerne.«

Og alle deres bebrillede Ansigter vendte sig om for at glo.

»Nej hør, véd I hvad,« sagde en anden, »dette her bliver virkelig for galt.« . . .

»Alt dette,« sagde hun, »er mere forbavsende, end jeg kan udsige.«

»At de ikke har fortalt dig —« sagde han og fuldendte ikke Sætningen.

»Indtil jeg traf dig, havde jeg levet i en Verden, hvor jeg alene var stor. Jeg havde lagt mit Liv tilrette — med det for Øje. Jeg havde troet, at jeg var Offer for et sælsomt Lune af Naturen. Og nu er min Verden i Løbet af en halv Time styrtet sammen, og jeg ser en anden Verden, andre Livsbetingelser, mere udstrakte Muligheder — Kammeratskab —«

»Kammeratskab,« svarede han.

»Jeg vil bede dig fortælle mig endnu mere, meget mere,« sagde hun. »Du maa vide, at dette klinger i mine Øren som et Æventyr. Selv du . . . Om en Dag, eller om adskillige Dage, vil jeg maaske tro paa din Eksistens. Men nu — nu drømmer jeg. . . . Tys!«

Det første Slag af Slotsuhret langt borte naaede deres Øren. Begge talte uvilkaarligt: syv.

»Nu,« sagde hun, »maa jeg gaa tilbage. Nu kommer de med min Skaal Kaffe ind i Salen, hvor jeg sover. De smaa Embedsmænd og Tjenere — du gør dig intet Begreb om, hvor gravitetiske de er — vaagner nu til deres smaa Pligter.«

»De vil undre sig . . . Men jeg vil gerne tale mere med dig.«

Hun tænkte sig om.

»Men jeg trænger til at tænke. Jeg trænger til

at tænke alene nu, gennemtænke denne Forandring i alting, tænke den gamle Ensomhed bort og tænke dig og de andre ind i min Verden Jeg gaar. Jeg gaar tilbage til min Bolig i Slottet for i Dag, og i Morgen ved Daggry kommer jeg igen — herud.«

»Jeg skal være her og vente paa dig.«

»Hele Dagen vil jeg drømme og drømme om denne nye Verden, du har skænket mig. Endnu kan jeg næppe tro — —«

Hun traadte et Skridt tilbage og maalte ham lige fra Fødderne og op til Ansigtet. Deres Blikke mødtes og hvilte et Øjeblik i hinanden.

»Jo,« sagde hun med en lille Latter, der halvvejs var en Hulken. »Du er virkelig. Men det er ganske vidunderligt. Tror du — virkelig — —? Sæt nu, at jeg i Morgen kommer og finder, at du er — en Dværg som de andre! . . . Nej, jeg maa tænke. Altsaa for i Dag — som de smaa Mennesker gør —«

Hun rakte Haanden frem, og de rørte for første Gang ved hinanden. Deres Hænder trykkede hinanden fast, og deres Øjne mødtes igen.

»Farvel,« sagde hun, »for i Dag. Farvel! Farvel, Kæmpe-Broder!«

Han tøvede med noget, som han ikke kunde faa frem, og tilsidst svarede han ganske jævnt: »Farvel.«

En Stund holdt de hinanden i Haanden og granskede hinandens Ansigt. Og mange Gange, efter at de var skiltes, saa hun sig halvt tvivlende

om efter ham, der endnu stod paa det Sted, hvor de havde mødt hinanden.

Hun gik over den store Slotsgaard og ind i sine Værelser som i Drømme, og en stor Kastaniegren, som hun holdt i Haanden, slæbte efter hende.

III.

De to mødtes i alt fjorten Gange, inden Begyndelsen til Enden kom. De mødtes i den store Park eller paa Bakkerne og blandt Kløfterne ude paa den brune, lyngklædte Hede, der strakte sig mod Sydvest, omgivet af skumle Fyrreskove. To Gange mødtes de i den store Kastanieallé og fem Gange ved den store Sø, som Kongen, hendes Oldefader, havde anlagt. Der var et Sted, hvor en stor, velholdt Græsplæne, omgivet af høje Naaletræer, skraanede yndefuldt ned mod Vandkanten, og dér plejede hun sætte sig, og han laa ved hendes Fødder, saa op i hendes Ansigt og talte, fortalte om alt, hvad der var hændet, om det Arbejde, hans Fader havde givet ham at udføre, og om sin store, omfattende Drøm om, hvad Kæmperacen en Gang skulde blive til. I Reglen mødtes de i det tidlige Daggry, men een Gang mødtes de ogsaa dér om Eftermiddagen og fandt sig snart omgivet af en Mængde spejdende Lurere, Cyklister, Fodgængere, som kiggede ud mellem Buskene, raslede i det visne Løv i Skovene bagved (ligesom man kan høre Spurvene rasle omkring sig i Londons Parker), gled henover Søen i Baade for at faa dem i passende Afstand,

eller søgte at komme dem nærmere for at høre, hvad de sagde.

Det var det første Vink, de fik, om den uhyre Interesse, som deres Møder havde vakt paa hele Egnen. Og een Gang — det var den syvende Gang, og det gav Sladderen Vind i Sejlene — mødtes de ude paa den aabne Hede i det klare Maaneskin og taltes hviskende ved, thi Natten var lun og stille.

De gik meget snart fra Forstaaelsen af, at i dem og ved dem dannede en ny Kæmpeverden sig paa Jorden, fra Betragtninger over den vældige Kamp mellem stort og smaat, den Kamp, som de øjensynligt var bestemte til at tage Del i, over til Interesser, der paa samme Tid var mere personlige og mere omfattende. Hver Gang de mødtes og talte sammen og saa paa hinanden, kom den Tanke nærmere og nærmere op mod Bevidsthed og Erkendelse hos dem, at der var noget skønnere og vidunderligere end Venskab imellem dem, og det vandrede imellem dem og førte deres Hænder sammen. Og det varede ikke længe, inden de fandt selve Ordet, opdagede, at de elskede hinanden, at de var Adam og Eva af en ny Race i Verden.

Side om Side betraadte de Kærlighedens Vidunderdal med dens dybe, stille Steder. Verden forvandlede omkring dem, alt som deres egne Sind forvandlede, indtil den snart blev saa at sige et dejligt Tempel for deres Møder, Stjærnerne var kun lysende Blomster under deres Kærligheds Fødder og Daggy og Solopgang de brogede Tæpper paa Vejen. De var ikke længer Væsener af Kød og Blod for

hinanden og for dem selv; de blev til Legemliggørelser af Ømhed og Elskov. Først hviskede de derom, saa tav de derom, klyngede sig til hinanden og saa ind i hinandens maanebelyste og skyggede Ansigter under Himlens uendelige Hvælvning. Og de tavse, sorte Fyrretræer stod rundt om dem som Skildvagter.

Tidens Pulsslag dæmpedes og tav, og det syntes dem, at Universet stod stille. Kun deres Hjærters Banken hørtes. Det syntes dem, at de levede sammen i en Verden uden Død — og det gjorde de virkelig ogsaa. Det forekom dem, at de øjnede — og det gjorde de virkelig ogsaa — saadanne skjulte Skatte i Alskabningens dybeste Dyb, som ingen nogensinde før havde naaet. Selv for lave og smaa Sjæle er Kærligheden en Aabenbaring af Skatte. Og dette Elskerpar var Kæmper, som havde spist Gudernes Føde

*

*

*

Man kan tænke sig, hvor Forfærdelsen bredte sig i denne anstændige Verden, da det blev bekendt, at Fyrstinden, som var trolovet med Prinsen, Fyrstinden, Hendes Durchlauchtighed! med kongeligt Blod i Aarerne! mødtes — jævnligt mødtes — med en hypertrofieret Søn af en almindelig Professor i Kemi, et Væsen uden Rang, uden Stilling, uden Penge, og talte med ham, som om der ikke gaves Konger og Prinser, eller Samfundsorden, eller Ærbødighed — som om der ikke gaves andet end Kæmper og Dværge her i Verden, talte med ham og — det var

desværre kun altfor sikkert — havde forlibet sig i ham.

»Hvis de Bladsmørere faar fat i den Historie!« gispede Baron Arthur Logrehale de la Spytslik.

»Jeg hører — —« hviskede den gamle Biskop over Kællingeborg Stift.

»En ny Geschichte deroppe,« sagde første Kamertjener, mens han slikkede i sig af Desserten. »Saa vidt jeg kan forstaa, er det denne hersens Kæmpe-Fyrstinde — —«

»Man siger — —« sagde den Dame, der solgte Fotografier og Brevkort ved Hovedindgangen til Slottet, hvor de smaa Amerikanere løser Billet til Pragtgemakkerne.

Og tilsidst erklærede Mærket »Pirat« i *Sladder*:

»Vi er bemyndigede til at dementere — —«

Og saaledes gik det til, at hele Historien kom ud.

IV.

»De siger, at vi maa skilles,« sagde Fyrstinden til sin Elskede.

»Men hvorfor dog?« udbrød han. »Hvad er det for en ny Dumhed, som disse Mennesker har sat sig i Hovedet?«

»Véd du vel,« spurgte hun, »at at elske mig er Majestætsforbrydelse?«

»Men kæreste,« udbrød han, »hvad gør det til Sagen? Hvad vedkommer deres Ret — Ret uden

Skygge af Fornuft — og deres Majestætsforbrydelse og deres Loyalitet os?»

»Nu skal du høre,« sagde hun og fortalte ham, hvad der var bleven fortalt hende.

»Det var den grinagtigste lille Mand, som kom ind til mig, med en blød, velklingende Stemme, en lille Herre med bløde Bevægelser, og som listede sig ind i Værelset som en Kat og løftede sin smukke hvide Haand saaledes, naar han havde noget vigtigt at sige. Han er skaldet, men naturligvis ikke over hele Hovedet, og han har et lille buttet, rosenrødt Ansigt og Næse, og hans Skæg er studset og tilspidset paa den sødeste Maade, man kan tænke sig. Flere Gange gav han sig Skin af at have Følelse og gjorde sine Øjne blanke. Han er nemlig en rigtig god Ven af Kongefamilien her, og han kaldte mig sin kære unge Dame og var lige fra Begyndelsen overmaade deltagende. 'Min kære unge Dame,' sagde han, 'forstaa mig ret — *De maa ikke.*' Det gentog han flere Gange, og saa sagde han: 'Det er Deres Pligt.'«

»Hvordan kan Menneskene dog blive saadan?»

»Han er meget tilfreds med sig selv,« sagde hun.

»Men jeg forstaa ikke — —«

»Han fortalte mig alvorlige Ting.«

»Du mener da vel ikke,« sagde han og vendte sig brat om mod hende, »at der er noget i, hvad han sagde?»

»Der er ganske bestemt noget i det,« svarede hun.

»Du mener —?»

»Jeg mener, at vi uden vort Vidende har traadt

de smaa Menneskers allerhelligste Begreber under Fødder. Vi, som hører til Kongefamilien, er en Klasse for sig. Vi er tilbedte Fanger, Processions-Legetøj. Vi betaler for Tilbedelsen ved at miste — vor simpleste personlige Frihed. Og jeg skulde have ægtet den Prins — ja, ham kender du nu ikke noget til. Altsaa en Dværgr prins. Han kommer ikke i Betragtning Det lader til, at et saadant Ægteskab vilde have styrket Baandene mellem mit Land og et andet. Og dette Land skulde drage Fordel deraf. Kan du forestille dig det? — Styrket Baandene!»

»Og hvad nu?»

»Nu vil de have, at jeg skal finde mig deri — som om der ingenting var imellem os to.«

»Ingenting!»

»Ja. Men det er ikke det hele. Han sagde —

»Din Specialist i Takt?»

»Ja. Han sagde, at det vilde være bedre for dig, bedre for alle Kæmperne, om vi to — afholdt os fra Samtale. Det var det Udtryk, han brugte.«

»Men hvad kan de gøre, hvis vi ikke vil?»

»Han sagde, at du maaske vilde faa din Frihed.«

»Jeg!»

— »Han sagde med Eftertryk: 'Min kære unge Dame, det vilde være bedre, det vilde være værdigere, dersom De skiltes frivilligt.' Det var alt, hvad han sagde. Med Eftertryk paa frivilligt.«

»Men — — hvad vedkommer det disse smaa Uslinger, hvor vi elsker hinanden og hvordan vi elsker hinanden! Hvad har de og deres Verden med os at gøre?»

»De er af en anden Mening.«

»Naturligvis,« sagde han, »tager du ikke Spor af Hensyn til alt dette.«

»Det forekommer mig at være yderst taabeligt.«

»At deres Love skulde lægge os i Lænker! At vi i vor første Livskaar skulde lade deres gamle Aftaler, deres formaalsløse Institutioner spænde Ben for os! Aa — —! Vi tager intet Hensyn dertil.«

»Jeg er din. For saa vidt — ja.«

»For saa vidt? Er det ikke alt?«

»Men de — hvis de endelig vil skille os — —«

»Hvad kan de gøre?«

»Det véd jeg ikke. Hvad tror du, at de kan gøre?«

»Hvem bekymrer sig om, hvad de kan gøre, eller hvad de vil gøre? Jeg er din, og du er min. Hvad er der mere end det? Jeg er din, og du er min — for evig. Tror du, at jeg vil lade mig standse af deres smaa Regler, deres smaa Forhindringer, deres røde Plakater — og holde mig borte fra dig?«

»Nej vist saa. Men alligevel, hvad kan de gøre?«

»Du mener,« sagde han, »hvad skal vi gøre?«

»Ja.«

»Vi? Vi lader os ikke forstyrre.«

»Men hvis de søger at lægge os Hindringer i Vejen?«

Han knyttede Hænderne. Han saa sig om, som om de smaa Mennesker allerede flokkedes for at hindre dem. Saa vendte han sig bort fra hende og stirrede ud over Verden.

»Ja,« sagde han. »Dit Spørgsmaal var det rette. Hvad kan de gøre?«

»Her i dette lille Land —« begyndte hun, men standsede.

Det var, som om han overskuede det hele. »De er allevegne.«

»Men vi kunde — —«

»Hvorhen?«

»Vi kunde drage bort. Vi kunde svømme over Havet sammen. Paa den anden Side af Havet — —«

»Jeg har aldrig været paa den anden Side af Havet.«

»Der er store og øde Bjerge, blandt hvilke selv vi vilde se ud som smaa Mennesker, der er fjærne og afsides Dale, der er ukendte Søer og snedækkede Højsletter, hvor aldrig noget Menneskes Fod har traadt. *Dér* — —«

»Men for at naa derhen maatte vi Dag for Dag kæmpe os frem gennem Millioner og Millioner af Mennesker.«

»Det er vort eneste Haab. I dette overfyldte Land er der ingen Fæstning, intet Ly. Hvilken Plads er der for os blandt disse Mængder? De, som er smaa, kan skjule sig for hinanden, men hvor skal vi skjule os? Der er intet Sted, hvor vi kunde spise, intet Sted, hvor vi kunde sove. Hvis vi flygtede — Nat og Dag vilde de forfølge vore Fodspor.«

Han fik en Idé.

»Der er dog eet Sted,« sagde han, »selv paa denne Ø.«

»Hvor?«

»Det Sted, som vore Brødre har lavet sig, ovre i den Retning. De har opført store Volde rundt om deres Hus, mod Nord og Syd og Øst og Vest; de har gravet dybe Gruber og Skjulesteder, og allerede nu En af dem kom over til mig for ganske nyligt. Han sagde — jeg hørte ikke rigtigt efter, hvad han sagde. Men han talte om Vaaben. Maaske — vi kunde finde Ly dér I mange Dage,« vedblev han efter en Stunds Tavshed, »har jeg ikke set vore Brødre Ak ja! jeg har drømt, jeg har glemt! Dagene er svundne, og jeg har intet andet gjort end at længes mod den Stund, da jeg skulde se dig igen Jeg maa gaa over til dem og tale med dem og fortælle dem om dig og om alt det, der hænger over vore Hoveder. De kan hjælpe os, hvis de vil. I saa Fald er der virkelig Haab for os. Jeg véd ikke, hvor stærk deres Fæstning er, men Cossar har sikkert gjort den stærk. Førend alt dette hændte — førend du kom til mig — var der adskilligt, der gærede, husker jeg nu. Der skulde være et Valg — en af de Lejligheder, hvor alle de smaa Mennesker afgør Sager ved at tælle Personer. Det maa være forbi nu. Der blev udstødt Trusler mod hele vor Race — det vil sige, mod hele vor Race undtagen dig. Jeg maa træffe vore Brødre. Jeg maa fortælle dem alt, hvad der er sket imellem os, og alt, hvad der nu truer.«

V.

Til deres næste Møde kom han først, da hun havde ventet nogen Tid. De havde aftalt at mødes den Dag omtrent ved Middagstid i en stor Parkstrækning, som strakte sig langs en Krumning af Floden, og mens hun ventede og uafbrudt spejdede mod Syd med Haanden over Brynet, slog det hende, at Verden var meget stille — den var ligefrem knugende stille. Og saa lagde hun Mærke til, at skønt det var saa højt op paa Dagen, havde hendes sædvanlige Følge af frivillige Spioner svigtet hende. Til højre og venstre, hvorhen hun saa, var der ingen i Sigte, og der var ikke en eneste Baad paa Themsens sølvblanke Krumning. Hun forsøgte at tænke sig en Grund til denne sælsomme Stilhed i Verden . . .

Nu saa hun — et frydefuldt Syn for hende — unge Redwood langt borte over en Aabning i Træmasserne, som begrænsede hendes Synskreds.

Straks efter skjulte Træerne ham, men snart banede han sig Vej imellem dem og kom igen til Syne. Hun kunde se, at der var noget usædvanligt paa Færde, og saa opdagede hun, at han skyndte sig ualmindelig stærkt, og et Øjeblik efter, at han haltede. Han gjorde Tegn til hende, og hun gik henimod ham. Hans Ansigt blev tydeligere, og hun saa med største Bekymring, at han ømmede sig for hvert Skridt.

Hun løb frem imod ham, helt optaget af Spørgsmaal og ubestemt Frygt. Han kom hen til hende og talte uden først at hilse.

»Skal vi skilles?« stønnede han.

»Nej,« svarede hun. »Hvorfor? Hvad er der i Vejen?«

»Men hvis vi ikke skilles —! Det gælder *nu*.«

»Hvad er der i Vejen?«

»Jeg ønsker ikke at skilles fra dig,« sagde han.

»Men — —«

Han brød brat af for at spørge:

»Vil du vel skilles fra mig?«

Hun mødte hans Øjne med et fast Blik.

»Hvad er der sket?« spurgte hun indtrængende.

»Ikke for en Tid?«

»Hvor lang en Tid?«

»Maaske Aar.«

»Skilles! Nej!«

»Har du tænkt over det?« blev han ved.

»Jeg vil ikke skilles fra dig.« Hun tog hans Haand. »Om saa det betød Døden, vilde jeg ikke slippe dig *nu*.«

»Om saa det betød Døden,« sagde han, og hun følte, hvor han knugede hendes Fingre.

Han saa sig om, som om han frygtede for at se de smaa Mennesker komme, mens han talte. Saa sagde han:

»Maaske det betyder Døden.«

»Sig mig saa, hvad det er,« sagde hun.

»De prøvede paa at hindre mig i at komme.«

»Hvordan det?«

»Da jeg kom ud fra mit Værksted, hvor jeg laver de Forraad af Gudernes Føde, som Brødrene Cossar gemmer i deres Lejr, traf jeg en lille Politieembedsmand — en Mand i blaa Uniform og med rene, hvide Handsker — og han vinkede til mig, at

jeg skulde standse. 'Denne Vej er spærret!' sagde han. Det tænkte jeg nu ikke videre over; jeg gik rundt om mit Værksted til en anden Vej, der løber mod Vest, og der traf jeg nok en Politimand. 'Denne Vej er spærret!' sagde han og tilføjede: 'Alle Vejene er spærrede!'

»Og hvad saa?«

»Jeg forsøgte at tale ham til Fornuft. 'Det er jo offentlige Landeveje,' sagde jeg. — 'Ja, det er netop Tingen,' svarede han. 'De ødelægger dem for Offentligheden.' — 'Godt,' sagde jeg, 'saa gaar jeg over Markerne.' Men i det samme foer der nogle flere op bagved et Gærde og sagde: 'Disse Marker er private.' — 'Gid Fanden havde jeres offentlige og private Vrøvl,' sagde jeg, 'jeg skal hen og møde min Fyrstinde,' og saa bukkede jeg mig ned og tog ham ganske forsigtigt op, skønt han sparkede og skraalede, og satte ham af Vejen. Et Minut efter var det, som om alle Marker rundt om mig var blevne levende, saa mange Mennesker kom der løbende. Jeg saa en, der var til Hest, galopere ved Siden af mig og læse noget højt, mens han red — han raabte det ud. Saa tav han, gjorde Omkring og galoperede bort fra mig — dukkende sig. Jeg kunde ikke forstaa, hvad det skulde betyde. Og saa hørte jeg bagved mig Knaldet af Geværer.«

»Geværer!«

»Geværer — ligesom naar de skyder paa Rotterne. Kuglerne fløj gennem Luften med en Lyd, som om noget blev revet i Stykker; en af dem ramte mig i Benet.«

»Og hvad gjorde du saa?«

»Løb videre herhen til dig og lod dem raabe og løbe og skyde bagved mig. Og nu — —«

»Nu?»

»Dette er kun Begyndelsen. De vil have, at vi skal skilles. Selv i dette Øjeblik forfølger de mig.«

»Det vil vi ikke.«

»Nej. Men hvis vi ikke vil skilles — saa maa du følge med mig til vore Brødre.«

»Hvilken Vej?» spurgte hun.

»Mod Øst. Ad den Vej dér vil mine Forfølgere komme. Altsaa maa vi gaa i denne Retning. Ned ad denne Allé. Lad mig gaa først, saa at hvis de venter — —«

Han gjorde et Skridt, men hun havde grebet ham i Armen.

»Nej,« udbrød hun. »Jeg vil gaa lige ved Siden af dig og holde fast paa dig. Maaske jeg er af Kongeblod, maaske jeg er hellig. Naar jeg holder fast paa dig — — Gud give, vi kunde flygte med mine Arme omkring dig! — maaske de ikke vil skyde paa dig — —«

Hun lagde Armen om hans Skulder og greb hans Haand, mens hun talte; hun trykkede sig tættere ind til ham. »Maaske de ikke vil skyde dig,« gentog hun, og med en pludselig lidenskabelig Ømhed tog han hende i sine Arme og kyssede hende paa Kinden. En Stund holdt han hende saaledes.

»Selv om det er Døden,« hviskede hun.

Hun lagde sine Arme om hans Hals og løftede sit Ansigt mod hans.

»Elskede, kys mig een Gang til.«

Han drog hende til sig. I Tavshed kyssede de

hinandens Læber, og endnu et Øjeblik klyngede de sig til hinanden. Saa begav de sig af Sted, Haand i Haand, og hun hele Tiden bestræbende sig for at holde sit Legeme tæt ved hans, for at se, om det kunde lykkes dem at naa den Tilflugtslejr, som Cosars Sønner havde anlagt, inden de smaa forfølgende Mennesker indhentede dem.

Og mens de gik over de store Lysninger i Parken bag Slottet, kom der Ryttere galoperende frem mellem Træerne og søgte forgæve at holde Skridt med Kæmpernes Gang. Og lidt efter saa de Huse foran sig, og Mænd med Geværer kom løbende ud af Husene. Ved Synet heraf vilde han gaa fremad og var endog mest tilbøjelig til at bane sig Vej med Magt, men hun fik ham til at dreje til Side mod Syd.

Mens de flygtede, peb en Kugle over deres Hoveder.

TREDIE KAPITEL.

Unge Caddles i London.

I.

Aldeles uvidende om Begivenhedernes Gang, uvidende om de Love, der sluttede sig sammen om alle Brødrene, endogsaa uvidende om, at der overhovedet levede Brødre for ham paa Jorden, valgte unge Caddles dette Tidspunkt til at krybe op af sit Kridtbrud og se sig om i Verden. Det blev tilsidst Resultatet af hans Grublerier. Der var intet Svar at finde paa alle hans Spørgsmaal i Cheasing Eyebright; den nye Præst var endda endnu mindre af et Lys end den gamle, og den Gaade, som hans formaalsløse Arbejde var ham, voksede tilsidst til Forbitrelse.

»Hvorfor skal jeg arbejde her i Bruddet Dag for Dag?» spurgte han. »Hvorfor skal jeg holde mig indenfor Grænserne og ikke have Lov til at se alle Vidunderne i Verden derude? Hvad har jeg gjort, at jeg skal være fordømt til dette Liv?»

Og en Dag rejste han sig op, rettede sin Ryg og sagde med høj Røst: »Nej!»

»Jeg vil ikke,« sagde han, og saa gav han sig med megen Kraft til at bande Bruddet.

Men da han var fattig paa Ord, søgte han at udtrykke sin Tanke i Gærning. Han tog en Godsvogn, der var halvt fuld af Kridt, løftede den og slyngede den med et Brag imod en anden. Saa greb han en hel Række tomme Vogne og sendte dem suse ned ad en Skrænt. Han kylede en vældig Kridtblok ind imellem dem, saa den sprang i Stumper og Stykker, og rev derpaa en Snes Alen Jærnbaneskiner op med et mægtigt Spark. Saaledes begyndte han sin grundige Ødelæggelse af Bruddet.

»Arbejde alle mine Dage,« sagde han, »paa dette her!«

Det blev forbavsende fem Minutter for den lille Geolog, som han i sin Optagethed havde overset. Det arme lille Menneske undgik paa en Haarsbredde at blive ramt af to Kridtblokke, skyndte sig op ad Bruddets vestlige Hjørne og flygtede tværs over Bakken paa rappe Knæbukseben, mens Posen, som hang og daskede paa Ryggen af ham, efterlod en Række Kridt-Echinodermer i hans Spor. Og paa samme Tid spankede unge Caddles, tilfreds med den Ødelæggelse, han havde fuldbyrdet, af Sted for at opfylde sin Bestemmelse her i Verden.

»Arbejde i det dumme Brud indtil min Død! Hvilken Ormesjæl mon de egentlig har troet, der levede i mit Kæmpelegeme? Bryde Kridt i Gud véd hvilket idiotisk Øjemed! Nej Tak!«

Det var maaske Landevejens og Jærnbansens Retning, eller maaske et rent Tilfælde, der styrede hans Fjed mod London, og derhen vandrede han da i den

varme Eftermiddag, over Hedebackkerne og tværs gennem Engene, til Verdens uhyre Forbavselse. De pjaltede, røde og hvide Plakater med forskellige Navne paa, der hang og baskede i Vinden paa hver Mur og hver Lade, betød intet for ham; han vidste ikke noget om Valget og det Omslag i den offentlige Mening, der havde bragt Caterham, »Jens Kæmpedræber«, til Magten. Han forstod ikke, at hver eneste Politistation paa hans Vej den Eftermiddag paa sin Opslagstavle havde, hvad Folk kaldte Caterhams Ukas, der forbød alle Kæmper og overhovedet Personer paa over fire Alens Højde at fjærne sig mere end fem Fjerdingvej fra deres »Anbringelsessted« uden særlig Tilladelse. Han forstod ikke, at Politibetjente (betydeligt lettede ved at opdage, at de kom for sent) bagved ham rystede advarende Plakater i Luften. Han vandrede af Sted for at se, hvad Verden havde at vise ham, den stakkels, vantro, tykhovedede Fyr, og han havde ikke til Hensigt at lade sig standse af, at enkelte modige Personer raabte: »Hov!« til ham. Han traskede videre forbi Rochester og Greenwich henimod en Mængde Huse, der begyndte at ligge tættere og tættere sammen; han gik temmelig langsomt nu, stirrede omkring sig og svang sin vældige Brækstang.

Folk i London havde hørt om ham tidligere, at han var fjollet men skikkelig og blev saa udmærket regeret af Lady Wondershoots Forvalter og Præsten; at han paa sin sløve Maade ærede og agtede disse Myndigheder og var dem taknemmelig, fordi de tog sig af ham, og saa fremdeles. Saa da de af Avisplakaterne den Eftermiddag saa, at han ogsaa havde

»nedlagt Arbejdet,« forekom det mange af dem at være velovervejet, aftalt Spil.

»De vil nok prøve Styrke med os,« sagde Folk i Togene, mens de kørte hjem fra deres Forretninger.

»Det er et Held, at vi har Caterham.«

»Det er til Svar paa hans Bekendtgørelse.«

Folk i Klubberne fik nøjere Efterretninger. De flokkedes om de opslaaede Telegrammer eller passerede i Klynger i Rygeværelserne.

»Han har ingen Vaaben. Hvis det var de andre, der havde forledt ham, vilde han være gaaet til Sevenoaks.«

»Caterham véd nok, hvordan han skal tage ham.«

De Handlende fortalte deres Kunder om ham. Opvarterne i Restauranterne stjal sig til at kigge i Aftenbladene under Serveringen. Droskekuskene læste om ham lige efter Væddeløbsnyhederne.

Regeringens ledende Organ havde en hel Del at sige om at »gribe fast om Nælden.« Andre Aviser søgte at gøre Effekt ved at fortælle, at »Kæmpen Redwood vedbliver at mødes med Fyrstinden.« *Echo* var det eneste Blad, der kunde melde: »Rygter om Uroligheder blandt Kæmperne i Nordengland. Kæmperne i Sunderland drager til Skotland.« *Westminster Gazette* anslog sin sædvanlige advarende Tone. »Tag jer i Agt, Kæmper,« sagde *Westminster Gazette*, og søgte at lave det til, at dette muligvis kunde blive en Samlingssag for det liberale Parti, der paa den Tid var stærkt splittet mellem syv uhyre egenkærlige Førere. De senere udkommende Aviser

talte allesammen om det samme. »Kæmpen paa Ny Kent-Vej« stod der i dem alle.

»Hvad jeg nok gad vide,« sagde den blege unge Mand i Kaféen, »er, hvorfor vi ikke hører noget til Brødrene Cossar. Man skulde tro, at de snarest af dem alle vilde være paa Spil.«

»Folk siger, at der er nok en af de unge Kæmper sluppet løs,« sagde Buffetdamen, mens hun tørrede et Glas af. »Jeg har altid sagt, at de var nogle farlige nogle at have drivende omkring. Lige fra først af har jeg sagt det. Der burde virkelig sættes en Stopper for det. I alt Fald vil jeg da haabe, at han ikke kommer denne Vej.«

»Jeg kunde nok lide at se ham,« svarede den unge Mand modigt og tilføjede: »Jeg *har* set Fyrstinden.«

»Tror De, at Folk vil gøre ham Fortræd?« sagde Buffetdamen.

»De bliver maaske nødte til det,« svarede den unge Mand ved Buffeten og tømte sit Glas.

Og under en Summen af ti Millioner lignende Bemærkninger kom unge Caddles til London.

II.

Jeg tænker altid paa unge Caddles, saadan som Folk saa ham der paa Ny Kent-Vej med Solnedgangens varme Lys paa hans forvirrede og stirrende Ansigt. Gaden var fuld af sin mangeartede Færdsel, Omnibusser, Sporvogne, Arbejdsvogne, Trækkevogne, Cykler, Avtomobiler, og en undrende Hob — Dag-

drivere, Fruentimmer, Barnepiger, Damer, der var ude for at gaa i Butiker, Børn, forvovne unge Labaner — samlede sig bag hans forsigtigt fremadskridende Fødder. Paa alle Plankeværker hang grimme Laser af Valgplakaterne. Et Virvar af pludrende Stemmer ombølgede ham. Man kan forestille sig de Handlende og deres Kunder fylde Butiksdørene, Ansigter komme og gaa i Vinduerne, Gadedrengene rende og raabe, Politibetjentene tage det hele med afmaalt Ro, Arbejdsmændene paa Stilladserne holde inde med Arbejdet — hele det sydende Virvar blandt de smaa Mennesker. De raabte til ham, uforstaaelige Opmuntringer, uforstaaelige Uforsømmetheder, Øjeblikkets idiotiske Slagord, og han stirrede ned paa dem, paa en saadan Mængde levende Væsener, som han aldrig før havde tænkt sig, at der eksisterede i hele Verden.

Nu da han var kommen ind i selve London, havde han været nødt til at sagtne sin Gang mere og mere, thi de smaa Mennesker trængtes saa tæt omkring ham. Hoben blev tættere for hvert Skridt, og tilsidst maatte han standse paa et Hjørne, hvor to store Gader stødte sammen, og Mængden strømmede sammen rundt om ham og stængede ham inde.

Dér stod han med Fødderne en Smule skrævende og Ryggen mod det store Hjørnehus, et Brændevinspalads, der hævdede sig dobbelt saa højt i Vejret som han og endte i en Reklame-Indskrift paa Taget; han stirrede ned paa Dværgene og grublede — forsøgte formodentlig at sammenligne alt dette med, hvad han ellers havde set i sit Liv, med Dalen

blandt Bakkerne, Elskerparret hin Aften, Sangen i Kirken, Kridtet, han daglig brød løs, og med Instinkt og Død og Himlen, forsøgte at se det altsammen som noget, der var sammenhængende og betydningsfuldt. Hans Pande var rynket. Han løftede sin vældige Lab for at klø sig i sit stride Haar og stønnede højt.

»Jeg forstaar det ikke,« sagde han.

Hans Udtale gjorde ham vanskelig at forstaa. En vældig Summen af Stemmer lød omkring ham — en Summen gennem hvilken Klokkerne fra Sporvognene, der haardnakket pløjede sig Vej gennem Mængden, hævede sig som røde Valmuer i Kornet. »Hvad var det, han sagde?« — »Han sagde, at han ikke forstaar det.« — »Han sagde, at han ikke vil staa.« — »Han vil have noget at sidde paa.« — »Kan det forbandede Fæ da ikke sætte sig paa et Hus eller saadan noget?«

»Hvad er I til, I mylrende smaa Mennesker? Hvad bestiller I allesammen, hvad er I allesammen til? Hvad bestiller I heroppe, I mylrende smaa Mennesker, mens jeg bryder Kridt til jer i Kridtbruddene dernede?«

Hans løjerlige Stemme, den Stemme, der havde haft saa daarlig en Indflydelse paa Skoledisciplinen i Cheasing Eyebright, bragte Mængden til Tavshed, mens han talte, og fik den til at bryde ud i Tumult, da han tav. Et vittigt Hoved skreg tydeligt: »Kæmpen har Ordet!« — »Hvad er det, han siger?« var det almindelige Omkvæd, og der dannede sig den Anskuelse, at han var fuld. »Varsko! Varsko!« brølede Omnibuskuskene, mens de snoede sig frem

med Fare og Besvær. En drukken amerikansk Matros vandrede omkring og spurgte grædefærdigt: »Hvad er det dog, han vil?« En mørkhudet Kludekræmmer paa en lille Vogn med en Pony for hævdede sig ved sin kraftige Røst op over Tummelen. »Gaa hjem, din forbandede Kæmpe!« brølede han. »Gaa hjem! Din forbandede store farlige Tamp! Kan du ikke se, at du gør Hestene forskrækkede? Gaa *hjem* med dig! Er der ingen, der har haft Fornuft nok til at fortælle dig om Loven?« Og over alt dette Røre stod unge Caddles og stirrede, forvirret, forventningsfuld, og uden at sige mere.

Ned ad en Sidegade kom en lille Række højtidelige Politibetjente og banede sig behændigt Vej ind i Færdselen.

»Tilbage,« sagde de smaa Stemmer. »Værs'god, passér Gaden.«

Unge Caddles opdagede en lille mørkeblaa Skikkelse, som dunkede ham paa Skinnebenet. Han sa ned og fik Øje paa to hvide Hænder, der gestikulerede.

»Hvad er det?« sagde han og bøjede sig forover.

»Kan ikke blive staaende her,« raabte Betjenten.

»Nej! De kan ikke blive staaende her,« gentog han.

»Jamen hvor skal jeg da gaa hen?«

»Tilbage til Deres Landsby. Deres Anbringelsessted. I hvert Fald — De maa straks passere. De standser Færdselen.«

»Hvad for en Færdsel?«

»Den her paa Gaden.«

»Men hvor skal den hen? Og hvor kommer den fra? Hvad betyder den? Og alle de, som staar rundt om mig her — hvad vil de? Hvad bestiller de? Jeg vil saa gjerne forstaa det. Jeg er ked af at bryde Kridt og være ganske alene. Hvad bestiller de for mig, mens jeg bryder Kridt? Jeg kan jo ligesaa gjerne faa det forklaret her og nu, som et andet Sted.«

»Ja, det gør mig ondt, men vi er ikke her for at forklare den Slags Ting. Jeg maa bede Dem passere.«

»Véd De det ikke?«

»Jeg maa bede Dem passere Gaden — vær's god! Jeg vil oprigtigt raade Dem til at se at komme hjem. Vi har endnu ingen særlige Instrukser faaet — men det er aldeles lovstridigt. Af Vejen derhenne! Af Vejen!«

Stenbroen til venstre for ham blev indbydende fri, og unge Caddles gik langsomt videre. Men nu var hans Tungebaand løsnet.

»Jeg forstaar det ikke,« mumlede han. »Jeg forstaar det ikke.«

Saa vendte han sig i afbrudte Sætninger til den vekslende Mængde, der stadig fulgte med ved Siden af og bagved ham.

»Jeg vidste ikke af, at der gaves saadanne Steder som dette. Hvad tager alle I Mennesker jer for? Hvad er det altsammen til? Hvad er det altsammen til, og hvor er min Plads i det?«

Han havde allerede skabt et nyt Slagord. Unge vittige og aandrige Mennesker tiltalte hinanden paa denne Maade: »Sej du, Harry O'Cock! Hvad er det

altsammen *til*? Hvad? Hvad Fanden i hede Helvede er det altsammen *til*?«

Hvortil der opstod en yppig Rigdom af forskellige Svar, for Størsteparten uhøflige. Det, der blev mest populært og var bedst egnet til almindeligt Brug, lader til at have været: »Hold *Kæft!*« Eller, i en haanlig og afvisende Tone:

»Gaa ad *Helvede* til!«

Men der var for Resten andre, der var næsten ligesaa populære.

III

Hvad søgte han? Han længtes efter noget, som Dværgverdenen ikke gav ham, efter et Maal, som Dværgverdenen hindrede ham i at naa, som den endogsaa hindrede ham i tydeligt at se, og som han aldrig skulde faa tydeligt at se. Det var dette ensomme, stumme Monstrums hele kæmpemæssige Samfundsfølelse, der raabte paa hans Race, paa Væsener, som var ham beslægtede, paa noget, han kunde elske, og noget, han kunde tjene, paa et Formaals, han kunde forstaa, og en Befaling, han kunde adlyde. Og alt dette var vel at mærke *stunt*, rasede stunt i hans Indre, kunde ikke, selv om han havde mødt en anden Kæmpe, have fundet Afløb og Udtryk i Ord. Hele det Liv, han kendte, var Landsbylivets sløve Rutine, alle de Ord, han kendte, var Hyttens Sprog, som svigtede og slog fejl overfor det blotte Omrids af hans mindste kæmpemæssige Trang. Han vidste intet om Penge, denne kolossale Bondeknojd,

intet om Handel, intet om de indviklede, skrømtede Opstillinger, paa hvilke det lille Folks Samfundsorden var opbygget. Han trængte, han trængte — Hvad han saa end trængte til, hans Trang blev aldrig tilfredsstillet

Hele den Dag og Sommernatten flakkede han om — sulten blev han, men endnu ikke træt — og iagttog den vekslende Færdsel i de forskellige Gader, alle disse uendelige smaa Væseners uforklarlige Forretninger. I det store og hele gjorde det ikke andet Indtryk paa ham end Forvirring.

Han siges at have pillet en Dame ud af hendes Vogn i Kensington, en Dame i Selskabstoilette af eleganteste Slags, at have undersøgt hende nøje, hendes Slæb og Skulderblade, og at have sat hende fra sig igen — en Smule skødesløst — med et grumme dybt Suk. Det kan jeg imidlertid ikke indestaa for. I en Times Tid stod han og saa paa Folk slaas om Pladserne i Omnibusserne for Enden af Piccadilly. Han saas nogle Øjeblikke i Eftermiddagens Løb hæve sig over »Ovalen« i Kennington, men da han saa de tætpakkede Tusinder optagne af Cricketspillets Mysterier og aldeles ligegyldige for ham, gik han sin Vej med et Suk.

Han kom tilbage til Piccadilly Cirkus mellem elleve og tolv om Aftenen og fandt en Folkemængde af en ny Slags. De var øjensynligt meget forhippede, optagne af noget, som de af ufattelige Grunde kunde gøre, og andet, som de ikke kunde gøre. De gloede paa ham og spottede ham og gik videre. Droskekuske med Øjne som Gribbe fulgte uafsladeligt i Hælene paa hinanden langs Randen af det mylrende

Fortov. Folk kom ud fra Restauranterne eller gik ind i dem, alvorlige, ivrige, værdige, eller i en let og behagelig Spænding, eller opmærksomme og aarvaagne — i Stand til at gennemskue den kløgtigste Opvarters Forsøg paa at snyde dem. Den store Kæmpe stod ved et Hjørne og betragtede dem alle.

»Hvad er det altsammen til?« mumlede han i en sørgmodig, vældig Hvisken. »Hvad er det altsammen til? De tager det saa alvorligt allesammen. Hvad er det, som jeg ikke kan forstaa?«

Og ingen af dem syntes at se, saadan som han kunde, den fordrukne Elendighed hos de sminkede Fruentimmer paa Hjørnet, den pjaltede Nød, som luskede langs Rendestenene, den uendelige Meningsløshed i al denne Travlhed. Den uendelige Meningsløshed! Ingen af dem syntes at føle Skyggen af Kæmpens Trang, den Fremtidens Skygge, som laa tværs over deres Vej

Tværs over Gaden højt oppe i Luften flammede og sluktes mystiske Bogstaver, som, hvis han kunde have læst dem, kunde have hjulpet ham til at maale Menneskehedens Interessers Dimensioner, have fortalt ham om Livets dybest gaaende Nødvendigheder og Indhold, saadan som de smaa Mennesker opfattede dem. Først kom der et flammende

T;

Derpaa fulgte U,

T U;

Derefter P,

T U P;

Indtil der tilsidst læstes henover Himlen dette

opmuntrende Budskab til alle, der følte Trykket af Livets Alvor:

TUPPERS ROBORANSVIN GIVER KRÆFTER.

Smæk! og det var forsvundet i Mørket for at efterfølges gennem samme langsomme Udvikling af et andet Universal-Trøstemiddel:

SKØNHEDSSÆBE.

Vel at mærke ikke slet og ret rensende Kemi-kalier, men et »Ideal«, som man siger. Og for saa at fuldende den Trefod, der bar det lille Liv:

YANKERS LEVERPILLER.

Derefter var der ikke andet for, end at Tupper maatte frem igen, i flammende røde Bogstaver, smæk, smæk, tværs over det tomme Rum.

T U P P

Det lader til, at unge Caddles tidligt om Morgen, ved de smaa Klokkeslet, kom til Regent's Parks skyggefulde Ro, skrævede over Rækværket og lagde sig paa en Græsplæne tæt ved det Sted, hvor Skøjtøløberbanen er om Vinteren; og her sov han en Timestid. Og ved Sekstiden om Morgen talte han til et sjusket Kvindfolk, som han havde fundet sovende i en Grøft i Nærheden af Hampstead Hede og spurgte hende meget alvorligt, hvad hun troede, at hun var til.

IV.

Caddles' Omflakken i London naaede et Vende-punkt den anden Dags Morgen. Da overvældede Sulten ham nemlig. Han tøvede et Sted, hvor

varme, duftende Brød blev læssede paa en Vogn, lagde sig saa ganske roligt paa Knæ og begyndte at plyndre. Han tømte Vognen, mens Bagerkusken løb efter Politiet, og saa kom hans store Haand ind i Butiken og ryddede Disk og Hylder. Derpaa gik han sin Vej med Favnen fuld, stadig spisende, og saa sig om efter nok en Butik, hvor han kunde fortsætte sit Maaltid. Det var tilfældigvis en af de Aarstider, da Arbejdsløsheden er stor og Fødemidlerne dyre, og Mængden i det Kvarter sympathiserede selv med en Kæmpe, der tog den Mad, de alle gerne vilde have. De tiljublede ham Bifald under Maaltidets andet Stadium og lo over det stupide Fjæs, han satte op ad Politibetjenten.

»Jeg var sulten,« sagde han med Munden fuld.

»Bravo!« raabte Mængden. »Bravo!«

Men da han begyndte paa den tredie Bagerbutik, blev han standset af en halv Snes Politibetjente, der hamrede med deres Stave paa hans Skinneben.

»Hør, véd De hvad, min rare Kæmpe, kom De nu bare med mig,« sagde den Betjent, der anførte dem. »De har ikke Lov til saadan at rende hjemmefra. Følg De nu med mig til Deres Hjem.«

De gjorde deres Bedste for at arrestere ham. Det er bleven mig fortalt, at en Lastvogn paa den Tid jog op og ned ad Gaderne med opskudte Kættinger og Kabeltove, der skulde spille Haandjærnenes Rolle ved den store Arrestation. Det var den Gang ikke Meningen at dræbe ham. »Han har ingen Del i Komplottet,« havde Caterham sagt. »Jeg vil ikke have uskyldigt Blod paa mine Hænder.« Og han havde tilføjet: »— førend alt andet er bleven forsøgt.«

I Begyndelsen forstod Caddles ikke Betydningen af disse Opmærksomheder. Da den gik op for ham, sagde han til Betjentene, at de skulde lade være med at være Idioter, og gik sin Vej med lange Skridt, der lod dem alle bagud. Bagerbutikerne laa paa Harrow-Vej, og han gik gennem Byen og over Kanalerne til St. John's Wood, hvor han satte sig ned i en privat Have for at stange sine Tænder; og her blev han snart efter angreben af nok en Afdeling Politibetjente.

»La' mig være i Fred,« brummede han og sjokkede af Sted gennem Haverne, hvorved han ødelagde adskillige Græsplæner og sparkede et Par Stakitter omkuld, mens de energiske smaa Betjente forfulgte ham, nogle gennem Haverne, andre langs Vejen foran Husene. Iblandt dem var der et Par Stykker, som havde Geværer, men de gjorde ingen Brug af dem. Da han naaede ud paa Edgeware-Vej, kom der en ny Stemning og en ny Bevægelse blandt Folkemængden, og en bereden Politibetjent red over hans Fod og blev sparket over Ende.

»Lad mig være i Fred,« sagde Caddles og vendte sig mod den aandeløse Hob. »Jeg har ikke gjort jer noget.«

Paa det Tidspunkt var han vaabenløs, thi Brækstangen, som han brød Kridtet løs med, havde han ladet ligge i Regent's Park. Men nu lader det til, at Staklen har følt Trang til et eller andet Vaaben. Han vendte tilbage til den store Vestbanes Godsbanegaard, rykkede Standeren til en stor Buelampe op — en frygtelig Kølle i hans Haand — og tog den paa Skulderen. Og da han saa, at Politiet

stadig fulgte efter for at plage ham, gik han tilbage ad Edgware-Vej, ad Cricklewood til, og drejede tvært mod Nord.

Han vandrede saa langt som til Waltham, bøjede saa af mod Vest, vendte sig igen mod London og kom omtrent ved Middagstid forbi Kirkegaardene og over Highgates Bakkékam til et Sted, hvor han igen havde den store By i Syne. Han drejede af fra Vejen og satte sig ned i en Have med Ryggen mod et Hus og Udsigt over hele London. Han var forpustet, og hans Ansigt havde et skulende Udtryk, og Folk trængte sig ikke længere om ham, som de havde gjort i Begyndelsen, da han kom til London, men laa paa Lur i Nabohaverne og kiggede forsigtigt frem fra Skjulesteder. De vidste nu, at Fyren var bistrere, end de havde troet.

»Hvorfor kan de ikke la' mig være i Fred?«
brummede unge Caddles. »Jeg *maa* jo have noget at spise. Hvorfor kan de ikke la' mig være i Fred?«

Han sad med et Ansigtsudtryk, der blev mørkere og mørkere, tyggede paa sine Knoer og saa ned over London. Al den Træthed, Ærgrelse, Forvirring og afmægtige Harme, som havde samlet sig i ham under hans Omflakken, var ved at tage Magten fra ham.

»De betyder ingenting,« hviskede han. »De betyder ingenting. Og de *vil* ikke lade mig i Fred, og de *vil* komme i Vejen for mig.«

Og han gentog atter og atter for sig selv:

»Betyder ingenting. — Uh! de smaa Mennesker!«

Han bed haardere i sine Knoer, og hans Skulen blev vredere.

»Bryde Kridt for dem,« hviskede han. »Og hele Verden er deres! Der er ingen Plads for *mig* — nogetsteds.«

Lidt efter saa han med Væmmelse og Vrede den nu velbekendte Skikkelse af en Politibetjent sidde over Skrævs paa Havemuren.

»La' mig være i Fred,« knurrede Kæmpen.
»La' mig være i Fred.«

»Jeg har at gøre min Pligt,« svarede den lille Betjent med et blegt men resolut Ansigt.

»La' mig være i Fred. Jeg maa leve ligesaa vel som I. Jeg maa tænke. Jeg maa spise. La' mig være i Fred.«

»Det er Loven,« svarede den lille Politibetjent uden at vove sig nærmere. »Vi har ikke lavet Loven.«

»Ja, *jeg* ikke heller,« svarede den unge Caddles.
»I smaa Mennesker har lavet alt det, førend jeg blev født. I med jeres Lov! Hvad jeg maa og hvad jeg ikke maa! Ingen Mad til mig, hvis jeg ikke arbejder som en Slave, ingen Hvile, intet Husly, ingenting, og saa kommer I og fortæller mig — — —«

»Det har jeg ikke noget at gøre med,« sagde Betjenten. »Det er ikke min Sag at drøfte de Spørgsmaal. Alt, hvad jeg har at gøre, er at paase, at Loven bliver adlydt.«

Og han svang sit andet Ben over Muren og lod til at ville hoppe ned. Andre Politimænd kom til Syne bagved ham.

»Jeg har ikke noget udestaaende med *jer* — husk vel paa det,« sagde unge Caddles, mens hans Haand krystede den vældige Jærnkølle, hans Ansigt

blev blegt, og han strakte en lang, forklarende Finger ud mod Betjenten. »Jeg har ikke noget udestaaende med jer. Men — *I skal lade mig være i Fred.*«

Politibetjenten stræbte at optræde med en rolig og ligegyldig Holdning, skønt han tydeligt indsaa, at dette vilde faa et forfærdeligt, tragisk Udfald.

»Giv mig Proklamationen,« sagde han til en Ledsager, som Caddles ikke kunde se, og et lille, hvidt Stykke Papir blev rakt ham.

»Dette,« sagde Betjenten, førend han oplæste den, »betyder: gaa hjem. Gaa hjem til Deres Kridtbrud. Gør De det ikke, kommer det til at gaa ud over Dem selv.«

Caddles udstødte et uartikuleret Brummen.

Da Proklamationen var oplæst, gjorde Betjenten et Tegn. Fire Mænd med Geværer kom til Syne og indtog med fremkunstlet Ro Stillingen langs Muren. De bar Rottopolitiets Uniform. Ved Synet af Geværerne luede unge Caddles' Vrede op. Han huskede, hvordan Skuddene fra de Wreckstone Gaardmænds Haglbøsser sved.

»Vil I skyde paa mig med dem dér?« sagde han og pegede, og Betjenten troede, at han blev bange.

»Hvis De ikke gaar tilbage til Deres Kridtbrud — —«

I samme Øjeblik kastede Betjenten sig baglænds over Muren, og tredive Alen over ham kom den elektriske Stander susende ned og blev hans Bane. Bum, bum, bum, knaldede de svære Bøsser, og bras! styrtede den sønderslaaede Havemur sammen, og Havens Muldjord og Undergrund fløj i alle Retninger.

Der kom ogsaa noget flyvende, som efterlod røde Draaber paa en af Skytternes Hænder. Skytterne foer til alle Sider og vendte sig modigt om for at skyde igen. Men unge Caddles havde allerede faaet to Kugler gennem Kroppen og var snurret rundt for at se, hvem det var, der havde ramt ham saa haardt i Ryggen. Bum! Bum! Han havde et Syn af Huse og Drivhuse og Haver, af Folk, der smuttede væk fra Vinduer, og det hele gyngede paa en frygtelig og ubegribelig Maade. Det lader til, at han har gjort tre snublende Skridt, har løftet og atter sænket sin vældige Kølle, og har grebet sig til Brystet. Smærten sved og brændte i ham.

Hvad var dette varme og vaade paa hans Haand?

En Mand, der kiggede ud af et Sovekammervindue, saa hans Ansigt, saa ham stirre med en Grimasse af grædende Skræk paa Blodet paa sin Haand, og saa svigtede Knæene under ham og han faldt til Jorden med et Brag — den første af Kæmpenælderne, der faldt for Caterhams resolute Greb, og den allersidste, som han havde gjort Regning paa skulde komme ham i Hænde.

FJERDE KAPITEL.

Redwoods to Dage.

I.

Saasnart Caterhām vidste, at Øjeblikket til at gribe fast om Nælden var kommen, tog han Loven i sin egen Haand og gav Befaling til at arrestere Cossar og Redwood.

Redwood var nem nok at fange. Han havde maattet underkaste sig en Operation i Siden, og Lægerne havde holdt alle Forstyrrelser borte fra ham, indtil hans Rekonvalescens var i god Fremgang. Nu havde de imidlertid sluppet ham løs. Han var lige kommen oven Senge, sad i et opvarmet Værelse med en Bunke Aviser omkring sig og læste for første Gang om den Bevægelse, der havde lagt Landet i Caterhams Hænder, og om det Uvejr, der trak sammen over Fyrstinden og hans Søn. Det var om Formiddagen den Dag, da unge Caddles døde, og da Politibetjenten prøvede paa at standse unge Redwood paa hans Vej til Fyrstinden. De nyeste Aviser, Redwood havde, varslede kun i

ubestemte Udtryk om disse overhængende Begivenheder. Med et Hjærte, der blev tungere og tungere, gennemlæste han paany disse Ulykkens første Skyggerids, saa tydeligere og tydeligere Dødens Skygge i dem, læste for at holde sine Tanker beskæftigede, indtil der kunde komme flere Nyheder. Da Betjentene fulgte efter Tjenestepigen ind i hans Værelse, saa han ivrigt op.

»Jeg troede, det var en tidlig Aftenavis,« sagde han.

Saa rejste han sig op og udbrød med en hurtig Forandring i sit Væsen:

»Hvad er dette?«

Derefter fik Redwood ingen Nyheder af nogen Slags at høre i to Dage.

De var komne med et Køretøj til at føre ham bort i, men da det blev indlysende, at han var syg, blev det bestemt at lade ham blive, hvor han var, en Dags Tid eller saa, indtil han kunde taale at flyttes, og hans Hus blev besat af Politiet og gjort til et midlertidigt Fængsel. Det var det samme Hus, i hvilket Kæmpen Redwood var bleven født, og i hvilket Herakleophorbia for første Gang var bleven givet et menneskeligt Væsen, og Redwood havde nu i otte Aar været Enkemand og boet alene i det.

Han var bleven en graahaaret Mand med et lille, spidstklippet graat Skæg og endnu livlige, brune Øjne. Han var spinkel og talte med blid Stemme, som han altid havde gjort, men hans Træk havde faaet det ubeskrivelige Præg, som kommer af at ruge over mægtige Tanker. Den Betjent, der arresterede ham, fandt, at hans Ydre stod i en slaaende Mod-sætning til hans Forbrydelsers Uhyrlighed. »Denne

hersens Fyr,« sagde den kommanderende Betjent til sin nærmeste Underordnede, »har gjort, hvad han kunde, for at vende op og ned paa alt muligt, og saa har han et Ansigt som et stilfærdigt Guds Ord fra Landet; hvorimod en Mand som Dommer Hangbrow, der holder alting pænt og i Orden for alle Mennesker, har et rent Svinefjæs. Og saa deres Væsen! Den ene er den bare Hensynsfuldhed og den anden lutter Snøft og Grynt. Hvilket viser, at man ikke skal skue Hunden paa Haarene, ikke sandt?»

Men hans Begejstring over Redwoods Hensynsfuldhed dæmpedes hurtigt. Betjentene fandt, at han gjorde dem mange Bryderier i Begyndelsen, inden de fik gjort ham det begribeligt, at det ingen Nytte var til, at han stillede Spørgsmaal eller bad om Aviser. De foretog endogsaa en Slags Husundersøgelse i hans Arbejdsværelse og fjernede selv de Aviser, han allerede havde. Redwood gjorde høj-røstede Indvendinger.

»Men forstaar De da ikke,« blev han ved at sige, »at det er min Søn, min eneste Søn, der er med i alt dette Røre. Det er ikke Føden, jeg bryder mig om, men min Søn.«

»Jeg vilde virkelig ønske, at jeg kunde sige Dem det, Hr. Professor,« svarede Betjenten, »men vore Ordre er strænge.«

»Hvem har givet Dem de Ordre?» raabte Redwood.

»Ja, *det* — —« svarede Betjenten og trak sig tilbage henimod Døren

»Han gaar op og ned i sin Stue,« sagde den

anden Betjent, da hans Foresatte kom ned. »Det er meget godt. Saa render han nok Arrigskaben af sig.«

»Det vil jeg haabe,« svarede den kommanderende Betjent. »Jeg har, sandt at sige, ikke set Tingen i det Lys før, men denne hersens Kæmpe, véd I nok, som har gjort Haneben til Fyrstinden, er denne Mands Søn.«

De to saa en Stund paa hinanden og paa den tredie Betjent.

»Saa er det jo en Smule drøjt for ham,« sagde den tredie Betjent.

Det viste sig, at Redwood endnu kun ufuldstændigt havde forstaaet den Kendsgærning, at et Jærntæppe havde sænket sig mellem ham og Yderverdenen. De hørte ham komme hen til Døren, tage i Dørgrebet og ruske i Laasen, og derpaa Stemmen af den Betjent, der var posteret paa Trappeafsatsen, sige ham, at det var ingen Nytte til at gøre det. Derefter hørte de ham ved Vinduerne og saa Mændene udenfor se op. »Det nytter ikke noget den Vej,« sagde den anden Betjent. Saa gav Redwood sig til at ringe. Den kommanderende Betjent gik op og forklarede meget taalmodigt, at det kunde ingen Gavn gøre at kime saadan paa Klokken, og at hvis han nu ringede uden Grund, vilde der senere ikke blive taget Hensyn til hans Ringen, hvis han trængte til noget. »Enhver rimelig Opvartning skal Hr. Professoren faa,« sagde Betjenten. »Men hvis De ringer kun som en Protest, ser vi os nødsagede til at skære Ledningen over.«

Det sidste Ord, Betjenten hørte, var Redwoods skingrende:

»Men De kunde da i det mindste sige mig, om min Søn — —«

II.

Derefter tilbragte Redwood det meste af sin Tid ved Vinduerne.

Men Vinduerne gav ham kun lidet Indblik i Begivenhedernes Gang derude. Det var til alle Tider en rolig Gade, og den Dag var den endda ualmindeligt rolig; næppe en Droske, næppe en Handelsmands Vogn kom forbi hele Formiddagen. Af og til gik Folk forbi — uden nogetsomhelst tydeligt Udtryk af at være optagne af store Begivenheder — af og til en lille Flok Børn, en Barnepige, en Dame, der gik i Butiker, og saa fremdeles. De betraadte Scenen fra højre eller venstre Side, det vil sige gik op eller ned ad Gaden, med et irriterende Udtryk af Ligeegyldighed for alle mere omfattende Anliggender end deres egne; saa opdagede de med Forbavselse det af Politiet bevogtede Hus og forsvandt, seende sig tilbage eller pegende, i den modsatte Retning, hvor de store Blomsterduske af en Kæmpe-Hortensia hang ud over Fortovet. Af og til kom der en Mand, gjorde en af Politibetjentene et Spørgsmaal og fik et kort Svar.

Husene ligeoverfor var som uddøde. Een Gang kom en Stuepige til Syne i et Sovekammervindue og stod en Stund og gloede, og det faldt Redwood

ind at gøre Tegn til hende. En Tid saa det ud til, at hun betragtede hans Bevægelser med Interesse, og hun gjorde endogsaa en ubestemt Svarbevægelse, men saa saa hun pludselig tilbage over sin Skulder, vendte sig om og gik bort. En gammel Mand kom humpende ud fra Nummer 37, gik ned ad Dørtrappen og bort til højre uden saa meget som at se op. I hele ti Minutter var der ingen andre levende Væsener paa Gaden end en Kat.

Med saadanne Hændelser trak den uendelige, skæbnesvangre Formiddag sig i Langdrag.

Ved Tolvtiden lød der Raab af Avissælgere fra den nærliggende Hovedgade; men de gik forbi. Stik imod deres Sædvane holdt de sig borte fra Redwoods Gade, og han begyndte at faa en Mistanke om, at Politiet bevogtede Enden af Gaden. Han forsøgte paa at aabne Vinduet, men dette bragte øjeblikkeligt en Betjent ind i Værelset.

Kirkeuhret slog tolv, og efter en Afgrund af Tid — eet.

De haanede ham ved at sende ham Frokost.

Han spiste en Mundfuld og bragte lidt Uorden i Madvarerne for at faa dem tagne bort, drak en stor Snaps Whisky, tog saa en Stol og satte sig igen hen til Vinduet. Minutterne udvidede sig til graa Uendeligheder, og han faldt i Søvn og sov en Stund

Han vaagnede med et uklart Indtryk af fjærne Drøn. Han mærkede en Klirren af Vinduerne som ved en Jordrystelse — det varede et Minut eller saa og døde derpaa hen. Efter en Stunds Stilhed kom det igen. Saa døde det atter hen. Han tænkte sig,

at det maaske kun var et eller andet tungt Køretøj, der passerede henne paa Hovedgaden. Hvad andet kunde det være?

Efter nogen Tids Forløb begyndte han at tvivle, om han overhovedet havde hørt denne Lyd.

Han begyndte paa uendeligt lange Ræsonnementer med sig selv. Hvorfor var han egentlig bleven arresteret? Caterham havde været ved Magten i to Dage — netop længe nok — til at gribe fast om Nælden! Grib fast om Nælden! Grib fast om Kæmpenælden! Da han først havde faaet dette Omkvæd i Hovedet, blev det ved at synge indeni ham, og han kunde ikke blive af med det.

Hvad kunde Caterham i Grunden gøre? Han var en religiøs Mand. Det forpligtede ham paa en Maade til ikke at bruge Vold uden Grund.

Grib fast om Nælden! Maaske Fyrstinden for Eksempel skulde anholdes og sendes ud af Landet. Saa kunde der blive Bryderier med hans Søn. I hvilket Tilfælde — —! Men hvorfor var han selv bleven arresteret? Hvorfor var det nødvendigt at holde ham i Uvidenhed om sligt? Det tydede paa — paa noget af større Udstrækning.

Maaske, for Eksempel — maaske de vilde tage alle Kæmperne ved Vingebenet! Arrestere dem alle paa samme Tid. I Valgtalerne var der faldet Vink om noget saadant. Og derefter?

De havde uden Tvivl ogsaa arresteret Cossar?

Caterham var en religiøs Mand. Redwood klyngede sig til dette. Hans Sjæls Baggrund var et sort Tæppe, og paa dette Tæppe kom og gik et Ord — et Ord skreven med Ildbogstaver. Han

kæmpede uophørligt imod dette Ord. Det var hele Tiden, som om det begyndte at blive skrevet paa Tæppet, men aldrig blev færdigt.

Tilslidst stillede han sig Ansigt til Ansigt med det. »Nedsabling!« Der var Ordet i hele dets Brutalitet.

Nej! Nej! Nej! Det var umuligt! Caterham var en religiøs Mand, et civiliseret Menneske. Og desuden — efter alle disse Aaringer, efter alle disse Forhaabninger!

Redwood sprang op; han gik op og ned i Stuen. Han talte med sig selv; han raabte.

»Nej!«

Menneskeslægten var da ganske bestemt ikke saa vanvittig — ganske bestemt ikke! Det var umuligt, det var utroligt, det kunde ikke ske. Hvad Gavn vilde det gøre at dræbe de kæmpemæssige Mennesker, naar Kæmpemæssigheden var trængt igennem i alle lavere levende Væsener og ikke længer lod sig undgaa? Saa vanvittige kunde de ikke være!

»Jeg maa afvise en saadan Tanke,« sagde han højt. »Afvise en saadan Tanka! Absolut!«

Han standsede brat. Hvad var det?

Denne Gang var det sikkert, at Vinduerne havde klirret. Han gik hen og saa ned paa Gaden. Ligeoverfor saa han øjeblikkeligt en Bekræftelse paa, at han havde hørt rigtigt. I et Sovekammervindue i Nummer 35 saa han en Kone med et Haandklæde i Haanden og i Spisestuen i Nummer 37 en Mand bag en stor Urtepotte med hypertrofierede Venus-haar, og begge stirrede ud og op i Luften, begge

saa urolige og nysgærrige ud. Nu kunde han ogsaa ganske tydeligt se, at Politibetjenten nede paa For-
tovet ogsaa havde hørt det. Det var altsaa ikke
noget, han bildte sig ind.

Han vendte sig om mod det skumrende Væ-
relse.

»Skud,« sagde han.

Han grublede.

»Skud?«

De bragte ham en Kop stærk The, saadan som
han plejede at faa. Hans Husholderske var øjensyn-
ligt bleven taget paa Raad. Efter at have drukket
den var han for hvileløs til at kunne sidde længer
ved Vinduet, og han gik op og ned i Værelset.
Hans Aand blev mere i Stand til sammenhængende
Tænkning.

Dette Værelse havde været hans Arbejdsværelse
i fire og tyve Aar. Det var bleven møbleret, den
Gang han holdt Bryllup, og alle de vigtigere Be-
standdele af dets Udstyr skrev sig fra den Gang,
den store Skrivepult med de mange Skuffer, Dreje-
stolen, Lænestolen ved Ilden, Bogskabet, den store,
til Væggen fastgjorte Reol med nummererede Rum,
der fyldte Nichen derhenne. Det brogede Smyrna-
tæppe, Kamintæpperne og Gardinerne fra Slutningen
af det nittende Aarhundrede var i Tidens Løb fal-
mede til en smagfuldere Farvesammenstilling, og
Kobber og Messing skinnede varmt omkring den
aabne Kamin. Elektrisk Lys var traadt i Stedet for
tidligere Dages Lamper; det var den vigtigste For-
andring i Værelsets oprindelige Udstyr. Men iblandt
alt dette havde hans Forbindelse med Føden efter-

ladt talrige Spor. Langs den ene Væg over Panelet hang en tæt Række sortindrammede Fotografier og Fotogravurer, der forestillede hans Søn og Cossars Sønner og andre af Rabalderbørnene i forskellige Aldre og forskellige Omgivelser. Selv unge Caddles' tankeløse Ansigt havde fundet Plads i denne Samling. I en Krog stod et Knippe Blomsterduske af Kæmpegræs fra Cheasing Eyebright, og paa Pulten laa tre tomme Valmuefrøkapsler saa store som Hatte. Gardinstængerne var Græsstængler. Og den uhyre Pandeskal af den store Orne fra Oakham hang som en kolossal Elfenbens Dekorationsgenstand med en kinesisk Krukke i hver Øjhule og Trynen nedad over Kaminen.

Det var til Fotografierne, at Redwood tyede, og i Særdeleshed til Fotografierne af hans Søn.

De vakte utallige Minder om Ting, der var gledne ud af hans Erindring, om Fødens første Dage, om Bensingtons forsigtige Væsen, om hans Kusine Jane, om Cossar og den Nats Arbejde paa Forsøgs-Ejendommen. Alle disse Ting dukkede nu op for ham ganske smaa og klare og tydelige, som Ting, man ser gennem en Kikkert en solklar Dag. Og saa var der Kæmpe-Barnekammeret, Kæmpens Barn-dom, den lille Kæmpes første Forsøg paa at tale, hans første tydelige Tegn paa Hengivenhed.

Skud?

Det strømmede ind paa ham, uimodsigeligt, overvældende, at derude, udenfor denne fordømte Stilhed og Hemmelighedsfuldhed, var hans Søn og Cossars Sønner og hele denne herlige Førstegrøde af en større Tidsalder i selve dette Øjeblik — i Færd

med at kæmpe. Kæmpe for Livet! I selve dette Øjeblik var hans Søn maaske i en eller anden frygtelig Knibe, sat til Vægs, saaret, besejret . . .

Han vendte sig bort fra Billederne og gik op og ned i Værelset, fægtende med Armene.

»Det kan ikke ske,« raabte han, »det kan ikke ske. Det kan ikke ende saaledes!«

Hvad var det?

Han standsede, aldeles stivnet.

Vinduerne var igen begyndt at klirre, og saa var der kommen et Bump — en vældig Rystelse, der fik hele Huset til at dirre. Rystelsen syntes at vare en lang Tid. Den maa have været ganske nær. Et Øjeblik forekom det ham, at noget havde ramt Huset over ham — et uhyre Pres, der brødes i en Klingren af faldende Glas, og saa en Stilhed, der endelig endte med en svag men tydelig Lyd af løbende Fødder nede paa Gaden.

De Fødder hjalp ham ud over den krampagtige Stivhed. Han vendte sig mod Vinduet og saa, at det var splintret og knust.

Hans Hjærte bankede stærkt i en Følelse af, at der var indtraadt en Krisis, at der var hændt noget afgørende, at han vilde blive befriet. Men straks efter sank atter Forstaaelsen af hans Afmagt og Indespærring ned omkring ham som et Tæppe!

Han kunde ikke se noget derude, undtagen at det elektriske Lys ligeoverfor ikke var tændt; han kunde ikke høre noget efter den første Antydning af en vidtspredt Alarm. Han kunde ikke finde noget at tilføje, hverken til Forklaring eller Uddybning af Hemmeligheden, naar undtages, at der lidt efter viste

sig et rødligt, bølgende Skær paa Himlen mod Sydøst.

Dette Lysskær steg og sank. Naar det sank, nærrede han Tvivl om, at det nogensinde var steget. Det var kommen meget gradvis til Syne, efterhaanden som Tusmørket faldt paa. Det blev den fremherskende Kendsgærning i denne Nats lange Venten. Undertiden forekom det ham, at det havde den Dirren, som man sætter i Forbindelse med dansende Luer, til andre Tider syntes han, at det ikke var mere end det normale Genskær af Gadelygterne. Det steg og sank i de lange Nattetimer og forsvandt først, da det fuldstændigt opslugtes af Daggryets stigende Flodbølge. Betød det — —? Hvad kunde det betyde? Det var næsten sikkert, at det var en eller anden Slags Ild, nær eller fjærn, men han kunde ikke en Gang sige, om det var Røg eller drivende Skyer, der gled over Himlen. Men omtrent ved Ettiden begyndte elektriske Lyskastere at lade deres Straaler spille tværs over det røde, forvirrede Skær, og det blev de ved med hele den øvrige Del af Natten. Det kunde ogsaa betyde mange forskellige Ting. Hvad kunde det betyde? Hvad betød det? Han havde kun denne oplyste, urolige Himmel og Anelsen om en kolossal Eksplosion til at sysselsætte sine Tanker med. Der kom ikke flere Lyd, ikke flere løbende Fødder, intet andet end en Raaben, som maaske var fulde Folks Præstationer langt borte

Han tændte ikke Lys; han stod i Trækken fra det knuste Vindue, en forpint, spinkel, sort Skikkelse,

hver Gang Berjenten af og til kiggede ind i Værelset og opfordrede ham til at søge Hvile.

Hele Natten blev Redwood staaende ved sit Vindue og stirrede op mod det mangetyde Skær paa Himlen, og først da Dagen brød frem, overvældedes han af Trætheden og lagde sig paa det smalle Leje, som de havde redt til ham mellem hans Skrivepult og det hendøende Baal i Kaminen under den store Ornes Pandeskal.

III.

I seks og tredive lange Timer var Redwood fængslet, indelukket og afspærret fra de to Dages store Drama, medens de smaa Mennesker i Kæmpe-mæssighedens første Gry kæmpede med Fødens Børn. Saa gik Jærntæppet pludseligt op igen, og han befandt sig tæt ved Kampens Midtpunkt. Tæppet gik op ligesaa uventet, som det var faldet. Sent om Eftermiddagen lokkedes han til Vinduet ved den rullende Lyd af en Droske, som standsede udenfor. En ung Mand steg ud og stod et Minut efter foran ham i hans Værelse, en slanktbygget ung Mand paa omtrent de tredive, glatraget, velklædt, med net Væsen.

»Hr. Professor Redwood,« begyndte han, »har De noget imod at følge med til Hr. Caterham? Han ønsker meget at tale med Dem snarest muligt.«

»Tale med mig!«

Et Spørgsmaal foer gennem Redwoods Hoved,

men i det første Øjeblik kunde han ikke stille det. Han tøvede. Saa sagde han med brudt Stemme:

»Hvad har han gjort ved min Søn?»

Han ventede aandeløs paa Svaret.

»Deres Søn, Hr. Professor? Deres Søn har det godt. Det gaar i det mindste vore Efterretninger ud paa.«

»Har det godt?»

»Han blev saaret i Gaar. Har De ikke hørt om det?»

Redwood fejede dette Komadiespil til Side. Hans Stemme klang ikke længere frygtsomt men vredt.

»De véd godt, at jeg ikke har hørt det. De véd, at jeg intet har hørt.«

»Hr. Caterham var bange for — — Det var en urolig Tid. Alle følte sig overrumplede. Han lod Dem arrestere for at skærme Dem mod mulige Uheld — —«

»Han lod mig arrestere for at forhindre mig i at give min Søn en Advarsel eller et Raad. Videre. Fortæl mig, hvad der er sket. Har De haft Held med Dem? Har De dræbt dem alle?»

Den unge Mand gik et Par Skridt henimod Vinduet og vendte sig om.

»Nej,« svarede han kortfattet.

»Hvad har De at meddele mig?»

»Det er vort Bevis for, at denne Kamp ikke var planlagt af os, Hr. Professor. De fandt os — fuldstændigt uforberedte.«

»Hvad mener De?»

»Jeg mener, at Kæmperne har — til en vis Grad — holdt os Stangen.«

Hele Verden skiftede Udseende for Redwood. Et Øjeblik var Musklerne i hans Ansigt og Hals grebne af noget, der lignede Hysteri. Saa udstødte han et dybtfølt: »Aa!« Hans Hjærte bankede af Jubel. »Kæmperne har holdt dem Stangen!«

»Der har staaet en frygtelig Kamp — frygtelige Ødelæggelser. Det er altsammen den forfærdeligste Misforstaaelse. Nordpaa og i Mellemengland er Kæmper blevne dræbte — allevegne.«

»Kæmpes der for Øjeblikket?«

»Nej. Der er bleven stillet Forslag om Vaabenstilstand.«

»Fra deres Side?«

»Nej. Det var Hr. Caterham, der foreslog det. Det hele er en forfærdelig Misforstaaelse. Det er Grunden til, at han ønsker at tale med Dem og fremstille Sagen for Dem fra sit Synspunkt. De kræver bestemt, at De, Hr. Professor, skal træde imellem — —«

Redwood afbrød ham.

»Véd De, hvad der er hændet min Søn?« spurgte han.

»Han er bleven saaret.«

»Fortæl mig det! Fortæl mig det!«

»Han og Fyrstinden kom løbende — inden den — den omgaaende Bevægelse til Omringelsen af Brødrene Cossars Lejr var afsluttet — Brødrene Cossars Udgravning ved Chislehurst. De kom pludselig brasende gennem et tæt Krat af Kæmpehavre i Nærheden af River og lige løs paa en Infanterikolonne. Soldaterne havde været meget nervøse hele Dagen, og nu opstod der Panik.«

»Skød de ham?»

»Nej. De løb deres Vej. Men nogle af dem skød paa ham — paa Lykke og Fromme — imod den givne Ordre.«

Redwood brummede vantro.

»Det er Sandhed. Ordren var ikke givet at Hensyn til Deres Søn — det vil jeg ikke paastaa — men af Hensyn til Fyrstinden.«

»Ja. *Det* er Sandhed.«

»De to Kæmper løb raabende henimod Lejren. Soldaterne splittedes til alle Sider, og saa begyndte nogle af dem at skyde. De siger, at de saa ham vakle — —«

»Aa!«

»Ja. Men vi véd, at han ikke er haardt saaret.«

»Hvordan det?»

»Han har sendt den Besked, at han havde det godt!«

»Til mig?»

»Ja, til hvem ellers?»

Redwood stod næsten et Minut med korslagte Arme og summede sig paa dette. Saa fik hans Indignation Mæle.

»Fordi I har baaret jer ad som Idioter med denne Historie, fordi I har gjort galt Bestik og begaaet Dumheder, vil I gerne have, at jeg skal tro, at I ikke er Mordere med Hensigt. Og desuden — de øvrige?»

Den unge Herre saa spørgende paa ham.

»De andre Kæmper?»

Den unge Herre lod ikke længere, som om han ikke forstod ham. Han sænkede Stemmen.

»Tretten er faldne, Hr. Professor.«

»Og adskillige andre saarede?«

»Ja.«

»Og Caterham,« gispede han, »ønsker at tale med mig! — Hvor er de andre?«

»Nogle kom til Lejren under Kampen. De lader til at have vidst — —«

»Ja naturligvis gjorde de det. Hvis Cossar ikke havde været — — Er Cossar der?«

»Ja. Og alle de endnu levende Kæmper er der — de, som ikke naaede Lejren under Kampen, er nu under Vaabenstilstanden dragne derhen, eller er i Færd dermed.«

»Det vil sige,« sagde Redwood, »at I er besejrede.«

»Vi er ikke besejrede. Nej, Hr. Professor. Man kan ikke sige, at vi er besejrede. Men Deres Sønner har overtraadt Folkerettens Regler. Een Gang i Gaar Aftes, og nu igen, efter at vi havde ophørt med Angrebet. I Eftermiddags begyndte de at beskyde London — —«

»Det har de Lov til!«

»De har afskudt Granater fyldte med — Gift.«

»Gift?«

»Ja. Gift. Føden — —«

»Herakleophorbia?«

»Ja. Og Hr. Caterham — —«

»I er besejrede! Naturligvis slaar det jer af Marken. Det er Cossars Idé! Hvad kan I nu håabe at udrette? Hvad Nytte er det nu til at gøre nogetsomhelst? I vil indaande den med Støvet i hver en Gade. Hvad er der mere at kæmpe om?

Blæse med Folkerettens Regler! Og nu vil Caterham narre mig til at hjælpe ham med at underhandle. Vorherre bevares, Menneske! Hvorfor skal jeg følge med til jeres hjælpeløse Vindmager? Han har spillet sine Kort — myrdet og kludret. Hvorfor skal jeg da komme ham til Hjælp?»

Den unge Mand stod med en Mine af aarvaagen Ærbødighed.

»Det er en Kendsgærning, Hr. Professor,« afbrød han, »at Kæmperne bestemt forlanger at faa Dem at se. De vil ikke modtage nogen anden Underhandler end Dem. Hvis De ikke gaar til dem, er jeg bange for, at der bliver mere Blodsudgydelse.«

»For *jer* maaske.«

»Nej, Hr. Professor — for begge Parter. Hele Verden er fast bestemt paa, at dette maa have en Ende.«

Redwood saa sig om i Stuen. Hans Blik hvilede et Øjeblik paa Fotografiet af hans Dreng. Han vendte sig om og mødte den unge Mands forventningsfulde Ansigt.

»Godt,« sagde han endelig, »jeg skal følge med Dem.«

IV.

Hans Møde med Caterham blev ganske anderledes, end han havde ventet sig. Kun to Gange i sit Liv havde han tidligere set Manden, een Gang ved en Middag og een Gang i Underhusets Forsal, og hvad der havde levet i hans Fantasi, var ikke

Manden selv, men Avisernes og Karrikaturtegningernes Produkt, den sagnagtige Caterham, Jens Kæmpe-dræber, Perseus og alt det øvrige. Den menneskelige Personligheds Element bragte nu alle disse Forestillinger i Ulave.

Dette var ikke Ansigtet fra Karrikaturerne og Portrætterne, men en udmattet og søvnløs Mands Ansigt, furet og skarpt, lidt svækket omkring Munden, det Hvide i Øjnene helt gult. Det var ganske vist den store Folkeførsers rødbrune Øjne, sorte Haar, karakteristiske Ørnenæse, men der var ogsaa noget andet, som fejede al forud overlagt Haan og Rhetorik til Side. Denne Mand led; han led haardt; han var under et enormt Tryk. Lige fra først af gjorde han Indtryk af at spille en Rolle — af at spille sig selv. Lidt efter viste en enkelt Gestus, en ubetydelig Bevægelse Redwood, at han holdt sig oppe ved Hjælp af stimulerende Midler. Han stak Tommelfingeren ned i sin Vestelomme, og efter et Par Sætninger til opgav han al Fordølgelse og førte den lille Pastil til sine Læber.

Desuden, til Trods for det Tryk, der hvilede paa ham, til Trods for den Kendsgærning, at Uretten var paa hans Side, til Trods for, at han var en halv Snes Aar yngre end Redwood, besad han endnu den ejendommelige Egenskab, det Noget — personlig Magnetisme kan man kalde det af Mangel paa et bedre Navn — der havde banet ham Vej til denne ulykkessvangre Højde. Det havde Redwood ogsaa undladt at tage med i Beregning. Lige fra Begyndelsen af var Caterham Redwood overlegen i alt, hvad deres Samtales Gang og Ledelse angik. Hele Beskaffenheden

af deres Sammenkomsts første Optrin bestemtes af ham, hele Tonen og Fremgangsmaaden var hans. Det skete som en ren Selvfølge. Alt hvad Redwood havde ventet sig, svandt bort overfor ham. Han trykkede Redwoods Haand, førend Redwood huskede, at han havde i Sinde at asparere denne Familiaritet; han anslog lige fra Begyndelsen sikkert og klart Tonen for deres Forhandling: en Søgen efter Udveje under en fælles Katastrofe.

Hvis han begik nogen Fejl, var det, naar hans Træthed af og til fik Overhaand over hans øjeblikkelige Paapasselighed og Vanen fra de offentlige Møder rev ham med sig. Saa rettede han sig — under hele Samtalen blev begge Mænd staaende — hans Blik gled bort fra Redwood, og han begyndte at komme med Udflugter og Forsøg paa Retfærdiggørelse. Een Gang sagde han endogsaa: »Mine Herrer!«

Roligt begyndte han at tale og udbrede sig

Der var Øjeblikke, da Redwood ligefrem hørte op med at føle sig som Deltager i en Samtale, da han blev Tilhører ved en Monolog. Det faldt her i hans Lod at se et ganske mærkværdigt Fænomen. Han øjnede noget, der næsten saa ud som en Væsensforskel mellem sig selv og denne Mand, hvis velklingende Stemme ombølgede ham, og som talte og talte. Denne Menneskeand foran ham var saa mægtig og saa begrænset. Dens fremadrivende Energi, dens personlige Vægt, dens ubetvingelige Forglemmelse af visse Ting fremkaldte i Redwoods Sind det mest groteske og sælsomme Billede. I Stedet for en Modstander, der var et Medmenneske,

en Mand, hvem man kunde gøre moralsk ansvarlig, og til hvem man kunde rette fornuftige Henstillinger, saa han i Caterham noget — noget lignende som et kæmpemæssigt Næsehorn, saa at sige, et civiliseret Næsehorn avlet i Demokratiets Urskov, uimodstaaelig i sit Angreb og uovervindelig i sin Modstand. I alle Sammenstød og Konflikter i det Virvar maatte han vinde Sejr. Men derudover —? Denne Mand var glimrende udrustet til at bane sig Vej gennem Menneskenes Masser. For ham var der ingen Fejl saa alvorlig som Selvmodsigelse, ingen Videnskab saa betydningsfuld som det kunne forsones »Interesser.« Økonomiske Virkeligheder, topografiske Nødvendigheder, videnskabelige Hjælpemidlers næppe aabnede Miner eksisterede ligesaa lidt for ham, som Jærnbaner eller Geværer eller geografisk Litteratur eksisterer for hans Prototype i Dyreverdenen. Hvad der eksisterede for ham, var Folkemøder og Prøvevalg og Stemmesedler — fremfor alt Stemmesedler. Han var en Personifikation af Stemmesedler — Millioner af Stemmesedler.

Og nu, under den store Krisis, da Kæmperne var medtagne men ikke besejrede, talte dette Stemmeseddel-Uhyre.

Det var saa soleklart, at selv nu havde han alting at lære. Han vidste ikke, at der gaves fysiske Love og økonomiske Love, Størrelser og Kræfter, som hele Menneskeheden ikke kan stemme ned, om saa Resultatet af Afstemningen er fuldstændig Enstemmighed, og som det fører til Ødelæggelse at ville trodse. Han vidste ikke, at der gives moralske Love, som ikke kan bøjes af nogen Prestiges Magt,

eller som kun lader sig bøje for atter at svippe tilbage med hævnærrig Voldsomhed. Det stod klart for Redwood, at denne Mand overfor en Granat eller overfor Dommedag vilde have søgt Ly bag en eller anden mærkværdigt fortolket Afstemning af Underhuset.

Hvad der for Øjeblikket foruroligede ham mest, var ikke de Magter, som holdt Skansen dernede sydpaa, ikke Nederlag og Død, men den Virkning, som dette vilde have paa hans Flertal i Underhuset, hans Livs hovedsageligste Virkelighed. Han maatte besejre Kæmperne eller falde. Han var paa ingen Maade absolut fortvivlende. I denne sit fuldstændige Nederlags Stund, med sine Hænder plettete af Blod og Ulykke, og al mulig Udsigt til endnu frygteligere Ulykker, mens Verdens Kæmpeskæbne taarnede sig op og hældede ud over hans Hoved, var han i Stand til at tro, at han endnu kunde genoprette sin Magt blot ved at bruge sin Stemme, ved at forklare og afdæmpe og gentage. Naturligvis var han forvirret og foruroliget, træt og forpint, men hvis han blot kunde holde det gaaende, hvis han blot kunde blive ved at tale -- — —

Mens han talte, forekom han Redwood at nærme sig og fjerne sig, udvide sig og trække sig sammen. Redwoods Del i Samtalen var af den mest underordnede Slags, saa at sige Kiler, der pludselig blev stukne ind. »Det er lutter Snak.« — »Nej.« — »Det nytter ikke at foreslaa det.« — »Hvorfor begynder De da ikke?«

Det er et Spørgsmaal, om Caterham overhovedet virkelig hørte, hvad Redwood sagde. Omkring

den Slags Afbrydelser randt Caterhams Tale aldeles som en hurtig Strøm omkring en Klippeblok. Dér stod dette utrolige Menneske paa sit officielle Kamin-tæppe og talte og talte med uhyre Kraft og Dygtighed, talte, som om et Ophold i hans Tale, hans Forklaringer, hans Fremstilling af Standpunkter og Synspunkter, af Betragtninger og Udveje, vilde til-lade en fjendtlig Indflydelse at opnaa Eksistens - - Stemme-Eksistens, den eneste Eksistens, han kunde fatte. Dér stod han, omgivet af den halvt falmede Pragt i dette officielle Værelse, i hvilket den ene Mand efter den anden var bukket under for den Tro, at det skabende Herredømme over et Rige kunde bero paa en vis Ævne til at mægle

Jo mere han talte, des mere sikker blev Redwood i sin Følelse af, hvor forbavsende meningsløst det hele var. Forstod denne Mand da ikke, at mens han stod dér og talte, var hele den store Verden i Bevægelse, at Vækstens uovervindelige Flodbølge rullede frem og frem, at der gaves andre Tider end Parlamentets Mødetider, at Blodhævnerne havde Vaaben i Haand? Udenfor bankede et enkelt Blad af en kæmpemæssig Slyngeplante paa Ruden, uden at nogen af dem lagde Mærke til det, skønt det formørkede hele Værelset.

Redwood blev længselsfuld efter at gøre Ende paa denne mærkværdige Monolog, efter at undslippe til sund Fornuft og Dømmekraft, til den belejrede Lejr, Fremtidens Fæstning, hvor Sønnerne var samlede i selve Storhedens Midtpunkt. Derfor udholdt han at høre paa denne Tale. Han havde en ejendommelig Fornemmelse af, at hvis denne Monolog

ikke blev afsluttet, vilde han ret snart blive revet med af den — at han maatte stride mod Caterhams Stemme, som man strider mod et bedøvende Middel. Kendsgærninger havde allerede forandret sig og forandrede sig stadig under denne Tryllekraft.

Hvad var det, Manden sagde?

Da Redwood jo skulde give Fødens Børn Meddelelse derom, indsaa han, at det dog paa en Maade var af Vigtighed. Han var altsaa nødt til at lytte og bevare sin Virkelighedssans, saa godt han kunde.

En hel Del om Blodskyld. Det var Veltalenhed. Det var ligegyldigt. Og hvad saa?

Han foreslog et Forlig!

Han foreslog, at de tiloversblevne af Fødens Børn skulde strække Gevær, drage bort og danne et selvstændigt Samfund. For noget saadant var der Præcedentier, sagde han.

»Vi skulde anvise dem et Omraade — —«

»Hvor?« indskød Redwood, som nedlød sig til at drøfte Spørgsmaalet.

Caterham greb med begge Hænder denne Indrømmelse. Han vendte sit Ansigt mod Redwood, og hans Stemme sank ned til en overtalende Fornuftighed. Det kunde nærmere bestemmes. Det var, hævdede han, et fuldstændig underordnet Spørgsmaal. Og saa vedblev han med at opstille Betingelser:

»Og fraset dem og deres Omraade maa vi have absolut Kontrol; Føden og alle Fødens Frugter maa udryddes —«

Redwood greb sig i at tinge: »Men Fyrstinden?«

»Hun indtager en Særstilling.«

»Nej,« svarede Redwood og kæmpede for at komme tilbage til sit gamle Standpunkt. »Det er der ingen Mening i.«

»Derom kan vi bagefter tale. I alt Fald er vi enige om, at Fremstillingen af Føden maa ophøre —«

»Jeg er ikke gaaet ind paa noget. Jeg har ikke sagt noget —«

»Men at have to Menneskeracer, een stor og een lille, paa samme Klode! Tænk over, hvad der er sket! Tænk paa, at det kun er en lille Forsmag paa, hvad der snart kan ske, hvis denne Føde faar Lov til at udvikle sig i Frihed! Tænk paa alle de Ulykker, De allerede har bragt over Verden! Hvis der skal eksistere en Race af Kæmper, som formerer og mangfoldiggør sig — — «

»Det er ikke min Sag at diskutere,« sagde Redwood. »Jeg maa ud til vore Sønner. Jeg vil ud til min Søn. Det er derfor, at jeg er kommen til Dem. Sig mig Deres Tilbud med rene Ord.«

Caterham holdt en Tale om sine Betingelser.

Der skulde afstaas et stort, reserveret Omraade til Fødens Børn — i Nordamerika maaske, eller i Afrika — hvor de kunde leve deres Liv paa deres egen Maade.

»Men det er jo meningsløst,« sagde Redwood. »Der lever andre Kæmper i Udlandet. Over hele Evropa — hist og her!«

»Der kunde afsluttes en international Overenskomst. Det er *ikke* umuligt. Noget i den Retning har allerede været paa Tale Men paa dette Territorium kan de leve deres Liv paa deres egen Maade. De kan gøre og lade, som de vil. Det vil

glæde os, hvis de vil anvende deres Kræfter til Gavn for os. De kan blive lykkelige. Tænk over det!«

»Forudsat, at der ikke bliver flere af Fødens Børn.«

»Netop. Børnene maa tilhøre os. Og saaledes skal det lykkes os at redde Verden, vi vil redde den fuldstændigt fra Følgerne af Deres forfærdelige Opdagelse. Det er ikke for sent for os. Men det er vort oprigtige Ønske at mildne Hensigtsmæssigheden med Barmhjertighed. I dette Øjeblik brænder og svider vi de Steder, som deres Granater ramte i Gaar. Vi kan holde det nede. Tro De mig, vi skal nok holde det nede. Men paa den Maade, uden Grusomhed, uden Uretfærdighed — —«

»Og hvis nu Børnene ikke gaar ind derpaa?«

For første Gang saa Caterham Redwood lige ind i Øjnene.

»Det maa de!«

»Jeg tror ikke, at de vil.«

»Hvorfor skulde de ikke gaa ind derpaa?« spurgte han i en Tone af den højeste Forbavselse.

»Sæt nu, at de ikke gør det?«

»Ja, hvad kan det da blive til andet end Krig? Vi kan ikke lade dette gaa sin Gang. Vi kan ikke, siger jeg. Har I Videnskabsmænd ikke Spor af Indbildningskraft? Har I ikke Hjerte i Livet? Vi kan ikke lade vor Verden trampe under Fødder af en voksende Hjord af saadanne Uhyrer og uhyrlige Væsener, som Deres Føde har skabt. Vi kan ikke, vi kan ikke! Jeg spørger Dem, hvad kan det blive til andet end Krig? Og husk vel paa — hvad der

er hændt i disse Dage er kun en Begyndelse! *Dette* var en Skærmydsel — Politioptøjer. Tro De mig, slet og ret Politioptøjer. Lad Dem ikke narre af Perspektivet, af disse nyere Skabningers umiddelbare Storhed. Bag os staar Nationen — ja Menneskeheden. Bag de Tusinder, der er faldne, staar Millioner. Hvis det ikke var af Frygt for Blodsudgydelse, vilde der i selve dette Øjeblik bag vore første Angrebskolonner være andre Angrebskolonner i Færd med at formere sig. Hvad enten vi kan udrydde denne Føde eller ej, saa er det aldeles sikkert og vist, at vi kan udrydde Deres Sønner! De gør for megen Regning paa Gaarsdagens Hændelser, paa en stakkels Snes Aars Begivenheder, paa et enkelt Slag. De har ingen Følelse af Historiens langsomme Gang. Jeg tilbyder dette Forlig for at skaane Menneskeliv, ikke fordi det kan ændre det uundgaelige Resultat. Hvis De tror, at Deres stakkels Snes Kæmper kan modstaa hele vort Folks Magt og alle de fremmede Nationer, som vil komme os til Hjælp — hvis De tror, at De kan forvandle Menneskeslægten med eet Slag, i eet eneste Slægtled, og forandre Menneskets Natur og Vækst —«

Han udstrakte Armen.

»Gaa ud til dem nul! Se dem krybe sammen iblandt deres saarede midt i alt det onde, de har gjort — —«

Han standsede, som om han tilfældigvis var kommen til at se Redwoods Søn for sig.

Der blev en Pavse.

»Gaa ud til dem,« sagde han.

»Det er netop det, jeg ønsker.«

»Saa gaa nu med det samme.«

Han vendte sig bort og trykkede paa Knappen til et Ringeapparat; som øjeblikkeligt Svar kom udenfor en Lyd af Døre, der aabnedes, og Fødder, der skyndte sig.

Samtalen var til Ende. Forestillingen var forbi. Caterham syntes pludselig at trække sig sammen, at skrumpe ind til en gulbleg, udmattet, midaldrende Mand af Middelhøjde. Han traadte frem, som om han traadte ud af et Billedes Ramme, og idet han helt og holdent anslog den venskabelige Tone, der ligger bagved alle vort Folks offentlige Konflikter, rakte han Redwood Haanden.

Og som om det var noget selvfølgeligt, trykkede Redwood hans Haand for anden Gang.

FEMTE KAPITEL.

Kæmpernes Lejr.

I.

Lidt efter sad Redwood i et Tog og kørte sydpaa over Themsen. Han fik et kort Glimt af Floden, der skinnede i Lygternes Skær, og af Røgen, der endnu steg op fra det Sted paa den nordlige Bred, hvor Granaten var falden, og hvor en stor Skare Mænd var blevne satte i Arbejde med at brænde Herakleophorbiaen ud af Jorden. Den sydlige Bred var mørk, af en eller anden Grund var ikke en Gang Gadelygterne tændte, alt hvad der tydeligt kunde ses, var Omridsene af de høje Vagttaarne og Husenes mørke Masser, og efter et Minuts stirrende Spejden vendte han sig bort fra Vinduet og faldt i Tanker. Der var intet mere at se eller gøre, førend han naaede Sønnerne.

Han var udmattet af de to sidste Dages Sindsbevægelser. Det forekom ham, at hans Følelser maatte være blevne sløvede, men han havde strammet sig op med stærk Kaffe, førend han tog af Sted,

og hans Tankers Strøm flød let og klart. Hans Aand gled hen over mange Ting. Han gennemtænkte atter, men nu i de fuldbyrdede Begivenheders Lys, den Maade, paa hvilken Føden var traadt ind i Verden og havde udviklet sig dér.

»Bensington mente, at den kunde blive et fortræffeligt Fødemiddel for Børn,« hviskede han ved sig selv med et svagt Smil. Saa skød hans egen skrækelige Tvivl fra den Tid, da han havde begaaet den Uforsigtighed at give sin egen Søn Føden, frem i hans Sjæl, ligesaa levende, som om den endnu ikke havde fundet sin Afgørelse. Fra den Stund af havde Føden spredt sig over hele Menneskeverdenen, med en rolig, urokkelig Udbredningsæвне, til Trods for alle Forsøg fra Menneskers Side paa at hjælpe og hindre. Og nu?

»Selv om de dræber dem alle,« hviskede Redwood, »er Værket fuldbragt.«

Hemmeligheden ved Fremstillingen af Føden var kendt videnom. Det havde han selv sørget for. Planter, Dyr, en Mængde mægtigt voksende Børn vilde indgaa en uimodstaaelig Sammensværgelse for at tvinge Verden til atter at genoptage Føden, hvad saa end Resultatet af den foreliggende Kamp blev. »Værket er fuldbragt,« sagde han, og til Trods for alle hans Bestræbelser vandrede hans Tanker atter tilbage til Børnenes og hans Søns Skæbne for Øjeblikket. Vilde han finde dem udmattede af Kampens Anstrængelser, saarede, sultende, paa Randen af et Nederlag, eller vilde han finde dem endnu fulde af Kraft og Haab, rede til Morgendagens endnu vold-

sommere Sammenstød? — Hans Søn var saaret! Men han havde sendt ham en Besked!

Hans Tanker gled tilbage til Samtalen med Caterham.

Han vakttes af sin Tankefuldhed ved, at Toget holdt ved Chislehurst Station. Han genkendte Stedet paa det store Rotte-Vagttaarn, der stod paa Camden Bankes Kam, og den Række blomstrende Kæmpe-Skarntyder, der groede langs Vejen.

Caterhams Privatsekretær kom hen til ham fra en anden Waggon og fortalte ham, at en halv Fjerdingvej længere fremme var Jærnbanelinien bleven afbrudt, og at Resten af Vejen maatte tilbagelægges pr. Avtomobil. Redwood steg ud paa en Perron, der kun oplystes af en Haandlygte, og som den kolde Nattevind fejede henover. Stilheden i denne forladte, skovomkransede, ukrudttilgroede Villaby — thi alle Beboerne havde søgt Tilflugt i London ved Udbruddet af Gaarsdagens Konflikt — gjorde et øjeblikkeligt og stærkt Indtryk paa ham. Hans Led-sager førte ham ned ad Trinene og hen til en Avtomobil, der holdt og ventede med skinnende Lamper — det eneste Lys, der var at se — overgav ham til Chauffeurens Omsorg og bød ham Farvel.

»De vil gøre Deres Bedste for os,« sagde han med en Efterligning af sin Herres Væsen, idet han trykkede Redwoods Haand.

Saasnart Redwood var tilstrækkeligt indpakket, begav de sig af Sted ud i Natten. Et Øjeblik holdt de stille, og i det næste susede Avtomobilen sagte og hurtigt ned ad Stationsbakken. De drejede omkring det ene Hjørne efter det andet, fulgte en Villa-

vejs Krumninger, og saa laa Landevejen aaben for dem. Avtomobilen satte fuld Fart paa, og den mørke Nat foer forbi dem. Alting var meget mørkt under Stjærnernes Skær, og det var, som om hele Verden krøb hemmelighedsfuldt sammen og flygtede uden en Lyd. Ikke et Vindpust bragte Bevægelse i de flygtende Træer langs Vejen; de øde, blege, hvide Villaer paa begge Sider med deres sorte, uoplyste Vinduer fik ham til at tænke paa en lydløs Proces sion af Dødningehoveder. Chauffeuren ved hans Side var enten af Naturen en tavs Mand, eller de Omstændigheder, hvorunder denne Kørsel gik for sig, havde bragt ham til Tavshed. Han besvarede Redwoods korte Spørgsmaal med barske Enstavelsesord. Over den sydlige Himmel tegnede Lyskasternes Straaler lydløse Streger; de var ligesom de eneste sælsomme Vidnesbyrd om Liv i hele denne forladte Verden rundtom Maskinen, der skyndte sig af Sted.

Snart indgærdedes Vejen paa begge Sider af kæmpemæssige Slaaenbuske, der gjorde den meget mørk, og af højt Græs og store Skovnelliker, Kæmpedøvnælder saa høje som Træer, hvis mørke Silhouetter gled forbi over deres Hoveder. Paa den anden Side af Keston kom de til en jævnt skraanende Banke, og Chauffeuren mindskede Farten. Oppe paa Aasen standsede han. Maskinen puffede og tav. »Dér,« sagde han, og hans tykt behandskede Finger, en mørk, vanskabt Genstand for Redwoods Øjne, pegede fremad.

Langt borte, som det syntes, hævede den store Skanse sig op mod Himlen, og paa dens Top skin-

nede det Skær, fra hvilket Lyskasternes Straaler udgik. Disse Straaler kom og gik iblandt Skyerne og det bakkede Land rundt om, som om de skrev mystiske Trylleformularer i Luften.

»Jeg véd ikke —« sagde Chauffeuren tilsidst, og det var klart, at han var bange for at køre videre.

Et Øjeblik efter slog en elektrisk Lysstraale fra Himlen ned paa dem, standsede med et Sæt, udspjødte dem — en blændende Stirren, der snarere forstyrredes end dæmpedes ved, at et Par Kæmpe-Ukrudtstængler stod i Vejen. De sad og dækkede deres Øjne med Handskerne, og prøvede paa at kigge ud under dem og se frem imod Lyset.

»Kør videre,« sagde Redwood efter en Stunds Forløb.

Chauffeuren var stadig tvivlraadig. Han forsøgte at udtale sig, men fik dog ikke andet frem end: »Jeg véd ikke —«

Tilsidst tog han Mod til sig. »Naa, lad gaa,« sagde han og satte igen sin Maskine i Bevægelse. Det store, hvide Øje fulgte dem opmærksomt.

Det forekom Redwood i lang Tid, at de ikke længere var paa Jorden, men fløj i en Tilstand af pulserende Hastværk gennem en lysende Sky. Tøf-tøf-tøf-tøf sagde Maskinen, og en Gang imellem lod Chauffeuren sit Horn lyde — adlydende jeg véd ikke hvilken nervøs Indskydelse.

De gled ind i det velkomne Mørke i en Hulvej med høje Gærder, ned i en Fordybning, forbi nogle Huse, og saa ud i den blændende Stirren igen. Her løb Vejen et Stykke henover den nøgne Hede, og det var, som om de svævede pulserende i Uendelig-

heden. Atter rejste Kæmpeukrudt sig omkring dem og susede forbi. Saa fik de ganske pludseligt Øje paa Skikkelsen af en Kæmpe tæt ved dem, skinnende blank, hvor Lyskasterens Straale ramte ham forneden, og sort imod Himlen deroppe.

»Halløj der!« raabte han. »Holdt! Der er ingen Vej længere fremme . . . Er det Fader Redwood?«

Redwood rejste sig op og svarede med et utydeligt Raab, og i det samme stod Cossar paa Vejen ved Siden af ham, greb begge hans Hænder med begge sine og trak ham ned fra Vognen.

»Hvordan gaar det med min Søn?« spurgte Redwood.

»Han har det helt godt,« svarede Cossar. »De har ikke gjort *ham* alvorlig Fortræd.«

»Og dine Drenge?«

»Raske. Allesammen raske. Men vi er blevne nødte til at slaas.«

Kæmpen sagde noget til Chauffeuren. Redwood traadte til Side, idet Avtomobilen vendte om, og saa forsvandt Cossar pludselig, alting forsvandt, og han stod en Tidlang i fuldstændigt Mørke. Lysskæret fulgte Avtomobilen tilbage til Aasen af Keston Banke. Han fulgte det lille Køretøj med Øjnene, mens det rullede tilbage i den hvide Glorie. Det saa mærkværdigt ud -- som om det slet ikke bevægede sig, men kun Glorien gjorde det. En Gruppe Kæmpe-Hyldebuske, som bar Mærker af Kampen, kom til Syne, viftede paa en underlig stiv Maade med Grenene og opslugtes igen af Natten . . . Redwood vendte sig igen mod Cossars utydelige Omrids og greb hans Haand.

»Jeg har været indespærret og holdt i Uvidenhed,« sagde han, »i hele to Dage.«

»Vi affyrede Føden paa dem,« sagde Cossar.
»Selvfølgelig! Tredive Skud. He!«

»Jeg kommer fra Caterham.«

»Det kan jeg nok vide.« Han lo med en bitter Klang. »Han er formodentlig i Færd med at tørre op.«

II.

»Hvor er min Søn?« spurgte Redwood.

»Ham skal du ikke være bekymret for. Kæmperne venter paa den Besked, du bringer.«

»Jamen min Søn —«

Han fulgte med Cossar ned gennem en lang, skraanende Tunnel, der et Øjeblik oplystes af et rødt Skær og saa igen blev mørk, og traadte straks efter ud paa det store Tilflugtssted, som Kæmperne havde indrettet sig.

Redwoods første Indtryk var, at det var en enorm Arena omgivet af meget høje Brinker og med Bunden opfyldt af alle Slags Genstande. Det laa i Mørke, naar undtages det forbiglidende Genskær af Vagtens Lyskastere, der stadig hvirvlede deres Straaler højt oppe, og en rød Glød, som kom og gik i en fjærn Krog, hvor to Kæmper arbejdede i Fællesskab under Klingren af Metal. Da en Lysstraale gled forbi, skælnede hans Øje imod Himlen de velkendte Omrids af de gamle Værksteds- og Legeskure, som var blevne opførte til Brødrene Cossar, den Gang

de endnu var Drengene. Nu hang de saa at sige paa Brinkens Rand, underligt forvredne og fordrejede paa Grund af, at de havde været Genstand for Beskydning af Caterhams Kanoner. Der var noget, som saa ud som vældige Standpladser til Kanoner deroppe, og længere nede stod Stabler af mægtige Cylindre, der maaske var Ammunition. Over hele det vide Rum forneden skælnedes store Maskiner og ubegribelige Masser spredte i utydelig Uorden. Kæmperne kom til Syne og forsvandt blandt disse Masser og i det usikre Lys; mægtige Skikkelser var de og passede godt til de Ting, blandt hvilke de bevægede sig. Nogle var travlt sysselsatte, andre sad eller laa, som om de søgte Hvile, og een, som havde en Forbinding om Kroppen, laa tæt ved paa et simpelt Leje af Fyrregrene og sov ganske sikkert. Redwood stirrede paa disse utydelige Skikkelser; hans Øjne gik fra det ene Omrids, der rørte sig, til det andet.

»Hvor er min Søn, Cossar?«

I det samme fik han Øje paa ham.

Hans Søn sad i Skyggen af en stor Staalmur. Han saa ud som en sort Masse og kunde kun genkendes paa sin Holdning — hans Ansigtstræk var ikke til at se. Han sad med Hagen støttet paa Haanden, som om han var træt eller hensunken i Tanke. Bagved ham opdagede Redwood Fyrstindens Skikkelse, kun en mørk Klat, der antydede hendes Skikkelse, men da Skæret fra det glødende Jærn derhenne et Øjeblik faldt paa hende, saa han i det røde Lys den uendelige Kærlighed og Mildhed i hendes Ansigt. Hun stod med Haanden hvilende paa Staa-

let og saa ned paa sin Elskede. Det lod til, at hun hviskede noget til ham.

Redwood vilde gaa henimod dem.

»Bi lidt,« sagde Cossar. »Først maa vi høre din Besked.«

»Ja,« svarede Redwood, »men —«

Han standsede. Nu saa hans Søn op og talte til Fyrstinden, men i altfor sagte en Tone til, at de kunde høre, hvad han sagde. Unge Redwood løftede sit Ansigt, og hun bøjede sig ned mod ham og kastede et Blik til Siden, førend hun talte.

»Men hvis vi bliver besejrede,« hørte de unge Redwoods Stemme hviske.

Hun tav, og det røde Skær viste, at hendes Øjne skinnede af tilbageholdte Taarer. Hun bøjede sig tættere ned til ham og talte endnu sagtere. Der var noget saa fortroligt og privat i deres Holdning, i deres sagte Stemmer, at Redwood — Redwood, som i to hele Dage ikke havde haft Tanke for andet end sin Søn — fik en Følelse af at være paatrængende. Han standsede brat. Maaske for første Gang i sit Liv forstod han, hvor meget mere en Søn kan være for sin Fader, end en Fader nogensinde kan være for sin Søn; han forstod Fremtidens fulde Overvægt over Fortiden. Her mellem disse to havde han intet at gøre. Hans Rolle var udspillet. I den øjeblikkelige Forstaaelse af dette vendte han sig til Cossar. Deres Øjne mødtes. Hans Stemme havde faaet en graa Resignations Klang.

»Jeg vil afgive min Besked nu,« sagde han.

»Bagefter . . . Det er tidsnok til den Tid.«

Skansen var saa enorm og saa belemret med

alle Slags Ting, at de havde en lang og bugtet Vej at gaa for at naa et Sted, hvorfra Redwood kunde tale til dem alle.

Han og Cossar fulgte en stejlt nedadgaaende Vej, der løb ind under en Hvælving af sammenbygget Maskineri, og kom derfra ud paa en stor og bred Gangsti, der førte tværs over Hulningens Bund. Bred og tom og dog forholdsvis smal som denne Gangsti var, bidrog den ligesom alle Omgivelserne til at forøge Redwoods Følelse af sin egen Lidenhed. Den endte i, hvad der saa ud til at være en udgravet Grube. Højt oppe, adskilte fra ham ved mørke Brinker, drejede de straalende Lyskastere sig, og de skinnende Skikkelser gik til og fra. Kæmpestemmer raabte til hverandre deroppe og kaldte Kæmperne sammen til Krigsraadet for at høre de Betingelser, Caterham havde tilbudt. Gangstien gik stadig skraat nedad mod sorte Uendeligheder, mod Skygger og Mysterier og ubegribelige Ting, ind blandt hvilke Redwood gik langsomt med modstræbende Skridt og Cossar med rask, tillidsfuld Gang.

Redwoods Tanker havde travlt.

De to Mænd kom ind i det fuldstændigste Mørke, og Cossar tog sin Ledsager ved Haanden. Nu gik de nødvendigvis langsomt.

Redwoods Følelser maatte have Luft.

»Alt dette,« sagde han, »er underligt.«

»Stort,« sagde Cossar.

»Underligt. Og underligt er det, at det forekommer mig underligt — jeg der paa en Maade er Ophavsmanden til det altsammen. Det er —«

Han standsede, kæmpede med Ordene, der ikke

rigtigt vilde udtrykke, hvad han mente, og gjorde en paa Grund af Mørket usynlig Haandbevægelse mod Brinken.

»Jeg har ikke tænkt over det tidligere. Jeg har haft travlt, og Aarene er gaaede. Men her ser jeg — Det er et nyt Slægtled, Cossar, og nye Følelser og nye Fornødenheder. Alt dette, Cossar —«

Nu saa Cossar hans uklare Gestus ud mod alting omkring dem.

»Alt dette er Ungdom.«

Cossar svarede ikke, og hans ujævne Fodtrin spankede videre.

»Det er ikke *vor* Ungdom, Cossar. De overtager det hele. De begynder med deres egne Følelser, deres egne Erfaringer, deres egen Manér. Vi har skabt en ny Verden, og den er ikke *vor*. Den er ikke en Gang — tiltalende for os. Denne store Fæstning —«

»Har jeg lavet Planen til,« sagde Cossar med uudforskeligt Ansigt.

»Men nu?«

»Ja — nu har jeg givet mine Sønner den.«

Redwood kunde føle den store Bevægelse af den Arm, han ikke kunde se.

»Ja, det er Tingen. Med os er det forbi — eller næsten forbi.«

»Saa var det din Besked!«

»Ja. Og naar jeg har bragt den —«

»Er det forbi med os.«

»Jamen — «

»Naturligvis har vi ikke mere at gøre, vi to gamle Mænd,« sagde Cossar i den ham egne Tone

af pludselig Vrede. »Naturligvis. Selvfølgelig. Hvert Menneske har sin Tid. Og nu — begynder *deres* Tid. Det er ganske i sin Orden. Det er ligesom ved Tunnelgravning: der arbejdes i Hold. Vi gør vort Stykke Arbejde og gaar. Er du med? Det er det, Døden er til. Vi arbejder, til vore smaa Hjærner og vore smaa Følelser er helt opslidte, og saa tager denne Flok fat paa en frisk. Frisk og atter frisk! Det er ganske ligefremt. Hvad er der i Vejen med det?»

Han tav for at lede Redwood hen til nogle Trappetrin.

»Ja,« sagde Redwood, »men man har en Følelse af —«

Han fuldendte ikke Sætningen.

»Det er det, Døden er til,« hørte han Cossar nedenfor sig gentage. »Hvordan kunde det ellers gaa? Det er det, Døden er til.«

III.

Efter mange vildsomme Krumninger og Opadstigninger kom de ud paa en fremspringende Afsats, hvorfra man var i Stand til at overskue den største Del af Kæmpernes Lejr, og hvorfra Redwood kunde tale til hele deres Forsamling. Kæmperne havde allerede samlet sig ovenfor og nedenunder ham i forskellige Højder for at høre den Besked, han havde at bringe. Cossars ældste Søn stod paa Skansen deroppe og holdt Øje med, hvad der kom til Syne i Lyskasternes Skær, thi de frygtede for, at Vaaben-

stilstanden skulde blive brudt. Arbejderne ved det store Maskineri henne i Hjørnet saas tydeligt i deres eget Lys; de var næsten nøgne; de vendte Ansigterne mod Redwood, men saa dog jævnligt aarvaagent til Støbeformene, som de ikke kunde forlade. Disse nærmere Skikkelser saa han med en bølgende Uklarhed i Lysskær, der kom og gik, og de fjærnere endnu utydeligere. De dykkede ud af og forsvandt igen i det store Mørkes Dybder. Thi Kæmperne havde ikke mere Lyc i deres Fæstning end strængt nødvendigt, for at deres Øjne bedre kunde se en eventuel Angrebsstyrke, der maaske vilde styrte løs paa dem fra Mørket rundt om.

Atter og atter faldt et tilfældigt Lysskær saa paa en og saa paa en anden Gruppe høje og kraftige Skikkelser, Kæmperne fra Sunderland, der var klædte i taglagte Metalplader, og de andre, hvis Klæder var af Læder, sammenvævede Tove eller vævet Metaltraad, alt som deres Omstændigheder havde ført det med sig. De sad midt iblandt, eller støttede Hænderne paa, eller stod oprejste imellem Maskinerne og Vaaben ligesaa vældige som de selv, og alle deres Ansigter, som kom og gik og snart var synlige, snart usynlige, havde rolige Øjne.

Han gjorde en Anstrængelse for at begynde, men det lykkedes ikke. Da straaede et Øjeblik hans Søns Ansigt i en hed Opblussen af Ilden — hans Søns Ansigt, som saa op imod ham, baade kærligt og kækt; og ved Synet af det fik han Mæle, der kunde naa til dem alle — han talte ligesom tværs over en Kløft til sin Søn.

»Jeg kommer fra Caterham,« sagde han. »Han

har sendt mig til jer for at meddele jer de Betingelser, han tilbyder.«

Han gjorde en Pavse.

»De Betingelser er umulige, det véd jeg nu, da jeg ser jer alle samlede her; de Betingelser er umulige, men jeg har bragt jer dem, fordi jeg gjerne vilde se jer alle — og min Søn. Een Gang endnu — vilde jeg se min Søn —«

»Sig dem Betingelserne,« sagde Cossar.

»Nu skal I høre, hvad Caterham tilbyder. Han vil have, at I skal gaa bort og forlade hans Verden!«

»Hvorhen?«

»Det véd han ikke. Et eller andet ubestemt Sted i Verden skal et stort Omraade afsondres. — Og I maa ikke lave mere af Føden, ikke selv faa Børn, I skal leve paa jer egen Vis jer egen Tid, og saa ophøre for bestandigt.«

Han standsede.

»Og det er det hele?«

»Det er det hele.«

Der paafulgte en stor Stilhed. Mørket, der skjulte Kæmperne, syntes at stirre tankefuldt paa ham.

Han følte, at nogen rørte ved hans Albue, og dér stod Cossar og bød ham en Stol — et underligt Stykke Dukkemøbel midt iblandt alle disse opstablede Umaadeligheder. Han satte sig ned og lagde Benene over Kors, og saa lagde han det ene Knæ over det andet, greb nervøst fat om sin Støvle og følte sig lille og selvbevidst og ubehageligt synlig og meningsløst placeret.

Saa glemte han igen sig selv ved Lyden af en Stemme.

»I har hørt det, Brødre,« sagde denne Stemme ud fra Skyggerne.

Og en anden svarede:

»Vi har hørt det.«

»Og Svaret, Brødre?«

»Til Caterham?«

»Er Nej!«

»Og saa?«

Der var Tavshed i nogle Sekunder. Saa sagde en Stemme:

»Disse Folk har Ret. Det vil sige, efter deres Forstand. De har haft Ret, naar de har dræbt alt, hvad der voksede og blev større end sin Art — Dyr og Planter og alle Slags store Væsener, som opstod. De havde Ret, da de forsøgte paa at ned-sable os. De har Ret nu i at sige, at vi ikke maa tage til Ægte indenfor vor Race. Efter deres Forstand har de Ret. De véd — og det er paa Tide, at vi ogsaa lærer at vide det — at Dværge og Kæmper ikke kan bestaa sammen i een Verden. Caterham har sagt det atter og atter, med rene Ord: deres Verden eller vor.«

»Vi er for Øjeblikket næppe halvhundrede,« sagde en anden, »og de er utallige Millioner.«

»Kan gjerne være. Men det forholder sig, som jeg har sagt.«

Paany blev der en lang Tavshed.

»Skal vi da dø?«

»Det forbyde Gud!«

»Skal de da?«

»Nej!«

»Men det er det, Caterham siger! Han vil, at vi skal leve vore Liv til Ende, dø een for een, indtil der kun er een af os tilbage, og denne ene vilde tilsidst ogsaa dø, og saa vilde de fælde alle Kæmpeplanterne, dræbe hele Kæmpedyrelivet, brænde alle Spor af Føden bort — for evigt gøre Ende paa os og paa Føden. Saa vilde den lille Dværgverden være i Sikkerhed. De vilde leve videre, for evigt trygge, leve deres smaa Dværgliv og vise smaa Dværg-Venligheder og Dværg-Grusomheder overfor hverandre; de kunde maaske endogsaa opnaa en Slags Dværg-Tusindaarsrige, gøre Ende paa Krig, gøre Ende paa Overbefolkning, bo i en hele Verden omfattende Stad og øve Dværgkunster, tilbede hverandre, indtil Verden begynder at stivne af Frost . . . «

Henne i Hjørnet faldt en Jærnplade til Jorden med et Tordenbrag.

»Brødre, vi véd, hvad vi agter at gøre.«

I et opblussende Skær fra Lyskasterne saa Redwood alvorlige unge Ansigter vende sig mod hans Søn.

»Nu er det nemt at lave Føden. Det vilde være let for os at lave Føde nok til hele Verden.«

»Du mener, Broder Redwood,« sagde en Stemme ud fra Mørket, »at de smaa Mennesker skal spise Føden.«

»Hvad andet er der at gøre?«

»Vi er ikke halvhundrede, og de er mange Millioner.«

»Men vi har holdt dem Stangen.«

»Hidtil.«

»Hvis det er Guds Villie, kan vi vedblive at holde dem Stangen.«

»Ja. Men tænk paa de døde!«

Her faldt en anden Stemme ind.

»De døde,« sagde den. »Tænk paa de ufødte.«

»Brødre,« lød unge Redwoods Stemme, »hvad kan vi gøre andet end kæmpe med dem, og hvis vi besejrer dem, tvinge dem til at nyde Føden? De kan ikke lade være at nyde Føden nu. Sæt at vi vilde give Afkald paa vor Arvelod og gøre denne Taabelighed, som Caterham foreslaar! Sæt at vi kunde! Sæt at vi opgiver dette store, som rører sig i os, fornægter dette, som vore Fædre har gjort for os — som *du*, Fader, har gjort for os — og hensmuldrer og bliver til intet, naar vor Tid kommer! Hvad da? Vil denne deres lille Verden blive, som den før var? De kan bekæmpe Storheden i os, som er Menneskers Børn, men kan de underkue den? Selv om de tilintetgør os hver eneste een, hvad saa? Vilde det redde dem? Nej! Thi Storhed er virksom, ikke blot i os, ikke blot i Føden, men i alle Tings Stræben! Den er i alle Tings Natur; den er en Del af Rummet og Tiden. At vokse og bestandigt at vokse: det er fra først til sidst at være — det er Livets Lov. Hvilken anden Lov kan der gives?«

»At hjælpe andre?«

»At vokse. Det er bestandigt at vokse. Medmindre vi hjælper dem til at fejle.«

»De vil kæmpe haardt for at overvælde os,« sagde en Stemme.

Og en anden Stemme svarede:

»Hvad gør det?«

»De vil kæmpe,« sagde unge Redwood. »Hvis vi afslaar disse Betingelser, tvivler jeg ikke paa, at de vil kæmpe. Jeg haaber i Virkeligheden, at de vil være ærlige og kæmpe. Hvis de alligevel tilbyder Fred, vil det kun være for bedre at kunde fange os, naar vi mindst venter det. Tag ikke fejl, Brødre; paa den ene eller den anden Maade vil de kæmpe. Krigen er begyndt, og vi maa udkæmpe den til Enden. Hvis vi ikke bærer os klogt ad, vil vi maaske snart se, at vi kun har levet for at skabe dem bedre Vaaben mod vore Børn og vor Slægt. Dette har hidtil kun været Begyndelsen til Kampen. Hele vort Liv vil være en Kamp. Nogle af os vil blive dræbt i aaben Kamp, andre af os vil falde i Baghold. Vi vil ikke vinde nogen let Sejr — overhovedet ikke nogen Sejr, der ikke er mere end halvt Nederlag for os. Det kan I være sikre paa. Men hvad gør det? Naar blot vi bevarer Fodfæstet, naar blot vi efterlader os en voksende Skare, der kan optage Kampen, naar vi er borte!«

»Og i Morgen?«

»Vil vi udsprede Føden. Vi vil gennemtrænge hele Verden med Føden.«

»Men sæt nu, at de giver efter og spørger om vore Betingelser?«

»Vore Betingelser er Føden. Det er ikke saaledes, at store og smaa kan leve sammen i et fuldendt Kompromis. Det maa være det ene eller det andet. Hvad Ret har Forældre til at sige: Mit Barn skal ikke have andet Lys end det Lys, jeg har haft, skal ikke vokse sig større end til den Storhed, jeg har opnaaet? Er I ikke enige med mig, Brødre?«

Bekræftende Mumlen svarede ham.

»Og det gælder Pigebørn saa vel som Drengébørn,« sagde en Stemme fra Mørket.

»Endnu mere — de, som skal blive den nye Races Mødre.«

»Men i det næste Slægtled maa der endnu gives store og smaa,« sagde Redwood med Øjnene fæstede paa sin Søns Ansigt.

»I mange Slægtled. Og de smaa vil genere de store, og de store kue de smaa. Saadan maa det nødvendigvis være, Fader.«

»Der bliver Strid.«

»Endeløs Strid. Endeløs Misforstaaelse. Det er hele Livet. Store og smaa kan ikke forstaa hinanden. Men i hvert Barn, der fødes til Verden af Mennesker, Fader Redwood, er gemt et Storheds-sædekorn — som venter paa Føden.«

»Saa skal jeg altsaa gaa tilbage til Caterham og sige ham — —«

»Du bliver hos os, Fader Redwood. Vort Svar sender vi Caterham ved Dag gry.«

»Han siger, at han vil kæmpe — —«

»Lad saa være,« sagde unge Redwood, og hans Brødre mumlede Bifald.

»*Jærnet venter*,« raabte en Stemme, og de to Kæmper, som arbejdede i Krogen, begyndte paa en taktmæssig Hamren, der satte et mægtigt Akkompagnement til hele Scenen. Det glødende Metal lyste langt klarere end før og gav Redwood en tydeligere Udsigt over Lejren, end han endnu havde haft. Han kunde se det aflange Rum i dets fulde Udstrækning med de store Krigsmaskiner opstillede

og rede til Brug. Længere borte og noget højere oppe stod Brødrene Cossars Hus. Rundt om ham flokkedes de unge Kæmper, vældige og skønne, funklende i deres Panser, optagne af Forberedelserne til Morgendagen. Synet af dem frydede hans Hjerte. De var saa utvungent kraftige! De var saa høje og yndefulde! De var saa rolige i deres Bevægelser! Der stod hans Søn iblandt dem, og Fyrstinden, den første af alle kæmpemæssige Kvinder

Der foer gennem hans Hjerne den underligste Modsætning, Mindet om Bensington, meget kløgtig og lille — Bensington, som stod med Haanden mellem den første store Kyllings bløde Brystdun i sit trivielt møblerede Værelse og kiggede tvivlende over Brillerne, mens Kusine Jane smækked Døren i . . .

Det var en og tyve Aar siden.

Og saa blev han pludselig greben af en sælsom Tvivl — en Frygt for, at dette Sted og den ham omgivende Storhed kun var en Drøms Gøglespil; at han drømte og om et Øjeblik vilde vaagne og opdage, at han atter var i sit Studereværelse, Kæmperne nedsablede, Føden undertrykt og han selv en indespærret Fange. Hvad var for Resten Livet andet end det — altid at være en indespærret Fange! Dette var Kulminationspunktet og Slutningen paa hans Drøm. Han vilde vaagne op fra Blodsudgydelse og Kamp og finde, at hans Føde var den taabeligste Indbildning og hans Haab om og Tro paa en kommende større Verden ikke andet end det regnbuefarvede Skum paa en Pøl af bundløs Raaddenskab. Lidenheden var uovervindelig!

Saa stærk og dyb var denne Bølge af Haabløshed, denne Anelse om overhængende Desillusionering, at han foer op. Han stod og trykkede de knyttede Næver mod sine Øjne og blev staaende saaledes et Øjeblik, bange for at aabne dem igen og se sig om, bange for, at Drømmen allerede skulde være forsvunden

Kæmpebørnenes Stemmer talte til hverandre og lød sagte gennem Smedenens rungende Melodi. Tvivlens Flodbølge i ham sank. Han hørte Kæmpernes Stemmer; han hørte endnu deres Bevægelser rundt om ham. Det var virkeligt, det var ganske sikkert virkeligt — ligesaa virkeligt som Forhaanelser! Endnu mere virkeligt, thi disse store Ting er, kan hænde, de Ting, der kommer, og Menneskenes Lidenhed, Bestialitet og Skrøbelighed er de Ting, der gaar. Han aabnede Øjnene.

»Færdig,« raabte en af de to Smede, og de kastede deres Hammere til Jorden.

En Stemme lød ovenover dem. Cossars Søn, som stod paa den store Vold, havde vendt sig om og talte nu til dem alle.

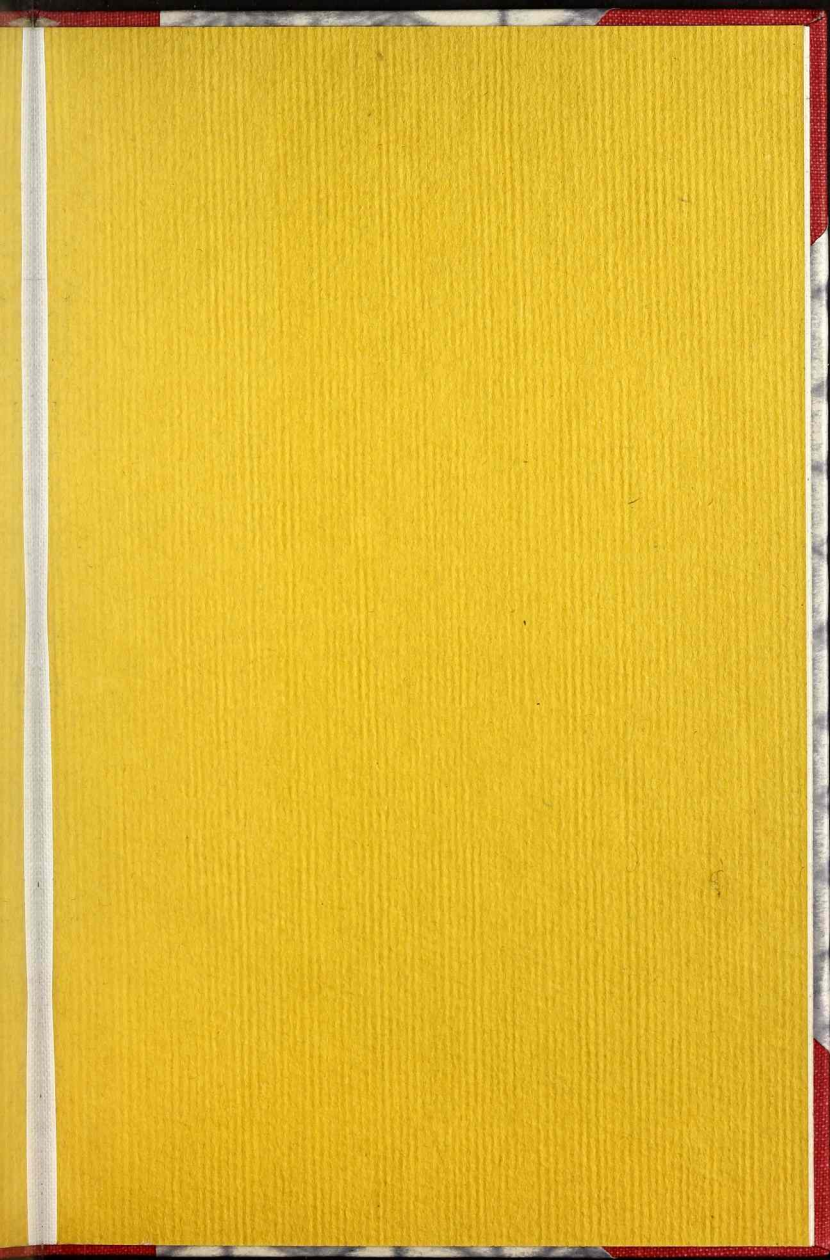
»Det er ikke saadan at forstaa, at vi vil fordrive de smaa Mennesker fra Verden,« sagde han, »for at vi, som ikke er naaede mere eet Trin opad fra deres Lidenhed, kan faa Lov til at besidde deres Verden for bestandigt. Det er Trinet, vi kæmper for, og ikke os selv. I hvilket Øjemed er vi satte her i Verden, Brødre? For at tjene den Aand og det Maal, der er bleven indgydt i vort Liv. Vi kæmper ikke for os selv — thi vi er kun Verdenslivets

foreløbige Hænder og Øjne. Det har du, Fader Redwood, lært os. Aanden ser omkring sig og vinder Erfaringer baade gennem os og gennem de smaa Mennesker. Fra os maa den skride videre ved Ord og Fødsel og Handling — til endnu større Liv. Denne Jord er intet Hvilested; denne Jord er ingen Legeplads, ellers kunde vi gerne blotte vore Struber for de smaa Menneskers Kniv, thi da havde vi ikke større Ret til at leve end de. Og de kunde, naar deres Tur kom, gøre Plads for Myrer og Kryb. Vi kæmper ikke for os selv, men for Væksten — Væksten, der gaar sin Gang i al Evighed. I Morgen vil, hvad enten vi lever eller dør, Væksten sejre gennem os. Det er Aandens evige Lov. At vokse i Overensstemmelse med Guds Villie! At vokse ud fra disse Revner og Sprækker, ud fra disse Skygger og skumle Steder, ud i Storhed og Lyset! Større,« sagde han og talte langsomt og med Overlæg, »større, mine Brødre! Og derefter — endnu større. At vokse og atter at vokse. Tilsidst at vokse op til at forstaa Gud og blive hans Medhjælper. Vokse . . . indtil Jorden ikke er mere end en Fodskammel . . . indtil Aanden har tilintetgjort Frygt og bredt sig . . .« Han svang sin Arm op imod Himlen: »*Didop!*«

Hans Røst tav. Det hvide Skær fra en af Lyskasterne drejede rundt og faldt et Øjeblik paa ham, som han stod dér, kæmpestor, med Haanden løftet mod Himlen.

Et Øjeblik skinnede han i Glansen, mens han frygtløst saa op mod de stjernefulde Dybder, panser-

klædt, ung og stærk, kæk og rolig. Saa gled Lyset videre, og han var kun et stort, sort Omrids mod den stjerneklare Himmel — et stort, sort Omrids, som med en mægtig Haandbevægelse truede Himlens Firmament og hele dens Stjernehær.

H. G. Wells

er en af de ejendommeligste blandt det moderne Englands Forfattere. Han forener en forbløffende frodig Fantasi med en skarp og stringent Logik i Tankegangen og er paa een Gang en ægte Romantiker og et fuldt ud moderne Menneske med grundige naturvidenskabelige og socialøkonomiske Kundskaber. Han giver sig med Forkærlighed i Lag med Fremtidsproblemer og sociologiske Spørgsmaal, og i hans Behandling af dem sporer man jævnligt en dyb men optimistisk Alvor bag den lune Humor og den ofte hvasse Satire.

Om den foreliggende Bog udtaler et anset engelsk Tidsskrift:

»Den er en af de mærkeligste Fantasi-Bedrifter, som Mr. H. G. Wells har udført. Men den blotte Skæmt er paa ingen Maade Mr. Wells' Hovedformaal, og Bogen gaar fra kvikke Indfald over til dyb Fantasi. Betragtet blot som Morskabs-læsning er den betagende, men bagved antydes der en Tankegang, der sigter højt.«

